

ד"ר מתכנן בסיונות -

מתכנן, מאיים ועושה רווח -

בכתיחת
מיסע
הבחירות
שלו:

ראש

ממשלה

או לא כלום!

נשף בחירת מלכת המים 1972

אשר ייערך ב־17 באוקטובר בשעה 8.30 בערב

בהיכל התרבות בתל־אביב.

מנחה דודו דותן

★ אילן ואילנית ★ צביקה פיק

★ יפה ירקוני ★ ליאור ייני בשירי

★ תיאודוראקים ★

השטן ואשת האיכר ★ תיזמורת

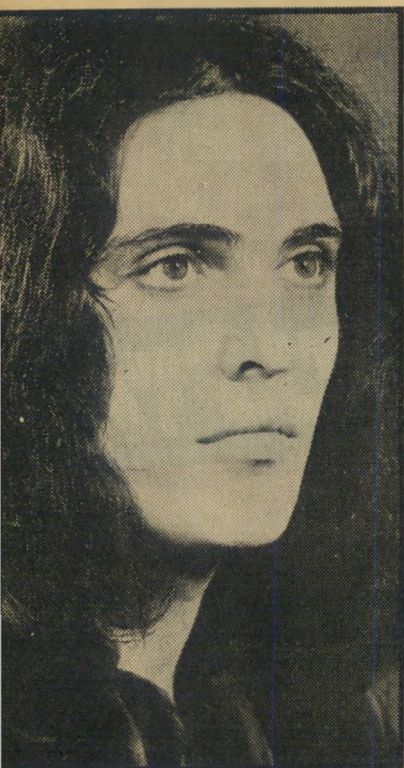
★ „או שכן או שלא” ★

במאי המופע צדוק צרפתי

המועמדות תדגמנה דגמים של בוטיק
„קארין” ו„טוויג” ושמלות חופה של
סלון „אמבר”. הנערות בושף תהייה
מעוטרת ע”י פרחי כץ. הליכה לאה
פלמשר. איפור „הלנה רובינשטיין”.

כרטיסים ב„לאן” ובשאר המשרדים.

המועמדות הסופיות ראה עמודים 37, 38, 39

צביקה פיק

יפה ירקוני

ליאור ייני

עירית ודודו דותן

אילן ואילנית

„השטן ואשת האיכר” (ברנזון, טל וגרנות)

העולם הזה. היתה זו אחת הפעמים בגילויי העולם הזה מקבלים גושפנקא חוקית ורשמית. שם העולם הזה הוזכר תכופות בחקירת העדים באותו מישפט. כך, למשל, כאשר חקר עורך-הדין שלמה תוסיטה את העד יוסף פוט, התנהל ביניהם הדו-שיח הבא:

תוסיטה כהן: "אני רוצה שלא תיבהל מהשאלה הזו. אני מתייחס אל העיתון העולם הזה. אני לא רוצה להגיש את העיתון. אבל אתה יודע שבתחילת שנת 1966 היה פירסום בהעולם הזה על כל העניין ולא ננקט שום צעד לא נגד ביטרמן ולא נגד האחרים ולא הופסק העניין."

פוט: "אני לא קורא את העיתון הזה..."

תוסיטה כהן: "כן, אתה שמעת..."

פוט: "אני לא שמעתי."

תוסיטה כהן: "אני מבין שגם פנו אליך מהעולם הזה ואתה הגבת. אתה זוכר את זה?"

פוט: "פעם אחת הם באו אלי."

תוסיטה כהן: "זה היה שנה וחצי לפני שעזבת את הבנק?"

פוט: "אני לא זוכר בדיוק, אבל זה היה כמה שנים לפני שעזבתי את הבנק."

תוסיטה כהן: "ובעקבות הפנייה אליך, לא ראית שפירסמו בהעולם הזה?"

פוט: "את המאמר שהם פירסמו עלי אני קראתי, בוודאי."

ובזה הסתיימה חקירת העד פוט.

לא סיפורי דף סיפור ארוך זה כדי לטפוח על שכמנו ולהזכיר: ראה, אנו שוב צודקים. לא היינו צריכים להמתין שש שנים עד שיבוא בית-הדין ויאשר את גילויי העולם הזה. גם שרי-האוצר פנחס ספיר, שהתחמק מלהשיב על פניותיו התכופות של אורי אבנרי בעניין זה נאלץ לבסוף להיכנע. מבקר-המדינה התערב בהשפעת גילויי העולם הזה, והעיסקות בוטלו. הסיבה הרשמית: ב-1967, זמן קצר אחרי מלחמת ששת-הימים, כשהאוצר הישראלי הוצף במטבע זר, בוטלו העיסקות המכוונות והאנטי-ממלכתיות של הורמת דולארים לשוק השחור.

אם היה בדברי העדים במישפט שנערך לאחרונה להור סיף משהו על דברי אותה כתבה, היה זה רק באשר לשאלה אחת שנשארה סתומה לגבינו זמן רב: מי מרוויח מהעיסקות האפלות של הורמת דולארים לשוק השחור? איך מופיעות ההכנסות מעיסקות אלה בתקציבי המדינה? התשובה ניתנה על-ידי העדים שהופיעו במישפט אייזקס: ההכנסות זרמו, במשך 20 שנים רצופות, לשירותי הביטחון, למימון פעולות שונות של מנגנון-החושך.

בחרתי לגולל באריכות סיפור זה משום שהוא מצביע על תופעה אופיינית לדעת-הקהל ולעיתונות בישראל. העיתונים דיווחו השבוע בהרחבה על הגילויים של המישפט. מעריב, למשל, הקדיש להם כותרות שמנות, חרג ממינהוג ופירסם פרוטוקול מלא של העדויות על-פני שלושה עמודים. הארץ ועיתונים אחרים כתבו מאמרים ראשיים על הפרשה והשלכותיה.

איוו התרגשות! איוו חרדה להליכים דמוקרטיים ולטוהר המידות! אבל שימורלב: זה נעשה לגבי פרשה שהסתיימה כבר לפני חמש שנים. ושפורסמה בהרחבה בהעולם הזה לפני יותר משש שנים?

הגילויים שפירסמו השבוע, פורסמו בהעולם הזה? מדוע לא הרעישו עולמות אז, מדוע לא תבעו אז, כשהיה עוד טעם לצעוק, את תיקון הנהגה המעוות והפסול? לא פחות מגוברים דוברי מיפלגות האופוזיציה המדומה. ספיר גילה השבוע שראשי חרות והליברלים ידעו כל השנים על העיסקות, אישרו אותן ועזרו להשתיקן, גם כשאבנרי הרעיש עולמות בכנסת. אך השבוע פתאום נזעקו ח"כ גח"ל, פירסמו הכרזות-מחאה מפוצצות ור הפכו, לפתע, לוחמי הטוהר והסדר הציבורי.

כמו בהרבה מקרים דומים, נשארנו גם בתחום זה בודדים במערכה. אחרי שלמרות נסיגות ההשתקה הכלליים, ההתעלמות והעלבונות, ניצחנו גם בה, באים אחרים ונוכרים לצעוק נגד המיפלצת, כשהיא קבורה כבר עמוק באדמה.

זה יכול היה להיות מצחיק, לולא היתה התופעה מלווה השלכות עצובות. גורל דומה עלה גם בחלקם של מאבקים ציבוריים אחרים שניהלנו.

אין בכך כדי להרתיענו. גילויי העולם הזה לא נפסקו בשנת 1966. כל גיליון של העולם הזה היוצא לאור הוא עדות חיה ונושמת לכך. רק בגיליון שעבר חשף העולם הזה פרשת שחיתות ציבורית מדוימת, המטילה כחם כבד על השלטון בישראל: תיאור מפורט, מלווה תעודות ועדויות, על הדרך בה משתמשים בכספי מיש-רדיסדד, שנועדו לצרכים, לצרכי קניית קולות במאבק הבחירות הפנימי במפלג"ל.

שום עיתון לא טרח לעלות על הנושא בעקבותינו. אף עיתון לא הקדיש לשעוררייה זו מאמר ראשי. אולי בעוד כמה שנים, כאשר יועמד אחד מגותני השוחד בכספי המדינה לדין, תואיל העיתונות הממוסדת להתייחס גם לתופעה מושחתת זאת.

אבל העולם הזה לא ירפה. המאבק הציבורי נגד תור פעות של עוולה ושחיתות, של עריצות ועיוות-דין, היה ניהיה אחד מיעודי העיקריים של עיתון זה.

כדברי מרטין לותר: "כאן אנחנו עומדים — איננו יכולים אחרת."

ביטרמן עצמו נכנס לבנק איגוד, אומר שלום ידידותי לסגן מנהל הבנק, מר סלומון, וליועץ-המישפטי של הבנק, עורך-הדין דותן, ולאחר שיחה קצרה עם הקופאי הוא עולה לקומה השנייה. בקומה השנייה נכנס ביטרמן בדלת הראשונה מימין, דלת עליה כתוב **ישראל פניה**, שם יושבת גברת שלר. לאחר שהייה של כמה דקות בחברת **ישראל פניה**, יורד ביטרמן אל הקופה, מוסר לקופאי טופס חתום, ומקבל ממנו שתי חבילות שמנות של דולארים. הקופאי טופף את השטרות הירוקים בנייר עיתון. עם הדולארים בתיק יוצא ביטרמן החוצה, שם ממתי

העולם הזה

ממשלת ישראל מספקת לשוק את הדולארים השחורים

שער "העולם הזה" 13.4.66
— תדברו כמה שאתם רוצים —

האוצר מספר

הכתבה על פעודת האוצר
— זה לא עושה רושם על אף אחד! —

נים לו בפניה, מתחת לעץ, שני עוזריו, סוכני-המישנה הולצמן ויאניק. הם לוקחים כל אחד חבילה ונעלמים בחצר. חבילות הדולארים מכילות לפעמים 50 אלף דולאר, לפעמים 100 אלף דולאר, הכל תלוי במחזור העסקים בשוק הדולארים באותו יום.

זהו רק קטע מהכתבה שהכילה ים של עובדות מאל-פוט ותיאור מדויק של תהליך הברחת הדולארים ממיש-רדיהאוצר אל השוק השחור. כאשר ביקש אז כתב העולם הזה את תגובת מנכ"ל בנק איגוד, יוסף פוט, היתה תשובת האחרון: "תצאו מייד מן הבנק! אני מזמין מייד מישטרה. אין לי זמן לדבר עם אף אחד מכם. אני מבקש מכם לצאת מייד מן הבנק ולא לחזור הנה יותר."

כעבור שש שנים, עמדו גם יוסף פוט וגם עמנואל ביטרמן על דוכן העדים בבית-הדין המישפטי בירושלים, אישרו אחת לאחת את כל העובדות שנחשפו בכתבה

אמצע יוני 1966. הכנסת מסיימת את הדיון על תקציב מישר-האוצר. שרי-האוצר, פנחס ספיר, עולה על במת-הכנסת כדי לשאת את נאום הסיכום שלו. חבר-כנסת צעיר וטרי, שרק חודשים ספורים קודם לכן נבחר לראשונה לכנסת, מסכם את רשמיו, ספוגי התדהמה, מהמחנה:

כל ויכוח עם שרי-האוצר דומה למלחמת-שוורים... תחילה נכנס השור לזירה. פנחס ספיר קורא את נאום הפתיחה. השור האיתני מהלך בדירה בכל כובד מישקלו לפני הקרב.

אחר-כך באים הפיקאדורים והמטאדורים של כל הסיינות ונועצים בו חנינות מילוליות. אחרי כמה שעות של דקירות כאלה מלא השור חמת-זעם. ספיר עולה על דוכן הנואמים כדי להשיב. אוי למי שדיבר נגדו. השור רץ אנה ואנה בידו, נועץ את קרניו החזות במעני, דורס ורומם ומועך כל מי שנתקל בדרכו. — — —

למרות סיכום דרמטי ופלסטי זה, מסתכן אותו חבר-כנסת ומעז לנפנף בגלימה אדומה מול עיני השור צמאי הדם. זה קורא בדיוק כאשר פנחס ספיר, בטוח בעצמו כתמיד, מתפאר בהישגי מדיניותו הכלכלית.

"בישראל יש דבר ששמו דולאר שחור", מגלה ספיר לחברי הכנסת, "הוא היה (שווה) 3.56 לירות. הוא ירד ל-3.29 לירות."

כאן נכנס אותו ח"כ לדבריו בשאלת תם: "האם הממ"שלה מוכרת דולארים בשוק השחור, כדי להוריד המחיר?" פנחס ספיר מפסיק את נאומו. הוא מפנה מבטו אל חבר-הכנסת החצוף, שהעז לשטע את דבריו. מגלה את ח"כ אורי אבנרי, נציג סיעת העולם הזה — כוח חדש ב-כנסת השישית. ספיר מרעים בקולו: "אינני מתווכח איתך, אדוני! למה בכלל אתה מפריע לי? אינני שומע אותך ואינני מפריע לך. תדבר לך כמה שאתה רוצה!"

אבל ח"כ אבנרי אינו מרפה: "האם מוכרת הממשלה דולארים בשוק השחור, כן או לא?"

ספיר אינו מתכוון אפילו להשיב: "כבר שאלת אותי, ועניתי לך! בעיתון שלך שהוא ספק עיתון, ספק — — — כתבו על זה כבר שבע פעמים, עם תמונות, והדבר לא עשה רושם על אף אחד."

סיכם אבנרי את חילופי הדברים: "אין לך תשובה לזה!"

השבוע, שש שנים יותר אחרי אותה אפיזודה בכנסת, יצא המרצע מהשק בצורה רשמית. שורה של גילויים, שנחשפו בעדויות אשר הושמעו בבית-הדין פט בירושלים, זיעזעה את כל אנשי המשק הישראלי. היה זה במישפטו של סוחר המטבע שלמה אייזקס, שהואשם על-ידי פרקליטות המדינה בזיוף מיסמכים והב"רחת מטבע חוץ לחוק-לארץ. אייזקס הורשע על-ידי בית-הדין במישפט באשמת הברחת מיליון דולארים לחוץ-לארץ, עבירה בגללה צפוי לו עונש של קנס גבוה ומאסר ממושך. כדי להקל את גורל-הדין ניסו פרקליטיו של אייזקס להוכיח כי למרות שהבריה מיליון דולאר, אין העבירה חמורה כל-כך, שכן השוק השחור בדולארים הוא שוק רשמי למחצה, המנוהל תחת פיקוח הממשלה ובידיעתה, תוך שיתוף-פעולה מלא של זרועות שונות של השלי-טון, כולל המישטרה ושירותי-הביטחון.

אך מוכיחים דבר כזה? עורכי-דין ממולחים יודעים ששום פקיד ממשלתי בכיר לא יאשר את הדבר. ייתכן שלא יעז להכחיש את העובד דות בבית-הדין, אבל ודאי שיתחמק בסגנונו של פנחס ספיר. מה עושים?

לוקחים גיליון של העולם הזה, מזמינים את האנשים המזוכרים באחת הכתבות בו כעדים לבית-הדין, וחוקרים אותם על אמינות העובדות שהתפרסמו באותה כתבה של העולם הזה.

כי כל הפרטים והגילויים שהרעישו השבוע את הארץ, הדהימו את עורכי המדורים הכלכליים בעיתונות, פורסמו במלואם לפני למעלה משש שנים בכתבה שחור פיעה בגיליון העולם הזה מספר 1493, מיום 13.4.1966 תחת הכותרת האוצר מספר.

כתבת השער (ראו צילומים) נפתחה אז בארבע קב"ע החלטיות וברורות, בהן טען העולם הזה: **מישר-האוצר מוזרים דולארים לסוחרים פרטיים מתוך ידיעה ברורה כי כסף זה יגיע לשוק השחור — דבר המהווה עבירה על חוקי הפיקוח של הממשלה.**

פעודה זו נעשית מבדי שניתנה הודעה על כך דוועדת הכספים של הכנסת, מבדי שקיב"ל זה אישור רשמי ומבדי שתכל"ל כגודי בתקציב המדינה.

הדולארים נמכרים במחיר העודה על מחירם הרשמי.

ההפרש אינו נרשם אצל ההשביה-הכלדי ואין כל ביקורת על השימוש בו.

כתבה לא הסתפקה בקביעות אלה. היא לוותה בחקירה מעמיקה שהעלתה שמות, תאריכים ומקור מות שהצביעו על הדרך בה נעשות העיסקות המפוק פקות של מישר-האוצר. הנה, למשל, קטע מאותה כתבה: העובדות הן פשוטות. כל יום בשעה שמונה וחצי בבוקר מתרכזים בקפה נוציה שברחוב אחוזת בית בתל-אביב, מול בנק איגוד, כעשרה ספרטים. אלה הם, למעשה, רק סוכני מישנה.

הם מוכיחים, משהוחרים, מחליפים אינפורמציות על מצב השוק ועל הביקוש השוטף לדולארים באותו יום. לקראת שעה עשר מופיע עמנואל ביטרמן במכונית הנו"שאת מיספר שנויצי. שני סוכני-מישנה, עוזריו הנאמנים של ביטרמן, ניגשים אליו, מחליפים עימו כמה מילים וחוזרים לקפה.

תוס

תשקיף

פקיד בכיר שוחרר

בגלל סטיה מינית

פקיד ממשלתי בכיר שוחרר לאחרונה מתפקידו אחרי שוועדה רפואית שמונתה עידידי המישרד שהעסיק אותו, פסקה כי האיש סובל מהפרעה מינית המפריעה לסדר הטוב במישרד.

הפקיד, אחד המוכשרים ביותר בשטח בו עסק, איש משכיל, מבריק ומחונן, סובל מדחפים אקסהיבי

נציג מק"י נגד

"האינטרנציונאל"

המשבר הפנימי במק"י יגיע מהר מאוד להכרעה סופית. את תהליך הפירוק עלולה להחיש החלטת הוועדה המרכזי להעמיד לדין בירור משמעותי את מנהיגות המפלגה אסי תר וינסקה ואת מי שהיה מראשיה, עד לוועידה ה-17, חבר קיבוץ ויהנה, אליעזר ("שומרניק") פיידר.

העילה להתרפת המשבר היתה הצבעתם של ויי לנסקה ופיידר במועצת ההסתדרות בעד עירעורה של סיעת העולם הזה—כוח חדש על החלטת הוועדה הפור על שלא לשלם תוספת יוקר וכן הימנעותם מתמיכה בהצעת המערך-גח"ל בעניין הכופר הסובייטי.

משה, איפה אתה? ...!

המהלך החדש במק"י, הוא חלק ממאבקה של ההנהגה החדשה של ראל טיטלבוים ויאיר צבן על נפש חברי המפלגה, שרובם הגדול מתנגדים להצטרפותה של מק"י למערך, או לתמיכה אילמת בו. וינסקה ופיידר מבכירים עתה את מא"קם הפנימי במפלגה. בייחשאר הם מספי רים דחבריהם על תמיכתו של חברים פנחם טובין, בוועדה המתמדת של המועצה, כי הצעת גח"ל שלא לשיר את ה"אינטרנציונאל" בסיומה של מועצת ההסתדרות.

הקיבוץ הארצי מנסה

למתן את שיי"ח

צפויה חזרפת יחסים בין צמרת הקיבוץ הארצי של השומר הצעיר לבין אנשי שיי"ח בקיבוץ השומר הצעיר. ראשי שיי"ח הוזמנו השבוע לבירור במוזכר רות הקיבוץ הארצי. לאותה ישיבה הוזמנו גם ראשי מפ"ם מהפגל העירוני שלה.

נראה כי אנשי מפ"ם ינסו להשפיע על חברי שיי"ח למתן את פעולותיהם שתעלו לאחרונה את המתה של ראשיה הממשלה.

לא תנתן הכרה

ל"בית ברל"

קדושים הסיבויים שהמועצה להשכנה גבוהה תכיר במיכללת, "בית ברל" כמוסד

אקדמי, אחרי שבשבוע שעבר הגישה הניז הלת המוסד בקשה ברוח זו.

לפני כשנה הכירה המועצה במיכללת תלחי ובמיכללת חנשה כמוסדות המלמדים ברמה אקדמאית, אך מנעה מהם את האפשרות להעניק תארים.

בעבר הושבה ריקם בקשה דומה של בית ברל, השייך למיכללת העבודה. בעקבות הדחייה ניסתה המיכללה לקבל את חסות אוניברסיטת תל אביב. זו גם הסיבה להעמדת הפרופסור צבי יעבץ כיו"ר הניז הלת המיכללה.

נראה כי המועצה תנקוט גם הפעם בעמדה שנקמה כלפי המיכללות האחרות, אלא אם כן יהיו שיקולים פוליטיים בהכרעת המועצה, שהיו"ר שלה הוא שריה חיינוך יגאל אלון.

אין קליטת עולים

בהתישבות

פקידים בכירים במישרד הקליטה מתמרמרים על הודעתו של יו"ר מחלקת העלייה של הסוכנות, עוזי נרקיס, לפיה ניתן יהיה לקלוט 30 אלף עולים בהתישבות העובדת.

אותם פקידים טוענים כי לא רק שאין בקרב העולים לישראל אחוז כה גבוה המור כן לעסוק בחקלאות, אלא שאפילו אם היה מיספר כזה של עולים, אין בהתישבות העויד בדת כל בנייה לצורך קליטת העולים.

במישרד הקליטה מביעים תרעומת על הכרזותיו התכופות של נרקיס בדבר מיספרי העולים העתידיים להגיע לישראל.

חוף "הילטון"

פתוח בחורף

אחרי סיום עונת הרחצה בחופי תל אביב, יישאר חוף מדון "הילטון" פתוח לרחצה, זו הפעם הראשונה. חוף זה הוא הקטע הראשון בחופי תל אביב שכבר פותחו על ידי החברה העירונית "אתרים".

במקום הוכשרו מלתחות, מזנון ומעגן לסירות מיפרש. שירותים אלה וכן שירותי ההצלה יופעלו בכל עונת החורף, בה היו החופים עד כה סגורים לרחצה רשמית.

מפולת

בתיירות לאילת

ירידה מדהימה חלה לאחרונה במימדי תיירות פנים וחוף לאילת. אם המגמה תמשך, חוששים מומי חי הענף, לא תראה אילת השנה אפילו 55 אחוז מהכמות של מאה אלף — מיספר התיירים שביקרו במקום בשנה שעברה.

תירני אילת, שהתכוננו להתפתחות טבעית של הענף, בונים כיום 1,300 חדרי מלון חדשים, בנוסף ל-900 הקיימים עתה.

מה מכין

דיין ליריב?

השבחים המופלגים שחילק בשבוע שעבר שרי הביטחון משה דיין לאלוף (מיל.) אהרון יריב, לעיני מצלמת הטלוויזיה בעת שביקר בגשר אלנבי, הדליקו אור אדום אצל מקורבי דיין.

דיין אינו נוהג לחלק שבחים בפומבי. בין סמך ניסיון העבר הוכח, שבכך פעם שהוא עושה זאת, בא הדבר כחקי דמה לצעד מסוג אחר. עדיין זכורים הי שבחים שחילק דיין בפומבי לאלוף פיי קוד הדרום, אריאל שרון בזכות מילחמי תו בחבנינים בעזה. מייד אחריכך הרי עברה הריצעה לפיקוד המרכז.

מקורביו של דיין, היודעים כי הוא נפגע קשה מהחלטתו של יריב לעבוד לצידה של גולדה כיועץ מיוחד במקום להיות עוזרו, מצפים עתה בעניין לראות מה מכין עתה דיין לאהרון יריב.

מחריף הקרע

יעקבי - פרס

הקרע בין שריהתחבורה שמעון פרס לבין סגנו, ח"כ גד יעקבי, החריף לאחרונה, והשניים כמעט ואינם מחליפים דברים ביניהם.

ללא קשר ליחסים אלה, הורעו היחסים גם בין יעקבי לדיין. יעקבי, שהיה בזמנו סגנו של דיין כשזה היה שריהתקלאות, האמין שדיין יקרא לו להיות סגן שריהביטחון אחרי שצבי צור הביע את רצונו לפרוש מתפקיד העוזר המיוחד. ההצעה על כוונתו של דיין למנות את אהרון יריב לתפקיד זה, לפני שגולי דה לקחה אותו אליה, נראו ליעקבי כפגיעה ביחסים החבריים בין מי שהיו ראשי רפ"י לשעבר.

מי יהיה מוכ"ל הבוק

לפייתוח התעשייה?

המאבק על תפקיד מוכ"ל הבנק לפיתוח התעשייה הולך ומחריף. יהודה גיל, מנאמניו של פנחס ספיר ומנהל החברה להשקעות של הבנק, הצטרף לאחי רונה למירוץ לתפקיד זה.

דיפלומט - הסכין החדין

(החד והעדיו)

מכתבים

להוקיע

את כהנא!

"העולם הזה 1831, כהנא — דרכו של פירר יהודי" על פר- צופו האמיתי של מנהיג הליגה להגנה יהודית מאיר כהנא. קראתי את המאמר פעמיים. בפעם הרא- שונה התייחסתי אליו כאל מאמר סנסצ- יוני נגד מתחרה פוליטי. כשקראתי בפעם השנייה, עברה בי חל- חלה מכל מישפט. הדבר הנורא בהיס- טוריה האנושית, היטלר, חוזר על עצמו, והפעם הוא מופיע בדמותו של יהודי! על כולנו לקום ולהוקיע את האיש ואת התופעה שהוא מייצג. וטובה שעה אחת קודם.

אריה סורג, המחנך

פסיכופט

מושלם

אני לא מבין איך זה שישנם בארץ אנשים שמתייחסים למאיר כהנא ברצי- נות? הייתי מבין זאת לו לא היתה בארץ טלוויזיה. אך על גבי המסך ה- קטן, המבליט כל מיגרעת, נראה לי האיש כפסיכופט מושלם.

שפירא

איפה הכבוד הר- עצמי של אלה ש- עוד מאמינים שהוא האיש שיצליח לפ- תור את בעיית המחבלים? קופי שפירא, חיפה

לפאשיזם — יש

ויש הגדרה

במאמרו המעמיק על הרב כהנא טעה אורי אבנרי טעות יסודית, כאשר כתב, כי לפאשיזם אין הגדרה. עיקרון היסוד של התפיסה הפאשיס- טית הוא: עליונות המדינה על הפרט. למען טובת המדינה, חייב הפרט לעשות הכל, להקריב הכל. שתי המסקנות מתפ- סה זו: (1) המנהיג, המייצג את המדינה, הוא ערך עליון. (2) לפרט אין זכויות יסוד, שהמדינה אינה יכולה לבטלן. עקרונות אלה קיימים בכל המישטרים הטוטליטאריים, בהבדלי שם: בקומוניזם, הערך העליון הוא המעמד, המיוצג על- ידי המפלגה. בדת, זהו האלוהים, המיו- צג על-ידי הכומר, הרב, וכו'. המישטר היחיד בו הערך העליון הוא הפרט, הוא הקאפיטאליזם. בו יש לפרט זכויות יסוד, מעוגנות בחוקה, שלשום ערך אחר, כגון מדינה, מעמד או טובת הכלל, אין אפשרות לבטל אותן. עוזי דר, תל-אביב

שיא

חדש

"העולם הזה" 1831, "שוד כס" פי נוסקי הסעד", על חספ שני- עד לנוסקי סעד ושימש לקניית קולות במערכת הבחירות הפני- מיות של המפד"ל.

אחרי שהתרגלנו לכל השחיתויות הקשו- רות במימסד הישראלי, שברה הפרשה של הכסף שנועד לניצרכים ועבר לקניית קו- לות, את השיא. שיא הצביעות, שיא השיפלות, ושיא עזות המצח.

כסף שנועד עבור לחם לילדים קטנים ולזקנים חולים, והאנשים שגולו אותו ממשיכים בתפקידיהם כאילו לא קרה דבר! יעקב בנימין, באר-שבע

הנוער

לשילטון

היכן הנוער? היכן רוח הצעירים? מדוע רובצת שתיקה בקרב הצעירים? מדוע חייבים אנו להשלים עם העובדה כי לפי המצב כיום, השלום עדיין רחוק? מדוע לא ניתן דעתנו בחוצות? מדוע לא גנסה (המטד בעמוד 8)

כרטיסים

לבודדים ולקבוצות

במשך "לאן"

טלפון 231655

ובשאר המשרדים

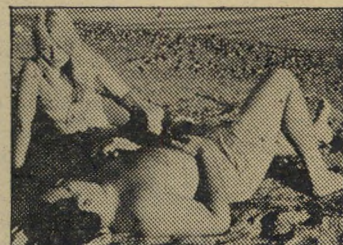
מלכת המים

1972

מטעם

העולם הזה

כשתבוא לעבוד בנמל אילת...

לנמל אילת דרושים עובדים עד גיל 32 אחרי שירות צבאי ובעלי כושר גופני מעולה למקצוע חסווארות.

נמל אילת מציע לך: א. עבודה קבועה ומסודרת במפעל דינמי עם סיכויי קידום בעתיד א. בתקופת הנסיון מגורים בבית נמל (מלון) עם ארוחות, תמורות תשלום מינימלי א. בשנה הראשונה זכות של 8 טיסות לתל-אביב וחזרה, על חשבון הנמל א. עזרה כספית ברכישת דירה בתוספת הלוואה ל-10 שנים א. ניש צורך להמתין בתור לקבלת דירה באמצעות חברת עמידר באילת). הנחה במס הכנסה ומס אחיד. למחוסרי נסיון בעבודת נמלים, תינתן הכשרה מתאימה והדרכה בנמל אילת.

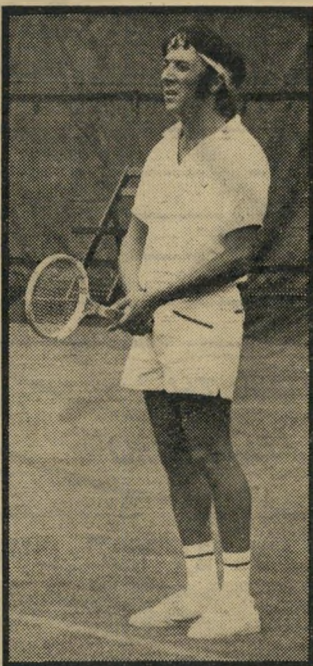
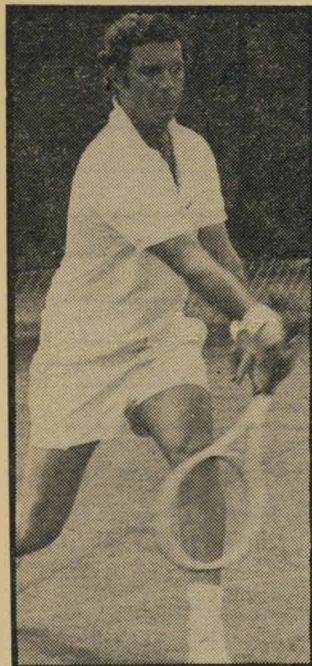
המעוניינים לעבוד בנמל אילת ולהשתקע בעיר, יפנו למשרד הראשי: רשנת הנמלים, בית מעיא דרך פתח תקוה 74, תל-אביב, קומה 11, חדר 1121 בכל יום שיש, בין השעות 9.00—12.00 ויביאו עמם תעודת זהות ופנקס מלואים; ניתן גם לפנות בכתב למדור כח אדם, נמל אילת, ת.ד. 37, אילת.

אילת הקסומה קוראת לך!

השפעת - כתאונת עבודה, 'גאל לביב והכלבים'.

אנושים

נכחה בתחרות טניס היתולית שנערכה לזיכרו של בן המשפחה שנרצח, רוברט קנדי, במגרשי פארסט היילס (קווינס). הכנסות המישיחק שנמשך שש שעות לפני קהל של 12 אלף צופים כשבין המשתתפים היו גם שחקני הקולנוע דסטין הופמן (מימין), צ'רלטון הוסטון (במרכז) וקליף רוברטסון (משמאל). הסתכמו ב-150 אלף דולר שנתרמו לקרן עבור ילדים עניים. בתמונה התחנתה נראות שתי האחיות לבית קנדי, יוניס שרייבר, אשתו של המועמד לסגן נשיא סרג'נט שרייבר ופמלה לאופולד, אשתו של השחקן פיטר לאופולד. לידן, אחיהם סט קנדי.

בשעתו את מילות הפיומן "מה יש לך גברת לוין?" הוא התר כוון אליה, דבר שהוא מכחיש בכל תוקף. השבוע השתמש יהונתן במדורו השבועי במעריב כדי להחזיר להדה בניס קה שלה. הוא ציטט קטע מסיפור שכתבה בריבטון קשת לפני שלוש שנים, וכתב: "זהו קטע מן הסיפור האיום ביותר שקראתי בחיי... כל מי לה בסיפור זה נכתבה על-ידי הדה ביוס, היום מבקרת סיפ רות, תיאטרון, אופנה, טלוויזיה, קולנוע, בידור, ריהוט ור עציצים. אני תקווה שמישהו יתסרט פעם את הובל הזה כי מיסגרת תיאטרון שידורי יש ראל, כדי שכולם יראו כי אשפה גראפומנית אמיתית ור מאוזה תיסכול ספרותי זומחת השינאה האישית והקאנונית שלה."

פסוקי השבוע

● **שריחביטחון משה**
דיין, בהרצאתו לפני נשות אירגון אמהות עובדות: "אני מוציך החודש".

● **מוכ"ל ההסתדרות**
יצחק בריאהרון, בכנס קיי בוצים: "אנו מדינת סעודה יותר ממדינת סעד".

אשכחת קנדי

שש שעות לפני קהל של 12 אלף

צופים כשבין המשתתפים היו גם שחקני הקולנוע דסטין הופמן (מימין), צ'רלטון הוסטון (במרכז) וקליף רוברטסון (משמאל). הסתכמו ב-150 אלף דולר שנתרמו לקרן עבור ילדים עניים. בתמונה התחנתה נראות שתי האחיות לבית קנדי, יוניס שרייבר, אשתו של המועמד לסגן נשיא סרג'נט שרייבר ופמלה לאופולד, אשתו של השחקן פיטר לאופולד. לידן, אחיהם סט קנדי.

ענייני כלבים ורג. יצאתי ל- חופשה מעבודתי עד גמר ה- בירור בבית-המשפט. הדב- רים לא השפיעו על יונה, ש- הגיבה: "תראה, זה נושא מאד חשוב ואני לא אעזוב אותך עד שתספיל בעניין. זה לא יכול לעבור בשקט שעי- ריית ירושלים מפורת בשר עם רעל בכל העיר."

■ **תאונת-עבודה אירעה ב-** שבוע שעבר לשחקנים יוסי גרבר ושלמה וישינסקי. השניים ששהו בניצה שבצר- פת, הוזמנו על-ידי טר שא- פל, הכוריאוגרף של להקת חופשה על הקרח המתכוננת להופיע שוב בארץ לרגל חגי- גות 25 שנות המדינה, כדי ל- ייעץ להנהלת הלהקה בענייני ישראל. בין השאר הם יעצו

שאחד מריקודי הלהקה יהיה הורה. הנהלת הלהקה הסכימה ובמשך שבוע בילו גרבר ווי- שינסקי על הקרח בהוראת ה- ריקוד. התוצאה: הם חטפו שפעת.

■ **מחאה אמנותית הושמעה** בהצגת הבכורה של סיפור ה- פילגש בבימוי של עודד בארי שנערכה בצוותא. לק- ראת סיום ההצגה שנמשכה עד לשעה 12 בלילה, שאלה אחת הדמויות על הבמה: "מה אני עושה כאן?" או נשמעה צעקה מקרב קהל הצופים: "באמת אני לא יודע מה אני עוד עושה כאן?" היה זה מר- כו החוג לתיאטרון באוניברסי- טיטת תל-אביב, יונתן דר- בורפסקי, שהביע בקול-רם את דעתו על המחזה.

■ **אחת לכמה חודשים** מעוררת עליה המבקרת האמ- נותית של עיתון הארץ, הרה בושם, את זעמו של אחד ה- יוצרים בישראל. הקורבן ה- אחרון - יהונתן גפן, ש- ביקורתה של הדה על מחזהו הטלוויזיה שלו, שהוצג לפני שבועיים, היתה חריפה במיר- חד. גפן טוען כי הדה קטלה את מחזהו בגלל טינה אישית: היא משוכנעת שכאשר כתב

לפני שש שנים נערכה התערבות במזללת קליפורניה בתל-אביב, בין בעל המזללת, טייס השלום אייבן נתן, ל- בין כתב הארץ דן מרגלית. אייבן התחייב אז בהסכם כתוב כי כל ארבעה חודשים יערוך מיבצע שלום שיצווין בסיפריה אחת נוספת. אייבן היה מוכן להתערב כי באשר יגיע למיבצע "שלום 12" יחד תם כבר הסכם השלום בין ישר- ראל למדינות ערב. דן מרג- לית פקפק בכך. השניים הת- ערבו כי אם ייכרת השלום, כדברי אייבן, יתן לו מרגלית ארגו ויסקי. אם לא יגיע השר- לום, יתן אייבן לדן בקבוק ויסקי אחד. ייתכן ששני המת- ערבים שכחו את התערבותם, אבל ההסכם הכתוב נשמר אצל העד והערב, השחקן שלמה ברישביט. השבוע, כאשר פורסם בעיתונים כי אייבן מת כונן להפליג ארצה באוניית השלום שלו נזכר ברישביט בהתערבות, טען כי היא מק- בלת מימד חדש למרות ש- חוקפה פג בפברואר 1969. הוא חיפש דרך להודיע לאייבן שלא ישכח, בדרכו לארץ, ל- קחת עימו את בקבוק הוויס- קי שהפסיד בהתערבות.

■ **אגב, קיים ספק** האור- אם אמנם יצליח אייבן להפי- ליג מניוירוק. מומחי שיט טוענים כי האנסנה הגבוהה שהתקין על אוניית השידור שלו מסכנת את יציבותה וכי לא יקבל רשיון הפלגה.

■ **תפקידו של העיתוני** יגאל לביב, הנמצא בחופשה מעיתונו עד שייגמר הביורו בענייני בבית-המשפט העל- יון, ממשיך לרדוף אחריו. כי יום שבת האחרון, בשעה שבע בבוקר, צילצל הטלפון בביר- תו כשעל הקו בחורה שהצי- גה עצמה בשם אביגיל יונה מירושלים שביקשה ממנו ש- יתערב בדחיפות בנעשה בעיר- ריית ירושלים, שפקחיה הר- עילו את הכלב שלה. השב- לה לביב המנומנם: "גבריתי, א. ירושלים רחוקה מתל-א- אביב: ב. אני לא מתעסק ב-

■ **הצעה מקורית** השמיע אמריקאי החי בבירות, שח- תם על מיכתבו בעיתון אמ- ריקאי בשם "א.פ. דויד". הוא הציע כי "ח"כ מנחם בגין ינהל באו"ם את הדיון על הר- טירוריוז, מאחר "שאלו כמוהו מומחה לנושא זה."

■ **על בעיית תחבורה** בה נתקל בלונדון, סיפר השבוע שריהתחבורה שמעון פרס: "פעם הסיע אותי בלונדון ידיד ישראלי העובר כקברניט ב- אל-על. כל כמה דקות הוא פתח את הלון המכונית והס- תכל לשמיים. שאלתי אותו: על מה אתה מסתכל כל ה- זמן? והוא השיב לי: אני טייס ולא מכיר כל-כך טוב את רחובות לונדון. לכן אני מנווט את המכונית לפי הכו- כבים" וזה עור. הגענו למחוז חפצנו."

■ **לאוניה של אסתר** ראובן, אשתו של הצייר הר- גודע ראובן ראובן המשמ- שת גם כסוכנת המכירות של בעלה, גונבה הידיעה כי אס- תר תמונות נודע, סם גילדרי- וויין, הגיע לישראל. גולדווין זה, סוחר בשר יהודי משיקא- גו, ידוע באוסף התמונות ה- יקרות שבביתו, הנברת ראור- בן טילפנה אל ביתהמלון בו שהה, ביקשה לדבר עם מר- גולדווין והזמינה אותו לארוח- חת-ערב בביתה. האיש ניסה להתחמק בטענה כי אינו מכיר אותה כלל, אבל לבסוף לא יכול היה לעמוד בהפצרות ובא-לארוחת הערב. בתום ה- ארוחה פרש הצייר ראובן ראור- בן לחדרו ואילו אשתו החלה מראה לאורחים את אוסף ציור- ריו, כשהיא מנסה לשדל את האורחים לרכוש תמונה. גולד- וויין שאל למחירי התמונות, כאשר הסתבר לו כי מחיר כל תמונה מגיע לאלפים רבים של דולארים, התנצל: "יש לנו בבית כמה תמונות, אבל לא במחירים כאלה..." רק אז התבררה הטעות: האיש היה אמנם גולדווין, אך מעולם לא סחר בבשר, ובמיקרה התאכ- סן גם הוא בבית-מלון אחד עם גולדווין בעל הבשר.

גליה ישי ואדית אספרוק

הלילה קינגסטקלאב שנסגר בגלל גל הביריונות העובר על תל-אביב, השתיים הוזמנו יחד עם שאר אנשי הבורמה התל-אביבית, לפסטיבל מאפייה והתבקשו בהזמנה היתולית להביא איתן כלי-נשק והופעה מאפיונית. המוזמנים לא הביאו איתם כלי נשק, אך הם באו עם מצב-רוח מרומם וכטוב ללבם ביו, במקרונים ובספגטי, האכילה גליה את אדית מקרונים כשהאורחים רוקדים על השולחנות בניצוח המלצרים האיטלקים.

מכתבים

(המשך מעמוד 6)
אנו הצעירים לעשות משהו בקשר ליישוב
הסיכסוך באזורנו?
מדוע לא תיתן הממשלה דעתה אלינו,
הנוער? אולי בידינו תוכניות שלום ליישוב
הסיכסוך. עוררו ותנו דעתכם בדבר, כי
יבוא היום ואנו הנוער נגיע לשלטון!
שמעון צ'רניה, לוד

אנדרטת

גבורה

אני דני כורש, מקבל מלקות באמבטיה
ומחכה שחברים ייספרו את ישו. אגיע
קודם לעולם שכולו טוב על דרך מרוי
צפת כוונות טובות. יען כי: כאן משחקים
את המאוסים ואת
מאוסים. את ה-
מצליחים ומצליחים.
אנדרטת גבורה ה-
חיה בשרעפי החזון
ומועד אין לו. את
האדם הקדמון שרק
אתמול נולד. משח-
קים בנדמה לי עם
המילחמה ובמחבר
אים עם השלום.

כאן הארץ שאין
דומה לה בעולם
וטוב לה. ממלכת
עלי מאמה וארבעים המסתודדים.
יצחק ארמו, נווה שאנן, חיפה

צלם

אנוש

"העולם הזה" 1829, "נגד עונש"
מוות", מכתב למערכת של הקו-
רא דב גרין מחיפה.

קראתי את מכתבו של דב גרין, המת-
נגד בחריפות להטלת עונש-מוות למחב-
לים הערבים, ונחרדתי. האם אדם זה,
כאורח יהודי, אינו מודה עם קורבנות
המחבלים? האם הוא אינו חושב שביום
מן הימים הוא עצמו עלול להתווסף לאר-
תם קורבנות אומללים.
מעניין אם עדיין או החלטתו תהיה
נחושה נגד עונש-מוות לנטולי צלם-אנוש
הללו.

תנאיהם של מחבלים אלה בכלא הם
טובים יחסית, כי הם מקבלים מזון, לבוש
ובידור, ולאחר שנה שנתיים הם מוז-
לים בשבויים או בחטופים יהודים אחר-
רים. מעניין, מה הוא אומר אם מת-
נקש בחייו או בחיי משפחתו יכלה שנתיים
בכלא ואחר יוחלף במשאו-ומתן?
ארנון בכר, יד-אליהו

ציטטה

תלמודית

בשביל אבירי ה"צניעות" וה"צביעות"
— השורפים בוטיקים:
שלוש גשים משמשות ב"מוד" (אבירור
מין פרימיטיבי...) (מס' יבמות יב, ב') ואם
בסוף המאה העשרים יצרה הרפואה: יותר
הגיני ויותר יעיל, מוצאה לשרוף?
איכפת, פתח-תקווה

דיון

וחשבון

"העולם הזה" 1828, "המחדל
הנורא", על המחבלים הישראלים
לגבי המישלחת לאולימפיאדה.
תחת כותרת המישנה, "דיון-חשבון מלא",
הוזכר ביהושע גרין שמי, איילכך אני
מוצא לנכון להעיר את ההערות הבאות:
(א) מעולם לא נפגשתי עם ראש מיש-
טרת מינכן;
(ב) אינני רופא ישראלי השהה בגר-
מניה, אלא שימשתי כנספח המישלחת ותפ-
קדי המוגדר היה לקיים את הקשר עם
המוסדות היהודיים המקומיים ולשאת באחר-
יות לגבי כל האירועים מטעם המוסדות
היהודיים בגרמניה בהקשר למישחקים
האולימפיים;
(ג) מגע עם המישטרה נגען לעניין
התפילות בראש-השנה, נושא שהייתי מופ-
קד עליו. למרות העובדה שאינני מודע
בענייני ביטחון ושאלין לי כל ניסיון אישי
בנושא זה, דרשתי, וזאת בניגוד לאח-
רים, שמירה מוגברת בזמן התפילות. דבר
זה אף אושר ונרשם בפרטיכל.
נושא המגורים בכפר האולימפי לא נכ-

20 CLASS A
CIGARETTES

KENT

WITH
THE FAMOUS MICRONITE® FILTER

איזה רגע נאה להנאה מהטעם המרענן של קנט

קופסא קשה, קינג-סייז, באורך 100 מ"מ ובטעם מנטול

תיאטרון הדמיון מציג:

כוכבי הבמה וחטליות

לילית נגד זאק כהן

הפגזת נפץ

פזמונים:
יום סהר לב
דן אלמגור
שיקה פייקוב
יהודה בדיחי
אורי ברזילי
הנהלה מוסיקלית
אלברט פימנטה

כתב וביים:
אלי שגיא
אמרי הנורית

הצגות בכורה

שימו לב! ההצגה בעברית

11.10	יום ד'	נצרת, "נורית"
12.10	יום ה'	קרית אתא, "שביט"
13.10	יום ו'	קרית ים, "ניצן"
14.10	מוצ"ש	ירושלים, "בנייני האומה"

בריווי תזמורת

משיבה: כמובן שהמקור של המילה ב' לדינו היה ידוע לנו, אבל אנחנו איננו עוסקים בשפת הדינו, אלא בעברית. ובעברית פירוש המילה הוא לא יוצלת, פחות, מכוער, לא מתאים וכו' — בס"י כוס ובעברית מדוברת — שווה לתחת. כשם שכותב המכתב איננו מחפש את מקורו של המילים העבריות, כשהוא מעיין במלון עברית-עברי מצוי — כן אין לתמוה על כך שגם אנו לא הבאנו את מקור המילים.

לדוגמה: האם הכותב טרח אי פעם לברר מה מקורה של המילה שדה, או הר וכו' או שהוא חושב שלמילים העבריות בשפה הגבוהה אין מקור?

בתוך המדינה. טרם תפסתם שמזמן הגענו מעבר ל' פרשת הדרכים?

מקסים גילן, פאריס

שווה

לתחת

"העולם הזה" 1828, "דמיקולו", ביטוי והסברו במדור "עברית מדוברת לא נורמלית".

לביטוי דמיקולו נתתם פירוש: מכוער, לא יוצלת, לא מתאים לתפקיד. הנני לעורר את תשומת ליבכם כי המילה דמיקולו מקורה מהמילה בלדינו קסטליאנית "קולו", שפירושה הוא "עכו" (תחת). ודמיקולו הכוונה "של התחת".

מכאן השימוש הרב של הביטוי. כלור מר, כשאומרים על משהו כי הוא שווה דמיקולו, הכוונה שהוא שווה לתחת. כלור מר, לא שווה דבר.

אלי מאיר, יפו

עורכת המלון נתיבה בן-יהודה,

מקסים גילן

מישטר של כיבוש וריקבון

מוכיחה עד כמה אפשר להגיע אד-אבסורד, דום, כשמשתדלים למלא פונקציה דמוקרטית חיובית, במישטר של כיבוש וריקבון. יש שלב בו אין מקום עוד לתיקונים. אם ישתפרו שירותי התעמולה ל"שטחים המוחזקים, תשתפר גם איכות שיל"טון הדיכוי. ודרכו, ובאמצעות פועלי השטח, תשתפר גם מידת הדיכוי החברתי

לל אף פעם בשיחה איתי, שכן לא היתה לי כל אחריות על הנעשה שם.

ד"ר מ. קרינק, תל-אביב

הברדק

בטלוויזיה הערבית

"העולם הזה" 1828, "הברדק חוגג בערבית", על הנעשה במחלקה הערבית של הטלוויזיה הישראלית.

נניח שהייתם קבוצת גרמנים דמוקרטית טיים, המוציאים עלון-מחתרת בגרמניה הנאצית של 1943.

ונניח שהיה נודע לכם על ברדק ב"מערכת השטירמר, או נכון יותר, במערכת סיגנאל — ביטאון גבלס לשטחים המוחזקים בצרפת הכבושה.

האם הייתם עושים את הכל כדי לטהר את המערכת ממחדליה? או שמא הייתם שמחים שבין תועמלני-מישטר-הכיבוש נפל ריב ונוצר תוהו-ובוהו?

הכתבה שלכם על הטלוויזיה הערבית

קוראים השוחחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרפים תמר נות למכתבים.

מאירופה
לאשה
שאיכפת לה

vionell

הספרי האינטימי המיוחד המשחרר אותך מריחות ורגשות בלתי נעימים. VIONELL מבית BAC, גדול יצרני הדיאודורנטים המובחרים באירופה.

זהו אנג'יו

הסיגר
ההולנדי
המפורסם
להנאה
ולסיפוק
מושלים

AGIO

לחירתך
ולטעמך
סיגרים
אג'יו
במבחר
גדלים
וסוגים.

MADE IN HOLLAND

יבוא והפצה בלעדית בישראל:

מ. בוגר ח'פה, כיכר-כאט 2, ת.ד. 1967, טלפון: 668551

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת חתמה-תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134 • תאריך 136 • מען פברקי: עולמפרס • הדפוס החדש בע"מ • ת"א, רח' בראיגדור • הפצה: גר בע"מ • גלוסות: צינקורסיה • כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המריל: העולם הזה בע"מ.

תמרורים

נבחר. לנשיא הלישכה הצעירה ב- תלאביב, שהיא חלק מרשת בינלאומית של לישכות ב-80 ארצות שחברים בהן קרוב למיליון איש עד גיל 40, מרדכי רובי, מקדם מכירות בחברת פזיס.

נחוג. יום-הולדתו ה-66 של הר דוקטור לכלכלה ברוניסלב רב לויין

שעלה לארץ מפולין לראשונה ב-1932, חזר לפולין וכשעלה פעם שנייה כיהן כ- מפסח הבנק הפולני פ.א.א. בתלאביב. אחר עבר לשטח הר פירסום והעיתונות ונבחר ליו"ר העיר תונות הפריודית בר ארץ ולנשיא לישר כת יצחק ילין של בני-ברית.

לויין

זכה. בפרס מטעם ממשלת חוף- השנהב, הצייר הישראלי היושב עתה בר פאריס, עורך שמיר, שהשתתף בתע- ריכה של אמנות צרפתית שנערכה בר אביג'ן בירת חוף השנהב, וצוירו זכה בר אחד המקומות הראשונים.

נישאו. בנו של מנהל קרן הגימ- לאות המרכזית שלמה שולקס, יגאל שילון, אחיו של שדרן הטלוויזיה דן שילון, והדיילת זהבה ענבר.

נישאו. בסנדייגו, בתם הבכירה של המלך בהומיבול והמלכה סיריקיט, הנסיכה התאילנדית אוכלראטאנאן (21) ובוגר המכון הטכנולוגי ג'נסן פיי טרג' (21). השניים הכירו ב-1968 עת למדה הנסיכה באקדמיה קונקורד במס- צ'סס.

מנהלים רומן. כוכבת העבר ריטה היוורת ואיש העסקים ביל גילפין שפגש אותה לפני כחודש ליד מסלול הגולף שבעיר מגוריו, סיפר לה כי כששירת ב-1944 בצבא, התאהב בה

ריטה היוורת
סיפור אהבה

בגלל הופעתה על גבי המסך, שלת לה או מיכתב אהבה, קיבל תשוכה ממוכ- רתה ועתה הוא רוצה להזמינה לארוחת- ערב. ריטה היוורת הסכימה והשניים החי- לו יוצאים מאז בקביעות.

פרש. מהופעתו על מגרש הכדור- רגל, השחקן הברזילי המפורסם פלה (32), אחרי שהמשאומתן עם קבוצתו סאנטוס על חידוש חוזהו, נכשל. פלה, ששיחק בר מדי הקבוצה יותר מ-15 שנים וזכה לשם בינלאומי, הוא גם איש עסקים שבין שאר עסקיו תחנת הרדיו של העיר סאנטוס.

נפטר. בירושלים, בגיל 60, מפקד יחידת הסדרנים בכנסת יצחק יעקובי- בייך שהיה מהעובדים הראשונים בכנסת מאז 1948 ועסק בתפקידו האחרון בענייני אירגון וביטחון.

התאבדו. בביתם בקליפורניה, אחד ממעצבי המוצר המפורסמים בעולם הנרי דרייפוס (68) ואשתו דוריס (69).

לאניני הטעם NINO

חולצת היוקרה של

להב

למי שיודע להתלבש ומקפיד על הופעתו

חולצות NINO

של להב

מאריגי NINO

מגדולי יצרני

הבדים באירופה

NINO

אריגי איכות

מדיאולן

עם כותנה

פרסום מלניק צילום: ס. בוגר יאשיהו

להב-החולצה המלהיבה כל גבר ואשה

ישו הנוצרי אמר לפני אלפיים שנה: "אם סוטרם לך על הלחי הימנית, הגש גם את השמאלית." את התשובה על כך קיבל רק עתה, מפי ראש-ממשלת צרפת. פיאר מסמר, שרגז מאד על השטרוריות האחרונות בצרפת. הצעתו לחברי מפלגתו, בנאום שנשא בטולוז: "אם סוטרם לך על לחי ימין, אל תפנה את לחי שמאל, השב במהלומת אגרוף." ועל כך, הערתו של השבועון הסטירי הצרפתי "לה קאנאר" אנשנה: "אולי כדאי למנות את קאסיס קלוי לשר ההסברה בצרפת."

תיאטרון

שבוע השואה

"אנה פראנק" בתיאטרון לילדים ולנוער, בבימויה של אורנה פור, רת, בהשתתפות רונית פורת, גדי עזון שמר, מוסקו אלקלעי ואחרי. "מעשה הפליגש", מאת עזר בארי, בתיאטרון "עזר", בבימוי עזר בארי. "האוצר", מאת שלום עליכם, בתיאטרון העירוני חיפה, בבימוי מיכאל כפיר. משתתפים: מרדכי בן זאב, גדליה בסר, אילן תורן, אהרון אלמוג, שבתאי קונורטי ועוד.

שלוש בכורות בשבוע אחד, אחת מהן על השואה ושתיים על השבוע. אחת מהן זו תוספת המורים החדשה שממתינה לקהל הצופים הישראלי. על מנת שלא לחטוא לאמת, מוטב אולי להוציא את אנה פראנק מכלל זה. אמנם, הנושא עצמו אינו מפתה במיוחד את הצופים, אבל מאחר ויעודו של התיאטרון לילדים ולנוער הוא בעיקר להרחיב את השכלת תלמידיו בתיאטרון, הרי שיש להצגה זו זכות קיום, מעל לכל ספק.

גם במה שנוגע לביצוע, זו הטובה מן שלושת ההצגות של השבוע. אמנם, הסרה כאן במידה רבה הרגשת הקלאוסטרופוביה, שמתלווה ביומנה של אנה פראנק, שבילתה במרחב הסגור של עליית גג שנתיים תמימות של חייה. ומרבית הדמויות הן מישניות מצליחות להגשים עד כדי כך בתפקידן, עד שאינן מעוררות עוד צחוק מעורב ברחמים, אלא סחם צחוק.

אולם המשחק הכן של רונית פורת בתפקיד הראשי, כשהיא מיטיבה לשלב פאתוס עם ילדותיות ורוח שובבה, ור מישחקו העצור אבל מלא הרגש של גדעון שמר, מעמידים את ההצגה על רמה מתקבלת בהחלט על הדעת.

את זה קשה לומר על האוצר בחיפה. ברור אמנם ממבט ראשון, שהכוונה הייתה להגיש אוצר שונה מכל האחרים. ובאמת, זה שונה, כלומר היהודים של שלום עליכם אשר ידעו למצוא את הצחוק בדמיון, ולהיפך, הפכו כאן לסתם מנוחלים. כל חכמת החיים והפיקחות הלכה כאן לטימיון. במקום המשמעות של מלאכת סיספוס, שבחיפוש אוצרות בבית הקברות, מדובר כאן בהצגה על שוטים עלובים הנוברים בקברים משום שאינם די חכמים להבין שבילולה הולכים לישון. הדברים היחידים שמצליחים להצחיק בהצגה של

עברית מדוברת לא נורמלית

כואת דן בן-אנוש ונתיבה בן-יהודה

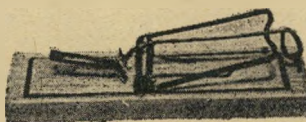
מרור זה הוא תוספת למדון המפורסם של דן בן-אנוש ונתיבה בן-יהודה. הקוראים מוזמנים לשלוח למערכת מלים וכינויים משלהם.

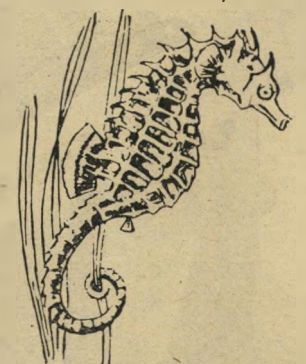
כיי, כיי! צ'או!

צוחק מי שצוחק אחרון

איך מוכשר. איך תופש מהר.

זה לא פום שיוציא את העגלה מהבוקר

בדקה התשעים ביטוי שמשמעותו: ממש ברוע האחרון. "תפשי את האוטובוס בדקה התשעים." * "בדקה התשעים דחפו לו זריקה והצילו אותו ממוות."

עבד עליו בעיניים ביטוי שמשמעותו: פיר תה אותו להאמין בבדייה, שיכנע אותו שלא כל כך בדרך הישר; שיטה בו, "מתח אותו". "כשהשטר כבר רצה לעשות לו רפורט, הוא התחיל לעבוד עליו בעיניים. אמר לו שיש לו על תנאי, רק לא אמר לו שזה בכלל לא שייך לנהיגה. והשטר באמת סגר עניין."

מכאן עד הודעה חדשה ביטוי שמשמעותו: לאין קץ, ללא סוף, במידה רבה ללא גבול, "לא נגמר". "עזר יפה! יש לו אף מכאן עד הודעה חדשה." * "יש לי עבודה מכאן עד הודעה חדשה."

לחץ פ', לקח שלא ביושר, גנב בשוהבות, "סחב", "פילח".

תשנע באמצע הלילה נגמרו לי הסיגריות, אז זילחתי ממך כל הזמן." * "עוד לא קרה פעם שהיא הלכה בעצמה לאפסנאות. כל פעם כשגמר לה משהו, היא מזלחת מאחרים."

עשה חושבים ביטוי שמשמעותו: חכך בדעתו, לקח שהות על-מנת להרהר בדבר, לש-קול היטב. "ראש-הממשלה קראה לו ואמרה לו, שהיא מאוד רוצה להזיז אותו לתיק יותר פשוט. בהתלה הוא נדהם, אחרי-כך עשה חושבים — והסיכום היה היתה מבוססה וחוא רץ להפעיל את כל הלחצים בעולם."

היית מחרוק תשובה הנאמרת בביטול, בליגול ומשמעותה: לא, לא מניה ולא מקצתיה. "היית מחרוק להשתחרר מהצבא." * א: "אני עובר לארץ." ב: "היית מחרוק." (נרשם מפי חייל בסיני).

פרייר של גולדה ביטוי שמשמעותו: המולדת לא תנצל אותי מעבר שמגיע לה; אותי לא תסדר בשם המולדת. א: "אתה תעבוד שתי משמרות רצופות." ב: "מה אתה חושב שאני, פרייר של גולדה?" * "אני לא פרייר של גולדה, שאני אשאר פה שלוש שבתות רצופות בלי אף יציאה."

תסלם/תסלמי לשון הסכמה שבחזוה, ב"בקשה, "סחתי". א: "אתה יודע מה? אני אעשה לך קפה." ב: "תסלמי." * א: "אני ארוץ קודם ואשיג כרטיסים לקולנוע." ב: "תסלם."

מאפן/מאפנה ת', מכוון, מעורר שאט-נפש, מעורר סלידה, גועל. "הגיעו שתי בחורות חדשות לבסיס. אחת יותר מאפנה מהשנייה." * "כשהיה קטן היה כזה מותק. בבית-ספר — שיגע את כל הילדות. וטראי אותו עכשיו — מאפן מארץ המאפנים."

מאפן/מאפנה ת', מכוון, מעורר שאט-נפש, מעורר סלידה, גועל. "הגיעו שתי בחורות חדשות לבסיס. אחת יותר מאפנה מהשנייה." * "כשהיה קטן היה כזה מותק. בבית-ספר — שיגע את כל הילדות. וטראי אותו עכשיו — מאפן מארץ המאפנים."

מאפן/מאפנה ת', מכוון, מעורר שאט-נפש, מעורר סלידה, גועל. "הגיעו שתי בחורות חדשות לבסיס. אחת יותר מאפנה מהשנייה." * "כשהיה קטן היה כזה מותק. בבית-ספר — שיגע את כל הילדות. וטראי אותו עכשיו — מאפן מארץ המאפנים."

מאפן/מאפנה ת', מכוון, מעורר שאט-נפש, מעורר סלידה, גועל. "הגיעו שתי בחורות חדשות לבסיס. אחת יותר מאפנה מהשנייה." * "כשהיה קטן היה כזה מותק. בבית-ספר — שיגע את כל הילדות. וטראי אותו עכשיו — מאפן מארץ המאפנים."

שלום עליכם הם קטעי "סלאפטיק", מראה של ישבן גדול המתגדגד על שק, או אשה גברתנית הנושאת את בעלה בתוך מריצה. כאשר רק זה זשום דבר אחר לא מצהיק אצל שלום עליכם, הרי ברור לכם שההצגה בבוקר עמוק.

אם לא די בכל הברכות הללו, החליטו שחקני חיפה לסגל לעצמם מיבטאים משרנים ומחורים, שהישגם היחידי הוא בכך שהם פוגמים עוד יותר בהגיגיו הלא מושלם ממילא של שחקנים אלה. אילו הוצג שלום עליכם בצורה זו בחוץ-לארץ, אין ספק שמיד היו קמות צעקות של איגודים יהודיים על סילוף דמות עמנו, על הצגתו בצורה גלושה ועוד כיוצא בזה. אך כאשר הדבר מוצג על במות ישראליות, זה מקבל כנראה גושי פנקא של תרבות לעם.

על הפרק השלישי והעצוב ביותר ב"עוללות השבוע, מוטב להמעיט את הדיבור ככל האפשר. זה נסיון נפל להפוך את פרק י"ט בספר שופטים ומעשה הפליגש בגיכחה המתואר בו, לדרמה מודרנית, עם משמעות אקטואלית, פוליטית ומוסרית גם יחד. אלימות, רצח, "איש הישר בעיניו

דר (מימין) וקונורטי: "האוצר" שלוש שואות

יעשה", דת מול מדינה, מדינה מול דת, ועוד סמלים מסוג זה שופעים בחומר המקורי. אבל מה שיצא מזה, על הבמה, הוא תמליל לא מגובש, ששפתו לעתים שפת קודש ולעתים שפת חולין ואין איש יודע למה ומדוע, מלא כריזמות בחוכמות שרופות, חסר עלילה של ממש, וגולש מדי פעם בפעם לרמה של מערכון בלהקה צבאית מן הסוג הפחות משובח. אשר לשחקנים, כולם סטירנים שחצי מדבריהם אינו מובן כלל, משום שאינם יודעים עדיין כיצד להגות את המלים כראוי, ואילו המחצית השנייה, מוטב היה אילו לא יצאה מפייהם. קשה להניח ש"מישהו מהם ייבנה מן ההתחלה הזאת. אחרי שבוע כזה, קשה לקבל בשמחה ובששון את פני עונת התיאטרון הבאה. מה הפלא שאחד ממבקרי הקולנוע שחזר באוטובוס מן הבכורה בחיפה נאנח ור התוודה: "אני חושב שאני באמת שונא תיאטרון."

ההומוריסטן הצרפתי אלפונס אלה כתב פעם: "מאחר ובמשטרים המודרניים, מצב העניינים הנורמלי הוא השטרוריות, צריך להוציא חוק המעניש כל מי שאינו מעורר שטרוריות."

ספנים

כשלמאלאריה

היה סכסאפיל

"ותיקים מספרים", מאת יצחק רוקח, הוצאת "מסדה", רמת-גן, 212 עמודים.

"בימי המשטר העותומאני היו הבריות מונים ארבעה סוגי משפט — כל אחד ופסקדין מיוחד שלו: סוג א. — תפסו גנב, אך אין עדים, והגנב שוחרר מחוסר עדים. סוג ב. — תפסו גנב והיה עד אחד — השופט שיחרר הגנב, כי אחד לא מספיק. סוג ג. — תפסו גנב, והיו שני עדים — השופט רגז וצעק: הא כיצד? הייתם שניים ולא יכולתם לתפוס אותו? אין זאת כי עלילה היא — ושיחרר את הגנב. סוג ד. — נתפס גנב ולא היו עדים — קיבל עונש של שנת מאסר.

שאלו פסקדיקים של פסקי-דין ותרצו: במשפט א' התובע לא שילם מאום לשופט, אך הגנב שילם — במקרים ב' וג' — התובע לא שילם לשופט מאום. במקרה ד' — הגנב לא ראה הכרח לשלם לשופט כי סמך על כך שלא היו עדים... או... התובע שילם לשופט."

זהו אחד משלל קטעים המופיעים ב"כפיפה אחת, מסוגננת, מרתקת ורוויית הומור, שלא מן הימים הטורפים האלה, בשם ותיקים מספרים של יצחק רוקח. מעיד על עצמו המחבר: "אני גולדתי בסוף המאה הקודמת בשכונת נווה-צדק, שנסודה מחוץ ליפו הערבית על-ידי חבורת משתכנים שבראשם עמד אבי שמעון רוקח ז"ל, וכך מהסיפורים שלמד מפי אביו ומן הסיפורים שלמד אביו מפי אביו, ר' יצחק רוקח שערך מן השכונות האשכנזיות בירושלים לעיר הנמל יפו, נאספו סיפורים של מאה השנים האחרונות בארץ.

חלק מהסיפורים הוציא כבר יצחק רוקח לאור בקובץ פרדסים מספרים (שיצא עתה במהדורה חדשה). לא ייפלא הדבר, אם גם מהדורה של ספר זה תאזל כהרף עין, שכן אוסף הסיפורים המובא כאן לא רק שמקיף תקופה שחלפה ואיננה, תקופה שהמציאות הייתה אוסף של פרדסים, שרק ראשונים וחלוצים זוכים לחיותם, תקופה שאוריה לא היתה מוצרך נדיר ומבוקש, או מוצר שהיה צורך לייצרו במעבדה באמצעים מלאכותיים, ואם בשעתו לגסוס מלאריה לא היה עניין של צחוק הרי איראפטר שלא להיתפסע מתאוריו ומפרשנותו ה"ציורית של המחבר לתופעות האופייניות של התקופה המתואלת. ספר חובה לדור שלא ידע את הבקשיש ולמתגעגעים.

מי שרצה להתעשר במהירות, צריך לפעמים לשלם "שכר לימוד". זה קרה לכמה מחושבי העיר אינדיאני פוליס שבארצות-הברית. מודעה בעיתון בישרה להם שתוכנית טלוויזיה בהשתתפות (המשך בעמוד 12)

סיקורת

(המשך מעמוד 11)

פוח קהל, בשם "הבה נעשה עסק", תיעד רך בקרוב בעירס. במסגרת התוכנית יחולקו פרסים, אבל מאחר ומיטפר ה' מקומות באולפן הסלואיזיה מוגבל, נתי בקשו אנשים לשלוח המחאות בדואר לכתובת מסוימת, ותמורתן יקבלו כרטיסי סי כניסה.

כאשר עבר מועד התוכנית והיא לא התקיימה, הגיע העניין למשטרה, ואז הסתבר שהחברה אשר גבתה את ההמחאות עברה בינתיים דירה, ומנהלה כרגע "בחופש". לזה קוראים: איד להצליח בעסקים בלי בושח.

כוכבים וסרטים לעד

The new Hollywood & the Academy Awards

"הוליווד החדשה ופרסי האקדמיה" מאת נאטאלי פרדריק הוצאת Ace, 1972 — 213 עמודים, 8.15 ל"י.

המשוגעים לקולנוע ישמחו לקרוא ספר זה, המרכז בתוכו את כל פירסי האוסקר שחולקו בהוליווד מאז 1927, (השנה בה נולד הפיסלון המוזהב) ועד עצם היום הזה, בלוויית סיכומים קצרים על כל עשור ועשור, והמונהמון תמור נות.

הספר מכוון בראש וראשונה לאלה ש' מאמינים עדיין, כי סרטים זה קודם כל עניין לכוכבים, ומשום כך הבמאים, הרצלמים, התסריטאים וכל שאר האנשים המשתתפים בקורות עיר הסרטים, מופיעים רק אגבית. לעומת זאת כל שחקן

כוכב הופ ואינגריד ברגמן

הפיסלון המוזהב לאנשים היפים

שקיבל פעם פרס, זוכה לעמוד שלם עם תמונה, ואוסף פרטים ביוגרפיים רכי' לותיים, שחוש הצימצום והביקורת נעדר מהם לחלוטין.

אם כי במבוא לספר מסבירים בצורה מפורטת כיצד מחליטים על הזוכים בפרס ואיך נערכות ההצבעות, הרי שאפשר היה להוסיף ולכתוב עוד ספרים רבים סביב כל התככים הגלויים מדי שנה ל' חלוקת האוסקר. דווקא לצד הזה של ה' מסבצ אין ביטוי, כנראה משום שהמו"לים המקוריים של הספר הם מחלקי הפרסים עצמם, ואלה הרי דואגים לשמור על שמם הטוב ועל יוקרתם.

הספר אינו משהדרר לגמרי מטעויות. למשל, בפרקיו המוקדמים מדגישים כי צורה בולטת ששנת 1931/32 היתה השנה היחידה בה חילקו את הפרס לשני שחקנים (ואלאס בירי ופרדריק מארק), ש' זכו למספר קולות זהה. אך כשמגיעים בקריאה ל-1968, מסתבר שגם לברברה סטרייסנד וקטרין הפבורן קרה מקרה דומה. הסיבה לטעות זו נובעת כנראה מן העובדה שמעדכנים אמנם את הספר מדי שנה ומוסיפים את האוסקרים החדשים, אבל לא תמיד משנים את הטקסט הקיים בהתאם לעובדות החדשות.

מי שאינו מדקדק יותר מדי בפרטים, ורואה בקולנוע חלום צבעוני, שהעיקר בו האנשים היפים שמול המצלמה, ימצא כאן מקור אינפורמציה מספק בהחלט. חבל רק שהתמונות אינן באיכות גבוהה יותר.

פרסום ד"ר יעקב לוי

העדינה והארוכה...

Super King Size Filter...

TIME 100

לא ינום ולא יישן שומר ישראל - בפארס

כשהכרתי, היה באחת התקופות הטובות. הוא הזמין אותי לביתו, ברחוב מוסקבה 34, בצפון הר עיר, לא הרחק מתחנת סנט-לאור. חבל שלא הבאתי עימי מצלמת קולנוע, או לפחות רשם-קול.

קוניאק ופוליטיקה

אריאל חי לבדו. (השמועה אמרה שנשא אשה קא- תולית, שהתגרשה והפכה כה אדוקה עד שלא יכלה עוד לחיות בחברת איש האוכל חלונות וצדפים. היא חיה בארץ עם בתה).

הדירה כזוהי היתה המשך של אישיותו — מעין פלאקאט שהכריז על תרבותיותו, ייחודו וידידותו של בעליו.

חדרה-עבודה היה מלא ספרים. לא סתם ספרים כי איצטבאות. כמו אצל סתם אדם הקורא ספרים. אלא ערימות-ערימות על הכסאות, הכורסות, וכל מישטח אחר. אצבעותיו של אריאל החליקו עליהם באהבה, והוא נתן לי הרצאה על יפי הכריכות בצרפת. תוך קינה על כך שאנחנו, עם הספר, איננו יודעים לכוון ספרים. בארץ הכריכה מתפרקת מייד. אריאל הציע לי סיגאר יקר, והדליק אותו בגפרורים

שם עז מקבליה-כרטיסים, ובמרוצת הזמן הוז' מן האיש להיפגש עם אחרים מהם.

כך, לפי הסיפור, נוצר הקשר האמיץ בין שירותי הביטחון הצרפתיים ובין אצ"ל. שהגיע לשיאו בפרשת אלטלינה. את הנשק אירגן, כך סופר, אריאל.

שנים אלה היו שנות זוהרן של אריאל. הוא היה באחד המרכזים של אינטריגה בינלאומית. היו לו קשרים עם כמה מחשובי השירותים הצרפתיים. הוא חי כמו מלך בפאריס. הוא היה חשוב, והוא נהנה מכל רגע של מידחמת-השיחה רור.

כמו מורים שבאליה

כאשר קמה וניצחה מדינת ישראל, הרב עולמו האישי של אריאל, כשם שחבר עולמם של גידי פגלין ורבים אחרים.

כישוריהם המיוחדים היו קשורים במידת המתחברת — והיו חפרי-ערך במציאות הממלכתית.

דור חדש של קצינים התייחס אל גידי פגלין ואל

הם צצים כמו פטריות אחרי הגשם — שלל רב וססגוני של טיפוסים תימהוניים, היוצאים מחוריהם בארץ וברחבי העולם, כדי להציל את המדינה. מעין מפקד עולמי של תמהונים, הלכות מסרט הר מוריסטי או מרומן-דמיוני מטורף. האחרון שהצטרף, השבוע, למפקד הוא מסיה אריאל. הוא — — —

רגע אחד. שכחתי שהציבור הישראלי הפרובינציאלי אינו יודע מיהו מסיה אריאל. אספר קודם עליו.

כגישה בלה קופול

לפני 15 שנה, בעת פגישת חצות במיסעדה הפא- ריסית לה'קופול, אמר לי לפתע עמוס קינן: "הנה אריאל. בוא אכיר לך טיפוס מעניין."

כשקם האיש הקשיש מאחורי שולחנו, שי היה עמוס כמינון של מאכליים כדתי-כשרים, היתה התרשמותי הראשונה שעומד לפני שחקן קומי, פארודיה של אישיה-בוכארים.

מרכז גופו דמה לכדור מנופח, לבוש בחליפה אלגנ- טית אך ישנה. עליו היה מוברג, ללא צוואר, כדור שני — ראשו. הכל היה מותקן על כפות-רגליים נשיות

שומר ישראל מכניכר פיגאל

באורך 20 ס"מ, שנשלחו לו — לדבריו — במיוחד על- ידי ידיד בשוודיה. הסיגאר היה מסוג מיוחד, המוכן במיוחד לקוחות מסויימים. הוא מזג לי קוניאק בכוס הנכונה — והרצה ארוכות על טיבו של קוניאק זה, שהוכן במיוחד על פי תהליך מיוחד, לידענים מתי-מיספר.

כך התגלגלה השיחה בצורה שר מונודוניה, מקוניאק לפוליטיקה ומגפרורים לפידוסופיה, כשהם מתובלים מדי פעם ברמזים עדינים של בעדינים על קשרים עם שירותים-מסתוריים, ורשת החובקת עולם.

הכל היה פאתטי מאוד, אך ברמה. האיש יצר לעצמו אגדה וחי בה, ואיכשהו לא היה לי הלב לקלקל אותה. לשעה קלה שיחקתי את התפקיד שיועד לי באגדה זו: זה של מאזין נאיבי מן הפרובינציה.

קינן לא עמד דום

מאז, מדי עובדי בפאריס, התעניינתי בגורלו. לפע- מים פגשתי בלילה בלה-קופול — עד שיום אחד נעלם משם לצימחות. זה היה בעיקבות תקרית מצערת: כטוב ליבו ביני, שלף אריאל אקדה טעון מכיסו וירה בתיקרת המיסעדה. משום מה זה לא מצא חן בעיני הבעלים. ונאסר על אריאל לבקר במקום.

בהזנח מכרים פשטה השמועה, כדחש, שי האיש נעשה תמהוני יותר ויותר. הסיפורים

תקופתו כאל מעללים נאיביים של תקופה פרה-היסטורית. כמו אגדת גילגמש. דיפלומטים צעירים איישו את השגרירות הישראלית באבנו ואגראם בפאריס, והתייחסו אל אריאל כאל דמות היתולית ממיסעדת לה'קופול. נערי שימרון פרס יצרו קשרים חדשים עם השירותים החשאיים של צרפת.

בשביד אריאל, היו אלה שנים קשות. איש

מאת

אורי אבנרי

לא ידע ממה הוא חי, וכמה הוא עוסק. מצבו הכספי העומה ויורד ניכר עדיפי הליכותיו.

כשהיה הכסף מצוי בכיסו, הופיע במיסעדות-הפאר, ביזבוז כספים בנדיבות-לב. שיחק את המישחק של בול- באדייה על פי כל הכללים של תקופת מורים שבאליה. כשהפראנק לא היה מצוי בכיסו, פשוט נעלם. ידידים מימי המחברת עזרו לו מדי פעם, באופן דיסקרטי.

גם כשדא יצא מהבית, אסור היה למדפן לו לפני השעה 1 בצהריים — כי היה הכרח לשמור על הפיקציה שהוא בידה עד השעות הקטנות עם נערות צעירות בים של שמפניה.

קטנסנות. הידיים היו גם הן קטנות ועגולות ועדינות, כידי תינוק. הפנים היו עגולות, כמו כל השאר. אימפריות כלכליות באוויר, עלו מעלה-מעלה ונסלו ל- טרף לשולחנו, ודיבר עימנו בעברית, בעלת מיכטא צרפתי ערין. היה ברור לי מהרגע הראשון שלפני טיפוס אותנטי — עוד לפני ששמעתי את סיפורו המרתק.

כרטיס ביקור לש"ב

בתקופה אחרת ובנסיבות אחרות היה איש כזה הופך לרברכן גאון, אחד מאותם טיפוסים שבנו אימפריות כלכליות באוויר, עלו מעלה-מעלה ונסלו ל- מחרת היום ברעש גדול, מלווים בקללת ההמונים שהוא החריב את עולמם. אפשר לקרוא עליהם בספרי זולא ובאלואק.

אבן תקופתנו היא פוליטית, ואריאל הלך בדרך הפוליטית.

יום אחד, בשנות ה'40, הופיע האיש משום-מקום, ושכר דירת-חדרים מפוארת באחד המלונות היקרים כי יותר בשאנז-אליזה. משם שלח כרטיסי-ביקור למפקד המישטרה ולראשי השירותים החשאיים של צרפת. הוא הדיע להם שהוא מייצג גוף מחתרתי, האירגון הצבאי הלאומי בארץ-ישראל, וישמח להיפגש עימם.

לא בכל יום מודיע פוכן-מחתרת רראשי המולשת על קיומו ובתוכתו. הדבר עשה רו-

היו מלווים בתנועה רבת-משמעות של האצבע לעבר הרקע.

פעם אחת טילפן לעמוס קינן ופקד עליו: "תבוא אלי בשעה 4 אחריצההריים, ותתייצב בדום". קינן לא האמין למשמע אוזניו, וביקשו לחזור על ההודעה. כשנזר כת לדעת ששמע היטב גם בפעם הראשונה, טרק את השפופרת.

פה, הביאה אותו — כמו רבים אחרים — לידי שינאה קיצונית לכל חופעה הנראית לו אמריקאית, מן הפולרי טיקה ועד מכנסיינשים. פעם עורר שעוריייה סומבית במסיבה כשאמר לגברת לבושת-מכנסיים: "מאדאם, נר דף ממך ריח של פיטריות!" היתה לו תיאוריה שאשה הלבושת מכנסיים מוכרחה לסבול מטפילים באבריה הר פנימיים, מחוסר איזורול.

כך נוצרה מזיגה תמהונית דמיו: גוריסט

האדם היחיד המוסמך לבקש את הסרת חסינותו של חבר-כנסת הוא היועץ המישפטי לממשלה. הדבר ניתן רק ע"פי אישום פלילי מפורש ומפורט, ורק לצורך אישום זה. מדינת הכנסת יכולה לקבל או לדחות בקשה כזאת. אריאל אינו מתיימר להאשים אותי בהפרה כלשהי של החוק. העולם הזה (במהדורה ערבית) מופיע בשטח חים המוחזקים על פי רשיון מיוחד מטעם הממשל הר

בעיקבות מעשה הזוועה במינכן נערך מיפקד עולמי של תמהונים יהודיים

פעם אחרת צילצל אריאל לציר יהודה גוימן והודיע לו: "גלה את הזקן שלך מייד. אני עומד להיפגש עם שני ערבים בקפה פלוגי. תופיע שם, תשב ליד שולחן סמוך ותשמור. בלי זקן".

גוימן, שיש לו לב טוב, גילת את הזקן. היה ברור לו כי אריאל עוד משחק לעצמו את תפקיד מנהיג הר מחתרת.

נראה שכל אותו זמן עוד שמר אריאל על קשר כלשהו עם שירותי-הסתר הצרפתיים, ש היו מסורים לדחיגו גם כשהגנרל היה בגלותו בקזומביי של שתי הכנסיות.

כמו מלך ביפא

כשחזר דה-גול לשילטון, השתפר גם גורלו של אריאל. ידידיו שמרו לו חסד נעורים, ועזרו לו בר דרכים שונות. לפתע שוב היה אריאל משופע בכסף. בלה-קופול סיפרו שחזר להיות נדיב ופזון, ושהוא מקיים על חשבונו כמה לסביות צעירות מישדאל.

יחסו לצעירות כאלה היה, לדעת מכריו, אבהי. הוא אהב להצטלם בחברת נערות עירומות, וסיפר בגאווה שיש לו בבית אוסף גדול של תצלומים כאלה. בכך ביקש ליצור רושם של איש היודע לחיות, המוקף יפהפיות מעריצות. — דבר שהיה חיוני לתדמית של מוריס שבא-ליה — זמן רב לפני שהומצאה תדמיתו הצעירה של גיימס בונד, איש המזון והגשים.

לא פעם נרמז גם שהקים רשת ענפה של נערות, המביאות לו ידיעות סודיות — ושהו מקור קשריו עם שירותי-סתר למיניהם.

סיפורים אלה עוררו, בדרך-כזה, חיוך סדי חני אצל המכרים.

אחרי שוב דה-גול, מצא אריאל שוב פורקן לכישורו המיוחד: למכור אוויר. הוא התקשר עם כתבי-העת לה מונד דיפלומטיק, והציע לו המצאה שזכתה בהצלחה: להקדיש כל גליון של העיתון לארץ מסוימת, כדי לקבל מודעות הקשורות באותה ארץ. כך חי כמה חודשים כמלך ביפאן, כדי להכין גליון יפאני. גליונות אחרים הוקדשו למדינות קטנות שבהן חבריה-ממשלה מעוניינים בהכנסות צדדיות נכבדות. אריאל רקם שוב קשרים גלויים וסודיים, למד בן לילה שפות מיוזחיות מסובכות, ופרה.

במשך כל השנים ערך בארץ רק ביקורים קצרצרים. כאחד מהם הזמין אותו, נפגשנו בי מזון קטן ליד הים, ואיכשהו הצליח אריאל ליצור סביבו גם הפעם אווירה מחתרתית. היה ממש מורגש ששירותי-הביטחון של ישראל, ואולי גם של מדינות אחרות, עוקבים אחרי כל תנועה של אישיה-מסתורין החשוב.

דה-גול + מאו

באחת השיחות שלי עימו נוכחתי לדעת, לתדהמתי, שאריאל הפך מארכיסט קיצוני ומאואיסט אדוק. כשאריאל עושה משהו, הוא עושה זאת באופן יסודי. כשהשתכנע בגיל מאוחר, שאדם תרבותי חייב להתמצא במוסיקה — פשוט קנה קיר שלם של ספרים על מר טיקה, וקרא את כולם. בזה אחר זה. הוא מסוגל לקרוא לילות שלמים, בישיבה, באופן שיטתי, תוך רישום הר רעיונות שקלט בכרטיסיה ענקית. הערוכה לפי נושאים.

פעם אחת הגיע למסקנה שעליו להבין באמנות. שוב קנה את כל הספרים, יחד עם כל הרפרודוקציות של כל יצירות-האמנות החשובות בעולם. כך גם הגיע למארכסיזם. משהחליט שהוא מארכסיסט, נסע למסטרדאם, שם יצאה לאור המהדורה הראשונה והבלתי-יערובה של כתבי מארכס, וקנה אותה. משם הגיע למאן. זמן רב לפני שפשטה אופנת מאן, ולפני שנוצר השמאל החדש, קנה את כל ההוצאות הראשונות של כתבי מארכס ומאן, וקרא את כל הסיפורות עד נושא זה — ולא יוצא מן הכלל.

יתכן שמיפנה זה נבע משינאתו הלוהטת לכל עניין אמריקאי. אהבתו לצרפת, ולתרבות השוקעת של אירי

קיצוני, מאואיסט אדוק וקנאי לארץ-ישראל השלמה: השונא את ארצות-הברית, את ממי שרת ישראל ואת הערבים.

בטלפון לראשי המדינה

בשנים האחרונות איבדתי את עקבותי, עד ש שמעתי ממנו שוב השבוע. והפעם — מעל דפי עיתון. ידיעות אחרונות מודיע, בשיא של רצינות לאומנית, שאל אישים שונים בישראל טלפן ד"ר שמואל אריאל מפא"ר, לשעבר הנציג המדיני של א"ל בצרפת, שפיתח קשרים מצויינים עם הממשל הצרפתי.

(איני יודע אם אריאל הוא דוקטור, ולמה. אבל אני יודע ששמו אינו סתם שמואל. שמו האמיתי הוא שמואל זלמן אריאל, אך משום-מה הוא מתבייש בזלמן.

המשך הידיעה: "הוא הציע לפעול בכנסת להסרת חסינותו של אורי אבנרי, על מנת להעמידו לדין, יחד עם שורת אישים, על פעילותם בין ערביי השטחים. ל דברי אריאל, הרי פעלות אבנרי, אנשי מפ"ם וגורמים שמאלניים אחרים, התוקפים את עמדות ממשלת ישראל, נוסכת ביטחון בלבות הפלסטינים, בראותם בהם תומכים

„נפגשים, הה?!”

במגמותיהם המדיניות, בין השאר שלח אריאל מיברק ל"ח"כ מנחם בגין, ובו פניה לפעול ברוח זו."

ובסוף פסוק בעל ניסוח רבי-משמעות, מפני שהוא מצלצל כאילו תורגם ישר מן הגרמנית: "אף פעם לא יהיה סדר בחוץ, אם לא יהיה בדרך-בית מבפנים — מציין אריאל."

במקורו הגרמני, הופיע פסוק זה בדברי אדולף היטלר.

את מי אוהבים הטרוריסטים?

דבר עצמו הוא, כמובן, שטות גמורה. העובדה ששיתון, המתיימר להיות רציני, מפרסם את הר דברים בכל הרצינות, היא אחד מאותות הזמן.

צבאי. פגישותי עם אישים פלסטיניים בשטחים הן על פי חוק, ובמיסגרת תפקידי. אגב: לחבר-כנסת ישראלי אין חסינות כלשהי בשטחים המוחזקים.

הטענה של אריאל היא פוליטית. לדבריו, אני מעורר את הפלסטינים ב"מגמותיהם". הרמז — של אריאל ושל כתב העיתון — הוא שאני מעורר את המחבלים. זוהי הסתה פא-שיסטית פשוטה, נוסח תמיר וכחנא, והוא מצי טרפת לדרישה האופיינית "לעשות סדר" וע"י רון "בדק בית".

אנשי-הסירות הפלסטיניים אינם בדיעה של אריאל כהנא-תמיר. הם סבורים דווקא שפיתרון-השלום, שאני מטיף לו, מסכן אותם ואת מגמותיהם. משום כך פירסם "האירגון לשחרור פלסטין" בשנה שעברה ספר של 300 עמודים בערבית — לא נגד כהנא, תמיר או אריאל, אלא נגד "אורי אבנרי והניא-רצינות".

לעומת זאת, עטים המתכבדים עד כל גידוי של לאומנות ישראלית, העוזר להם להוכיח שהרצינות רוצה בחיסול הפלסטינים.

מטורפים מול תמהונים

אבל כל זה רק דרך אגב. איני יכול להתייחס ברצינות למעשהו של אריאל. איני יכול להתייחס ברצינות לשום מעשה שלו.

אפשר היה לקבוע: עוד מעשה תמהוני של איש תמהוני. ולהסתפק בכך.

אבל יש לעניין צד שמחייב בכל זאת קצת מחשבה. מדוע יוצאים לפתע כל מיני טיפוסים כאלה מן החורים שדחה?

זה עניין של עונה. הפטריות צצות אחרי הגשם, והגשם, במיקרה זה, היה גשם של דם במינכן. מעשי-החזוועה של הטרוריסטים הפלסטיניים יוצרים אווירה המעודדת את אנשיה-השוליים התמהוניים שלנו. אנשים שבשאר העונות אינם מעוררים אלא חיוך סלחני, זוכים בעיתונים מסוימים בתקופות מסוימות לתשומת לב, כאילו היו רציניים וחשובים. העשויים להציל את המדינה.

טיפוסים תמהוניים כאלה — מפגזין ועד אריאל — המתרפקים על העבר, והחיים בדמי יונם כימי-החזוהר של נעוריהם, מתעוררים לחיים חדשים, ונדמה להם שהנחיהנה חוזרת תקפות-יוזרה זו.

בשנה השישית של כיבוש השטחים, כשמדיניות הר ממשלה גורמת לכל סבך הבעיות של מדינה קולוניא-לית, גואה הלאומנות הגסה, המעודדת טיפוסים כאלה.

פטריוטים בטלפון

יש עוד צד לעניין, שאי אפשר להתעלם ממנו. בזמן האחרון נוצרה מעין אופנה של ניי הול המדינה בשחירחוק — מין פטריוטיזם מלפוני.

הרבי מלובאביץ' מטלפן כל שני וחמישי ואומר לנו מה לעשות, איך לנהוג ברחוב, מה להתחילט בכנסת, ואיך לנהל את מלחמתנו.

איש מגדולי המדינה לא העז לומר מו: אדוני היקר, אנא שב בשקט בברוקלין. אם אתה רוצה דווקא להשתתף בניהול המדינה, הוא במובך לעלות לישראל ולשאת בתוצאות מעי שיך.

עכשיו חוזר ירדנו אריאל על אותו תרגיל. במשך 25 שנות קיום המדינה, ובכללן, שנות מלחמותיה, בילה בנועם בפאריס, איש בין פיגאל למונטפארנאס. עכ" שיו הוא מטלפן לנו את הוראותיו, קובע מה על הכנסת לעשות, ואיך "לעשות סדר".

זהו פטריוטיזם מסוג חדש, המנהיג את מור דדתו בשיחות מלפוניות ממועדון-ליהה בפאריס.

* השבוע פירסם הארץ בכל הרצינות מאמר ארוך מאת "יוסף גבעוני". מלא המצאות וגידופים נגד ד"ר נחום גולדמן וגנדי. יוסף גבעוני הוא יוסף ג'י, בדיחה מהלכת על שתיים, הידוע לכל כטיפוס מופרע קשה ושקרן פאטולוגי.

במדינה

העם

מישטר חוק או מישטר חוק

הממשלה מורה למעשה

בהחלטת אורחים

לעבור על חוקיה.

פרשת הזרמת הדולרים לשוק השחור עלידי הממשלה (ראה מדור איגרת לקורא) אינה חדשה. מה שהתחדש בפרשה זו השבוע היא הודאתה הפומבית המליאה של ממשלת ישראל באחריותה לעיסקות מפוקפקות אלה, וטענתה להצדקתה, שהן נעשו בידיעת המפלגות האחרות, כמו גח"ל, הליברלים העצמאיים והמפד"ל. הודאה זו משמטה את הקרקע המוסרית מתחת הממשלה, כמי שממונה על ביצוע חוקי המדינה. שכן, כאשר הודה שר האוצר כי הממשלה סיפקה דולרים ל-ספסרי רחוב לילנבלום הוא אמר למעשה כי ממשלת ישראל הדיחה את אחריותה להפר את חוקי המדינה.

תופעה זו אינה חדשה. ישראל מליאה חוקים שהם פיקציה, שאיש אינו חושב להקפיד על קיומם, המופרים ללא הרף על ידי אזרחי המדינה. חוק כנוביץ' והחוק נגד משכב-זכר, הם דוגמאות אופייניות. לגבי המסחר הבלתי חוקי במטבע-חוק, המצב שונה. שכן המדינה מעמידה לדין עבריינים הנתפסים כשברשותם מטבע חוק בכמות בלתי סבירה, למרות שקיבלו אותו, בעקפיסין, כחוקי מדי המדינה. מסתבר כי המישטר שהנהיגה ממשלת ישראל אינו מישטר חוק, אלא מישטר חוקן — שנועד לנצל את החוקים רק כאשר יש צורך לדפוק אורחים מסויימים. עתה, בעקבות הודאת הממשלה באחריותה לאספקת הדולרים לשוק השחור, תנוצל הודאה זו כטענה הגנה בכל משפט על עבירות מטבע שיושג ויתנהל במדינה. כל הטפות המוסר של שרי-המדינה לא ירחיקו להקפיד ולשמור על החוק ויראו מעתה נטולות כל תוכן.

ראש הממשלה

חסמב"ה ודו"ח קופל

גורד פועת

כדי למנוע דיון

על אחריותה.

מאז סיפורי חסמב"ה — חבורת טוד מוחלטת בהחלט — לא עסקו בסוד בסר דיות כזה רבה כמו בדו"ח הצוות. כראש שות פיתנס קופל, שדן בלקחי מחדלי הביטחון במינכן.

עצם מינוי הצוות היה שערורייה — כי הוא בא למנוע מינוי ועדת-חקירה אמריקאית, שתוכל לחקור את האחריות למח"ל דלים בצמרת. מינוי ועדה של שלושה פונקציונרים ממושמעים של השילטון הבטיחה כי הממצאים והמסקנות לא יעלו מעל לדרג של פקידים בכירים.

שורד לימין. אולם גם זה היה, כי נראה, יותר מדי. מאז נמסר הדו"ח לי גולדה מאיר, נמשכו הטיפולים המוזרים:

● הדו"ח נמסר לעיון ממשי רק ל"שרים בכירים" — תואר שאינו קיים כחוק, ושמשמעותו האמיתית היא "מקור רבי גולדה".

● לשאר השרים נמסר הדו"ח, בעל מאות העמודים, שעה אחת לפני הישיבה. לא נותר לשרים אלא להגיד אמן אחרי החלטות גולדה.

● גולדה מסרה את מסקנותיה לוועדת החוק והביטחון של הכנסת (שבה מיוצגות רק הסיעות המיינסדיות הגדולות), כשכוונתה הברורה היא למנוע דיון ממשי במליאת הכנסת.

● כדי להבטיח זאת, הומינה את סיי עות-הימין הקטנות (אגודת ישראל, ע"מ, המרכז החופשי) לשיחה מיוחדת. המנגמה הברורה: לשחרר אותן, עלידי הענקת "כבוד" ראש-ממשלתי זה, לוותר על דיון אמיתי במליאה. לא נעשה נסיון, כזה לי גבי סיעת העולם הזה — כוח חדש ולא הומוני שתי הסיעות הקומוניסטיות.

● היתה זאת הצגה של מצפון רע. תוך ניצול לרעה של הצורך בסודיות לגבי הפרטים הביטחוניים המובהקים, נעשה הכל כדי לשחרר את ראש-הממשלה מן הביקורת בשטח היחיד שלגביו היא נושית באחריות ישירה.

● שהגישה השבוע לכנסת הצעת-חוק כוללת להסדרת מעמדם, תפקידיהם, אחריותם של שרי-הממשלה.

האב נשאר

בישראל -

האחות ו'2 הג'יסים

נהרגו בקרבות

התגובה הראשונה בעולם, אחרי רי מעשה-החזוועה במינכן, היה נחישות של תיעוב ושינאה אנטי-ערבי. אולם בעיקבות נחשוך ראשי-שון זה, מפנה שינאה זו את מקור מה לסקרנות: מי הם הטיורוים-טים? מניין הם באים? מה מריץ אותם?

התוצאה היא ג'י של תעמוזה פלסטינית כעיתוני העולם, ודיווי-הים אזהרים על מצוקת הפליטים.

הטיורויסט מחמוד איברא-הים (25), בן עכו, שנחרג בשדה-התעופה פירסטנפלדברוק ליד מינכן.

אופיינית הכתבה שפורסמה הי-שבוע בשבועון הגרמני "דר שטי-רן". היא נכתבה כירי כתב שטי-מני צעיר, ראנדורף באומן. מספר באומן, בין השאר:

בתיווכו של מנהיג אל-צ'יקה, אבו רביע, ניתן לי להיפגש עם מישפחתו של אחד הערבים שנהרגו בתקרית מינכן. ה-מתגוררים במחנה-פליטים בדרום-לבנון

בני ילמד לירות!

רובה. מאחוריה עומדת אמו של הטיורויסט

ראהים. במאבק הישראלי-ערבי איבדה הר-אם, פתיה, ארבע נפשות: בת אחת, בנה היחיד, ושני חתנים. נותרו לה בת אחת ותשעה נכדים.

באתי אליה ביום הרביעי אחרי שמת בנה בשדה-התעופה פירסטנפלדברוק. ב-חוק הסתובבו פידאיון, ירו באוויר ונשי-בעו נקמה. הבת, פטמה, הציעה לנו קפה ותה. אחרי-כך הוציאה מן הארון רובה: "שהאויב לא יחשוב שהוא יכול לנצח אותנו. הוא הורג את אבותיהם, גברינו, אחינו. הוא לא יודע שאצלנו לוחמים גם הנשים והילדים".

אבא נמצא

בישראל

על ספר קפה ערבי סיפרה לנו האם, פתיה, את סיפור חייה. הוא התחיל ב-1948 בעכו. בעת המלחמה הישראלית-הערבית הראשונה ברחו ללבנון. יחד עם פטמה הקטנה ובנה היחיד, מחמוד. היא היתה אז בחורש השישי של הריונה. בע-לה נשאר בעכו. הוא אמר שבתור גבר יהיה לו קל יותר לעבור את המלחמה לבדו.

פתיה לא ברחה אלא כמה קילומטרים מעבר לגבול, למחנה-הפליטים בינת-ג'ביל, "שהרי רצינו לחזור לעכו אחרי

ביקור איצל אם

הטורויסט ממינכן

המלחמה. אבל אחרי המלחמה נסגר הר-גבול, הבעל נשאר בישראל וחי שם גם כיום. המישפחה נשארה מנותקת. 40 ק"מ מביתה.

שלושה חודשים אחרי הבריחה ילדה פתיה את בתה השניה, לנה. המישפחה היתה גורעת ברעב, לולא דאגה לה אונ-רא, שנתנה לה שתי ארוחות ליום. "הי-אוכלוסייה המקומית התייחסה לפליטים תמיד בשינאה גלוויה. הממשלה הלבנו-נית עשתה תמיד את הכל כדי למנוע את שילוב הפלסטינים. עד היום אין לנו הר-יכולת לקבל אזרחות לבנונית ודרכון לב-נוני".

אונ-רא חניכה את הילדים בצריף-פח, נתנה למחמוד מלגה בבית-הספר. תחילה בבית-ספר תיכון, לאחר מכן בפקולטה ל-אדריכלות.

באוניברסיטה האמריקאית בבירות בא מחמוד במגע עם אירגוני הפידאיון. איר-מרת פתיה: "מאז ראשית השנה שעברה

קוראת פטמה, אחותו של מחמוד איברא-הים, בעומדה מול הכתב הגרמני, ובידה ההרג. הילדים הם בני-אחותו של איברא-הים.

לא ראיתי אותו עוד. הוא היה רוב הזמן בחוף-לארץ".

לחזור או למות!"

קוראת פטמה, אחותו של מחמוד איברא-הים, בעומדה מול הכתב הגרמני, ובידה ההרג. הילדים הם בני-אחותו של איברא-הים.

לא ראיתי אותו עוד. הוא היה רוב הזמן בחוף-לארץ".

לחזור או למות!"

לחזור או למות!"

בת לנה התמחתה כאחות. הבת הי-פליט הפלסטיני איברא-הים אחמד יוסוף, כשילדה פטמה באביב 1957 את הילד הי-שלישי שלה, כבר לא נותר לו אבא: יר-סוף נהרג במיבצע-סיני, כחייל בגדודי הי-צבא הפלסטיני.

פטמה נישאה בפעם השנייה, ושוב לי-פליט פלסטיני: רזי אחמד. בנישואין אלה נולדו שישה ילדים. אין להם עוד אבא. אחמד נהרג ב-1971 בירדן, בקרבות בין הפידאיון וצבא המלך חוסיין. הוא היה חבר אירגון לוחם.

לנה, האחות, נהרגה ב-1970 בעת הפצ-צת חיל-האוויר הישראלי במחנה-הפלי-טים חצביה. ואילו מחמוד נהרג ב-1972 ליד מינכן.

כעת יש כבר פידאי חדש במישפחה: וואליד איברא-הים, בנה בן ה-17 של פטי-מה.

בעת השיחה, נכנסו לחדר נשים רבות, הראו על תצלומים משלהן וצעקו: "מת! מת! כל הפליטים במחנה זה באו מחיפה ומעכו, והשאירו אחריהם בתים

ביקור איצל אם

הטורויסט ממינכן

ומטעים. "אפילו יתנו לנו הישראלים מיל-יונים כפיצויים", צעקה פתיה, "לא אקח כלום! אני רוצה הביתה, לפלסטין!"

ופטמה סיפרה: "הבוקר בא אלי בני בן ה-5, ושאל: "איפה הרובה של אבי?" אמרתי לה: "האם אינו קטן מדי?" השיבה פטמה: "הוא לא קטן מדי. הוא צריך ללמוד לירות. הוא צריך לחזור לפלסטין, או למות!"

עד כאן סיפורו של הכתב הגר-מני. ברור שרא בדק אם הסיפור הוא אמיתי, כוזב או חלקו. יתכן שתועמלני הפידאיון ביימו בשבילו את כל העניין. יתכן גם שזוהי הי-אמת, ושאמנם קרו כל הדברים האלה למישפחה אחת.

העיקר הוא: מיליוני גרמנים קראו סיפור זה, והוא עשוי להשי-פיע על יחסם לטיורור הפלסטיני, ולכעויה הישראלית-ערבית בכלל.

לחזור או למות!"

לחזור או למות!"

לחזור או למות!"

מדישלת סודית

עיתונאי ערבי חשוב מספר על מזימה משותפת של גולדה מאיר, אבא אבן ואורי אבנרי-ותוך כדי כך מגלה את תוכנם של דיונים סודיים השופכים אור חדש לגמרי על הנעשה בעולם הערבי

באה ללונדון לטיפול, והיתה זו הזדמנות לדון במצב הערבי-ישראלי והחלטת ה-נשיא אל-סאדאת.

בדיונים אלה, שאינם מתנהלים במסגרת רשמית, והנערכים הרחק מהציבור הערבי, נעלמות הסימאות וההשקפות הרשמיות, ונשארים רק ההגיון והמחשבה על הגורל המשותף.

אנשיהצבא הערביים, שהפכו

יגבלו כיבוש ישראלי ויקיימו יחסים עם ישראל, כפי שקרה עם החברה האיטלקית בסיני.

המשלחת הישראלית אמרה גם, כי דיון קבוצה צבאית זו החלו להיות נפוצות לא רק בצבא, כי אם גם בחוגים אזרחיים, שנלאו מהצפייה להסדר במשך חמש שנים מאז מלחמת יוני, ושהחלו מתכוננים למהלומה צבאית נוספת נגד הערבים, בתקווה שתהיה המכרעת, ואז

לאחר מלחמת 67/ כשתבררה העליונות הצבאית הישראלית על הערבים, הפכה המלחמה בנוכחות הסובייטית אמצעי בידי המוסד הצבאי הישראלי לקבלת סיוע אמריקאי בכסף ובנשק. כן שימשה מסווה, שבו הצדיקו המנהיגים האמריקאים את המשך התמיכה בישראל בצידו אלקטרוני חדיש, למרות שהאזרה האמריקאית יודע שחלפה סכנת האיום הערבי על ישראל.

הצבא הישראלי הפך אחרי מלחמת 67/ לקוראנה אמריקאי במיוחד-החיכוך נגד הנוכחות הצבאית הסובייטית. משום כך העמיד הפנטגון את הנשק האלקטרוני שלו לרשות הגנרלים הישראליים, למרות שהמומחים הצבאיים האמריקאים ידעו כי העמידה בפני הערבים אינה מחייבת נשק מתקדם כזה.

צעדו של אל-סאדאת בא לפטור את ישראל מהתפקיד לעמוד מול הנוכחות הצבאית הסובייטית, ומעורר בקרב חוגים רחבים בדת-הקהל העולמית את ההרהר, כי הצעד הבא חייב לבוא מישראל. הרגשה עולמית זו השתקפה בחלק גדול מדעת-הקהל הישראלית, שתחל שואל: מדוע אין ממשלתנו מנצלת הזדמנות זו ומציעה לערבים הסדר גיוני?

המאמר הסנסציוני, המתפרסם בעמודים אלה, נכתב בידי אחד העיתונאים החשובים והמכובדים ביותר בעולם הערבי: סלים אל-לוזי, איש שריאין לא פעם את נשיא מצרים ושאר המנהיגים הערביים.

הוא התפרסם בשבועון החשוב ביותר של לבנון, "אל-חואדס" (החדשות), עיתון בלתי-תלוי הנוטה במיקצת למצריים.

הוא מספר על מישלחת חש-אית מטעם תנועת העולם הזה - כוח חדש, שמסרה לראשי העו-לם הערבי את השקפותיה באמצעות אישים בריטיים בכירים.

מישלחת כזאת לא היתה ולא נבראה. אולם מכיוון שדבריה גרמו לדיונים רציניים וממושכים בקרב השגרירים הערביים, שב-חלק מהם נכח הכותב עצמו, קשה להניח שהערבים המציאו סיפור זה.

זוהי תעלומה המחייבת חקירה. מי הם האנשים שהציגו את עצמם כמישלחת מטעם אורי אבנרי? את מי הם ייצגו ב-אמת? מה היתה כוונתם הסמויה?

אולם תעלומה זו היא רק אחד הצדדים של הדו"ח הסנסציוני. מעניינת עוד יותר התנגשות הדעות בקרב האישים הערביים - הקצינים המשוחררים מול הדיפלומטים המקצועיים - ביחס לעתיד העימות בין ישראל והעו-לם הערבי. מתגלה כאן בפעם הראשונה הלך-מחשבה חדש לגמרי, העשוי לשנות מן היסוד את יחסי ישראל-ערב.

פני כחודשיים, אחרי הודעת אל-סאדאת על הוצאת המומי

הקולונלים

של וייצמן

המישלחת הישראלית אמרה לי: צירים הבריטיים, שקבוצה של קולונלים כצבא ישראלי, שבראשה עומד השר עזר וייצמן הגיעה למסקנה שיש לנצל את המצב שנוצר עם חיסול הנוכחות הצבאית במצרים. הקבוצה מונה בין 25-30 קולונלים.

קבוצה צבאית זו סבורה שאין צורך לבוא לידי הסדר עם הערבים, או להציע ויתורים כלשהם. לדעתם, אין מנוס משימוש בעליונות הצבאית הישראלית, כדי לשבור סופית את הרצון הערבי ולהגיע לידי השתלטות ישראלית מוחלטת - לא מהגילוס ועד הפרת, כפי שהיתה הסיסמה בעבר, כי אם על כל המיזרח הערבי. קבוצה זו אומרת בגלוי, כי ה-עצירה ב-8 ביוני 1967 היתה טעות, היה ביכולתו של הצבא הישראלי להשלים את כיבוש דמי

"הקולונלים הישראליים רוצים לכבוש את הנפט הערבי"

נציגים של ארצותיהם בלונדון, אמרו: "הטענה כי ישראל טעתה, כשנעצרה בגבולותיה הנוכחיים ביוני 67/ מוגזת חוסר הבנה של המנטיות הישראליות. זהו ניסיון להפחיד את הערבים, כדי לכפות עליהם את ההסדר הישראלי."

צה"ל לא ינבש

את קאהיר

נשיא צבא אלה שיתורו את הדיון שי נערך בטלפון בין הנשיאים נאצר ובומדיין, ביום שמצריים הסכימה להחליט הפסקת-האש. השקפתו של נאצר היתה, כי לאחר השמדת הכוחות המזוינים המצריים נפתחה הדרך לקאהיר. כפי שהאמר: לא נמצא חייל מצרי אחד בין התעלה לקאהיר. כניסת ישראל לקאהיר תהיה מהלומה מוחצת על כל התנגדות

יחסיים מצב הקיפאון המתוח, בו חייה ישראל עתה.

המיפגש נערך בסודיות רבה, ואף אחד משני הצדדים אינו מייצג השקפה ישראלית או בריטית רשמית, ואפילו אינו מהווה גורם חשוב בקביעת מדיניות ישראל או בריטניה.

בסוף המיפגש ביקשו הישראלים שהצירים הבריטיים יתקשרו עם ידידיהם הערביים, כדי לייצג להם הנקודת עמדה מתונה שתביא לחי-זק מחנה-ההשקפה בישראל ולדחי-לשת הקצינים הקיצוניים.

נראה שחברי-הפרלמנט הבריטיים הודיעו על דיונים אלה לידי-דיהם מכיון שהגנרלים הערביים בלונדון, מאז נערכים בקרב השגרירים הערביים דיונים מתמידים על נושא זה, ככל מיפגש ביניהם.

נכחתי באחד המיפגשים הללו, ש-נערכו לרגל נוכחות אישיות ערבית שתפסה מעמד חשוב במשך תקופת-מה, ואחר-כך נעלמה מהאופק במשך יותר מ-עשר שנים. אישיות זו חזרה לזירה. היא

"מישלחת מטעם אבנרי ערכה פגישות סודיות"

שק, קאהיר ורבת-עמון, והיתה הזדמנות להגיע, לפחות, אל כא-רות הנפט הערבי.

הקבוצה אומרת שישראל יכולה להצדיק כיבוש זה בפעילות הפדאיון במי-רץ, והסיוע הכספי הפומבי שהעניקו מדינות המיפגש למדינות הערביות הנמצאות במצב של מלחמה עם ישראל ולאירגוני הפדאיון. סוכם בחוגי קבוצה זו שחברות הנפט

חיים הרוסיים, הגיעה ללונדון מו-שית, המייצגת את התנועה שבי-ראשה עומד חבר-הכנסת הישרא-לי - אורי אבנרי.

חברי המישלחת ערכו מגעים עם כמה חברי-פרלמנט בריטיים, הידועים בקשריהם הטובים עם הערבים, ואמרו להם: ההחלטה שקיבל אל-סאדאת, בדבר חיסול הנוכחות הצבאית הסובייטית במצריים, יצאה מבוכה בישראל.

קאהיר בצילום חיל-האוויר הישראלי: היה אפשר

במדינה

הסתדרות

סובייט נגד הסובייט העליון

ההסתדרות נקטה בשיטות

סובייטיות — כדי למחות

נגד השיטות הסובייטיות.

אורח מקרי שהיה נקלע למקום, יכול היה בקלות לטעות ולהאמין כי נפל לישיבת הסובייט העליון: על הבמה עמדה אשה מבוגרת, בעלת הופעה רוסית קלארית, שנאמה בהתלהבות ברוסית שוטפת, עסיסית — כפי שרק בבה אידלסון יודעת להתלהב ברוסית. גם בקרב הקהל שלטה הרוסית, ומחאות הכפיים האדירות, אחידות-הקצב, היו גם הן לפי מיטב הדין הסובייטית.

השיטות הרוסיות. אלא שהאירוע, באולם הענק של בית החייל בתל-אביב, היה כנס של סובייט * אחר לגמרי: מועצת ההסתדרות התכנסה כדי למחות נגד כו"פר ההשכלה שהטיל הסובייט העליון על יהודי רוסיה.

תוך כדי כך, קשה היה מלהעלות חצי חיך, למרות הנושא הכואב, למראה הדימוי בין שני הסובייטים: מאות עולים חדשים מרוסיה הובאו באוטובוסים מיוחדים ממרכזי קליטה, כאורחי הכנס. ישבו באולם מבלי שאפשר היה להבדיל ביניהם

חברה, בדרגותיה השונות, המאפשרת לה לקלוט את הקדימה הטכנולוגית העולמית, ולהשתמש במכשירים האלקטרוניים המסובכים, המחייבים כושר גבוה של ידי אדם ושל המנגנונים המתכננים והמפעילים.

ישראל היא חברה מתקדמת, מפני ש'באו אליה מתגרים מחברות מתקדמות. את הפירצה התרבותית בין ישראל והיחברות הערביות לא ניתן לסתום בטונות של נשק סובייטי או נשק אירופי, שאנו שואפים עתה לקנותו. המירוצ' יוכרע על ידי גורמים שהם מחוץ לשליטת הערבים בשלב זה.

המושך מצב הזא"שדו"א מיוזמה, הנגרם עלי ידי המושך הי' עיונות הישראלית — לא יביא אלא להתשת המקורות הערביים ודשיבוש פעוזה הפיתוח, כלומר, הגברת הפיגור הערבי. כתוצאה מכך יגדל הפער התרבותי בין הערבים לישראל, כך שיהפוך ל'מחסום' ש'א יהיה ניתן לעבור אותו, כמו זה שהפריד בין העמים האירופיים לבין העמים האסיאתיים והאפריקאיים במאה ה'18.

לא הנשק

יכרע!

כמוצק גידול האוכלוסיה במדינות העצ'יות * מות * נע בין 3%-4. ממוצע הפיתוח הדרוש למדינות המתפתחות, כדי להגיע לשלב המדינות התעשייתיות, אינו פחות מ'9%. מכאן חומרת ההתדרדרות שתפגע בנו, אם נמשיך לבזבז את ההכנסות הרבועיות עלי ידי הוצאת סכומים עצומים על חימוש. מה גם שהחימוש לא יופעל במלחמה, ואם ישתמשו בו — לא ישיג נצחון. ישראל תמשיך במשך עשרות שנים להיות בעלת עליונות, בעזרת היציוד האלקטרוני של ארצות-הברית.

המוצא ממבוכ זה הוא בניית חברה ערבית מתקדמת עלי ידי השקעת הי' הכנסות הערביות העצומות בפיתוח אנרי' שי. פירוש הדבר: שינוי מקיף באסטרטגיה העימות הערבי-ישראלית, כלומר, בי' הרחקת רעיון ההתנגשות הצבאית בעתיד הקרוב, וקבלת גישתו של אל-סאדאת ש' המערכה עם ישראל היא מאבק של דור' רות.

יש להפחית את מימדי החי' מוש' עד למינימום שיבטיח הי'פת כל התקפה ישראלית רחבת-ימי' מדים.

הפיתוח, ובפרט פיתוח האדם, יהיה תוך כדי עימות מתמיד עם ישראל.

מירוץ-החימוש, המתנהל עתה במדינות

..הער וייצמן: 30 קולונלים בצה"ל רוצים לכבוש

כחי לסירוד מלא. אבא אבן הודיע על תוכניות אלה, בדברו על "הפסיפס של המזרח התיכון". הוא אמר, כי השלום האמיתי לא יושג, אלא אם כן תצויר מחדש מפת המרחב, בהתאם לגבולות הלאומיים והמיעוטים.

כמו שקמה מדינה יהודית כפדס' טין, תקום מדינה דרוזית כרמתי' הגדול, מדינה מרונית כחר לבנון, מדינה עליונית * כחור הפור, מדי' נה כורדית בין סוריה לעיראק ומדינה שיעית * * דבר ששים אימפריאליזם לא העז לכבוע, עד שכאה הפלישה הציונית.

נשק מתוחכם

ונשק מכגר

ה שיחה עברה לדיון בחוסר-הטעם שבמלחמה בשלב הנוכחי.

הנציגים הערביים, שאימצו לעצ' מם את הגישה שיש להרוג מן המח' שבה על פתרון צבאי, באו מקרב הדיפ' לומטים המיקצועיים, אשר עבודתם בחוץ לארץ נתנה להם הזדמנות להבין את חשיבות הקדימה הטכנולוגית ולעמוד על המיפנה ההיסטורי שחוללו מיפגשיה' פיסגה בין ניכסון וצ'איר-לאי בפקין, ובין ניכסון וברז'נייב במוסקבה.

השקפתם היא זו:

מירוץ החימוש, הנערך עתה במיזרה התיכון הוא, למעשה, מירוץ בין הערבים

ערבית, ותשים קץ לכל תקווה לעמידה איתנה. הפסקת-האש נותנת למצריים היר' דמנות לשקם את כוחה הצבאי, ולעולם הערבי היא נותנת הזדמנות להשתחרר מהשפעת המכה ולחדש את ההתנגדות.

זה מה שקרה למעשה, מנקודת-מבט מצרית, בעוד שהשקפת הנשיא בומדיין היתה ש'ישראל לא תחצה את התעלה, משום שהעליונות הטכנולוגית הישראלית מאפשרת להכניע את הצבאות הערביים הסדירים בשטח ריק מאוכלוסיה, כמו סיר' ני, אחרי השמדת חיל-האוויר במהלומות מפתיעות.

"אדם העליונות הטכנולוגית הופכת לנמל, כאשר הכוחות הישי' ראליים המוגבלים יכנסו לתחום שבו התעלה דקאהיר, שם יש אוכלוסייה צפופה."

באותו זמן אמר בומדיין: "הצבא הי' צרפתי לא הצליח לפרוץ לשכונת הקס' בה — כיצד יכולה ישראל להשתלט על קאהיר, על ששת מיליון תושביה?"

..אבנר' מסוכן

מעור וייצמן

ה שגרירים הצבאיים הסיקו מזאת, כי צעת אנשי אורי אבנרי אינה אלא המשך למסע ההפחדה, וכי ישראל לא יכולה עתה לעבור את הגבולות הנוכחיים. אילו היתה חושבת על כך, לא היתה מקימה את קו בר-לב, ולא היתה משקיעה את כל המאמצים שהיא משקיעה עתה, כדי להיפטר מנטל ההנהלה הישירה של הגדה המערבית.

אשר לאיום לכבוש את בארות-הנפט, הרי זה אפשרי מבחינה תיאורית, אולם לא יביא לניצחון ישראלי. להיפך, הדבר יפסור את הערבים מן הצורך לשבץ את הנפט במערכה נגד ישראל. הערבים לא יחסו אז לחבל בבארות-הנפט, ואין קל מזה.

בעני דעה זו סיכמו, כי השיום, אדיו קורא אורי אבנר, מסוכן יר' תר דעריבים מאשר התוקפנות שי' כה מאיים עוד וייצמן.

מדוע?

משום שהשיום, במוכנו שי' אורי אבנר, הוא מה' שביטאה גולדה מאיר כאשר אמרה שהוא יאפשר זה לנסים במפגשית מתדראיב דקאהיר, כדי לערוך שם קניות ולהזרז.

אחד השגרירים הערביים אמר: הביטו על המפה. אתם רואים כי אין גוסע בי' מיזרה הערבי היכול להגיע לקאהיר בי' מכונות, אלא אם עבר בשטח הישראלי. השלום, במובן הישראלי, הוא מדיניות השערים הפתוחים.

נאמר זאת בכנות: לנו יותר קשה לי' נצח בשלום מאשר במלחמה.

תעשייתנו מפגרת מזו של ישראל. דר' כ'יהתחבורה שלנו גרועות יותר. מוסדר' תינו ישנים ומתפוררים. ההבדל שלנו פחות מלונכת, ויותר מפוררת. וקל לה' דור לתוכה. לישראלים יש תוכניות לנצל חדירה זו, ולהפוך את חוסר-הליכוד הנר'

נואמות בבה וגולדה
התסריט דפק כמו ששון

לבין הצירים המעטים שבאו, סתמו שבאגות את פיו של כל נואם שלא היה לרוחם.

קניניות. גם מאחורי הקלעים דמה הכנס לכנס של הגוף שנגדו יצא הכנס. בהתלהבותו הקדושה, הכריז ה'יר' יצחק בן-אהרן, תוך כדי נאומה הנלהב של בבה אידלסון: "נשיאות המועצה החליטה להכפיל את זמן הדיבור של בבה". לאחר מכן, באותה מידה של דמוקרטיה, קוצץ בגלל זה זמנם של דוברי הסיעות הקטנות. היה זה המשך שהלם את ההתחלה: בוועדה שהכינה את המועצה, הוקמה קואליציה של גח"ל והמערך, בתמיכתו הנלהבת של פנחס טובין, איש מק"י מ' קבוצת הרוכ. "כל ההחלטות תתקבלנה פה אחד", תבעו אנשי המערך וגח"ל. "לא תינתן לאף סיעה הרשות להעלות הצעות אחרות לסדר היום."

אנשי גח"ל הכתיבו גם את שאר פרקי התסריט, ביעילות שלא היתה מביישת כל קומוניסט ותיק: האינטרנציונל לא יושר ושר הקליטה המפ"מי נתן פלד לא ידבר. רק גולדה מאיר תדבר, בשם הממשלה. בתמורה, הסכימו אנשי גח"ל לתביעת הי' מערך שלא להרשות את רשות הדיבור להליל זיידל, יריבו של בן-אהרן בהסתדר' רות.

• מועצה.

"התנגשות בין הקצינים והאזרחים בצמרת הערבית"

הערביות, מכשיר למעשה את הקרקע לי' הסדר שינציה את הנצחון הצבאי הישר' אלי. בעוד שוויתור על רעיון העימות הצבאי המימדי וביצוע תוכנית לפיתוח האדם הערבי הם שיביאו, בסופו של דבר, לקיום המוסדות, המנגנונים והכושר הי' אנושי, המסוגלים להצליח בעימות, בש' לום או במלחמה.

האסטרטגיה הצבאית הנוכחית הכניסה את העולם הערבי למערכת "אורי הי' השפעה" של המעצמות. על אדמתנו הוק' מו בסיסים ושדות-תעופה, והמומים הי' זרים שלטו בכוחותינו המזוינים, עד שי' הנשיא אל-סאדאת הבין שיש להוציא את המומחים הרוסיים ממצריים.

לפי גירסה זו — אילו היה צעדו שי' אליסאדאת בא אחרי מערכת הבחירות האמריקאיות, היה יכול למצוא הר' רב יותר כפית הזמן, והיה מצליח ליצור ניגוד בין הי'

(המשך בעמוד 34)

לבין ארצות-הברית. האמריקאים נותנים לישראל ציוד אלקטרוני חדיש ביותר. אילו קיבלו הערבים ציוד דומה מברית' המועצות, היתה זו מירוץ בין רוסיה לי' אמריקה. אולם אמריקה נותנת כל הנשק המתוחכם שברשותה לישראל. אפילו הי' נשק שהיא טרם השתמשה בו בוויאט' נאם, בעוד שרוסיה אינה מעניקה לער' בים אלא נשק מפגר.

בעוד שישראל השיגה מטוסי פ9טוס לפני שלוש שנים, לא נתנה רוסיה לער' בים מטוסי מיג 23.

ישראל

חברה מתקדמת

ה שוב מזה: במלחמה האלקטרונית לא יכריע הנשק שנרכש, כי אם התקדמות

• כת מוטלמית.
** פגז מרכזי בעולם המוטלמי, השולם בעיראק, באיראן, ועוד.

העניין הדתה

מעשה דיין פתח במלחמת התשה ואיומים

כדי לפלס לעצמו דרך לתפקיד ראש-הממשלה

הירבה בקריאות יבנויים חריפות, הפריע לדברי הנאמים השונים, התוכח בקול עם אלה החוקקים על דעתו.

עוזרו של דיין, צבי צור, הגיש לשר-האוצר את תקציב חי-ביטחון לשנה הבאה, שהסתכם כי סכומים שהכחיזו את ספיר, גר-מו לו להכריז: "כשנה הבאה לא יהיה תקציב בכלל". למעשה היה זה הכרזת מלחמה על ספיר.

בתחילת השבוע התגרה דיין גם בשר-המישפטים יעקב שמשון שפירא. היה זה כשאנשי דיין הכחישו ידיעה קור דמת שנמסרה על-ידי שר המישפטים, כי אילו צוות ביטחוני החליט נגד הטלת ערש מוות על חבלנים.

היה זה שקר גלוי, שכן תת-אלוף שלמה גזית, יועצו של שר-הביטחון עמד בעצמו בראש הצוות שבדק את הנושא והעביר לשר-המישפטים את המלצותיו.

חסרה היתה רק איוו פעולה צבאית מרשימה כדי להשלים את התמונה ולה-סור את משה דיין לגיבור השבוע. לדברי הלבונונים וכמה עתונאים אמריקאיים ברי-סמכא, אכן עמדה פעולה כזו להיערך כא-שר רוכזו בשבוע שעבר 200 טנקים ישראליים ליד גבול לבנון. לדברי העיתונאים האמריקאיים, רק התערבות נמרצת של ממשלת ארצות-הברית מנעה פעולה צבאית נרחבת נוספת.

ההסתערות

האחרונה

ק תמים יאמין כי מיקבץ מרשים זה של פעילות דינית הוא מקרי ו-בלתי מתוכנן, וכי המבול הדייניסטי ש-שטף השבוע את אורחי ישראל מבשר רק התעוררות עונתית שיגרתית של שר-הביטחון.

למרות שלכאורה לא היה כל קשר בין זירות הפעילות השונות של דיין ובין הדברים השונים שהשמיע, היה למעשה מכנה משותף אחד לכל התופעות: הם בישרו את פתיחתה של ההתקפה הגדור לה של משה דיין לקראת שנת הבחירות 1973. הם סימנו את נסיון ההסתערות, אולי האחרון, של משה דיין על כס ראש-הממשלה ועל השלטון במדינה.

מצב הדברים שהביא להסתערות חזיר-תית זו של דיין ותומכיו הוא כלהלן: בעוד זמן קצר ביותר תיכנס המדינה לתוך שנת הבחירות ל-כנסת השמינית. תוך שלושה חודשים יושב ראש הממשלה יקמו מכות הבחירות, יחלו הדיונים על הר-כתב רשימות המועמדים.

ככל שהזמן רק מתברר יותר ויותר שגולדה אומנם מתכוונת למה שאמרה, וכי אין בכוונתה לכהן בראשות הממ-שלה קדנציה נוספת. למרות שרבים עדיין מספקים בכך וסבורים שניתן יהיה ל-שכנעה לחזור בה מהחלטתה זו, מתוכ-

בשווייץ, דרש דיין, וקיבל, סכום של כ-5000 דולר.

עוזרו הדליפו לעיתונות את הפר-טים המלאים משיבת הממשלה מלפני שבוע. בה יצא דיין בזעם רב נגד התוכ-נית לרכו את כל פעילות הפירסום וההס-ברה של משרדי הממשלה בידי צוות מרכזי שיימצא תחת פיקוחו של סגן ראש-הממשלה יגאל אלון. באותו דיון הכריז דיין: "אני לא אבצע את החלטת הממ-שלה בעניין זה". כאשר אלון התעקש ו-שאל, "מה יהיה אם הרוב בממשלה יח-ליט על הקמת הצוות המרכזי להסברה?" השיב דיין ברוגז: "אתה עדיין לא הר-ממשלה ואני לא אבצע את החלטת ה-ממשלה".

אחרי שהידיעה על התפטרותו של דיין מועדת השרים לאבטחת נוסעים ישראליים בחו"ל, מייד אחרי שואת מינכן, פורסמה לראשונה בהעולם הזה לפני שבוע, דאגו עוזרי דיין שהיא תופיע של-שה ימים אחר-כך בכותרות הראשיות של העיתונים, הדליפו כי למעשה התפטר דיין גם מהוועדה לטיפול בענייני ערביי ישראלי.

דיין נטל חלק פעיל בדיוני מזכירות מופלגת העבודה בפה השבוע שעבר, ובניגוד למינהגו

זעמם של רבים: "דיין מצטרם עם הליבורים ולנו הוא משאיר את המתים!"

כמו בכל פעם שהוא רוצה להפנות אליו את אור הזרקורים, יצא דיין לביקור בגשר אלנבי, לשם הוזמנו צלמי הטל-וויזיה והעיתונות. שם העניק דיין, "ראי-נות בלעדיים" על כל נושא, כשהוא מת-רכז בענייני הטיור והטיור הנגדי ש-העסיקו את המדינה.

הוא הופיע כ"מוצר החודש" בפני אסיפה של אירגון-אמהות-עובדות, כש-צבא צלמים וכתבות מבטיחים לו פירסום לא רק בכותרות אלא בכל מדורי הנשים בעיתונות הישראלית.

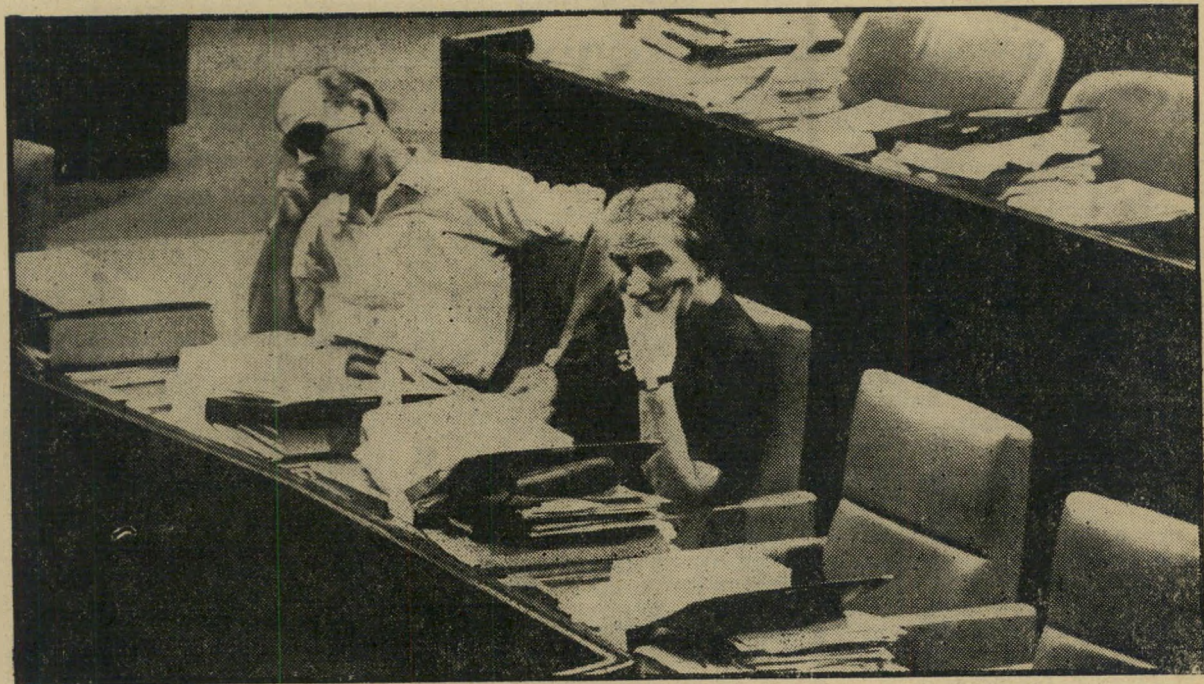
אנשיו ניהלו בעיתונות מסע ציבורי שנועד למסור לידיו את המלחמה ב-טיור ולהביא בעקפין לשליטתו על שר-רוח-הביטחון.

הוא מסר הצהרה מינית מופצצת לכתב הפיגארו, ז'אן פרנסואה שובל, ש-ראיין קודם את נשיא מצרים אנואר אל-סאדאת. מה שקוראי היריעה לא ידעו הוא שאותו שובל ניצל את פגישותיו עם סאדאת ודיין גם ל-עריכת ראיונות טלוויזיה מצולמים עימם. תמורת הסכמתו לראיון הטלוויזיה, שנועד כנראה לשירור

אילו לפי תרועת-הצוהרה, נפ-תחה השבוע ההסתערות הגדולה בכל החזיתות. שר-הביטחון משה דיין, שבמשך מיספר חודשים נעלם כאילו מעל הבמה הפוליטית, הסתגר בעסקיו הפרטיים ושר-חק את ה"ברוגז" עם כל המדינה, יצא לאופסטיבה הגדולה שלו.

כמו הספר מסביליה היה לפתע דיין בכל מקום, וביחוד במקומות שיש בהם צלמים ועיתונאים. אמצעי התיקשורת ש-מיעטו בשבועות האחרונים לדווח על מער שיו, הוצפו בידיעות, ראיונות, סיפורים ותמונות. כמעט ולא היה עניין במדינה שמה דיין לא עמד השבוע במרכז. תוך פרק זמן קצר ביותר עמד משה דיין במרכז החדשות הבאות:

● מייד אחרי פעולת צה"ל בלבנון, רץ דיין להצטלם עם סגן שאול, הקצין שנתקע עם זחל"ם בודד בכפר לבנוני, הצליח בעזרת תושביתו ולקחת בני-ערור בה לבנוניים לחזור לישראל בשלום. דיין רץ אל ביתו של סגן שאול עם קציני העיתונות הפרטיים שלו, ועם סופר-החצר שלו שכתב טבת, שהפיק אחרי-כך את הסיפור בעי-תונות, בניגוד לכללים המקובלים של הפצת סיפורים מעין זה על-ידי דובר צה"ל. הפרשה עוררה את

את מימצאי ועדת קופל ולא התייעצה עימו לפני הוצאת המסקנות והודעתה לממשלה. הוא פתח במישחק הברוגז כשהוא מאיים על גולדה: "תנהלי את המדינה בלעדי!" גולדה, שאינה רוצה להביא לעימות גלוי עם דיין לפני פרישתה, מנסה לפייסו בויתורים שונים.

גולדה ודיין נאבדאש ונאב שיניים ליד שולחן הממשלה, בהבעות המשקפות את היחסים השוררים עתה ביניהם. דיין האשים את גולדה, כי לא טרחה להראות לו

האם יש סיכוי לאופנסיה של דיין?
לדעת משקיפים טועה משה דיין בהערכת המצב שלו לגבי יחסי הכוחות הפנימיים במפלגה, ולגבי התרופפות מחנה "היונים". הטעות הזאת מזכירה את חנה של ישראל ערב מלחמת 1967. אמר אחד העסקנים.

הסביר איש מפא"י ותיק: "דיין אינו מעריך נכון את עסקני המפלגה. הוא מסתמך על כך שבענייני חוץ וביטחון, ובישאלות עתיד השטחים, נוטים רוב חברי המפלגה לצידו. אבל זוהי טעות אופטימית. לא זהו מה שקובע במפלגה. מה שחשוב היא חלוקת התפקידים, המישרות וטובת ההנהלה. ברגע שחברי מפא"י לשעבר יחושו בסכנה, שמישהו מבחוץ עורמד לאיים על עמדותיהם, הם יתלכדו נגדו. למשה דיין אין שום סיכוי."

נראה שמישה דיין מבין גם זאת. לכן הוא מנסה להחזיר את הגלגל אחורנית, ולהקים לתחייה את מפא"י של שנת 1958, של לפני הפילוג של רפ"י. זהו היעד הראשון שהוא רוצה לכבוש בדרכו אל השליטון.

טאני, ומידחמה מוטאדית בטירור הערבי.

לפי כל הסימנים מתכוון דיין להביא לקראת עימות כזה, כשהוא סבור שסייכוי הניצחון במישחק הסחיטה הזה יהיו לצידו. נוכח גילויי ההתרופפות בקרב אנשי מפא"י לשעבר.

היעד הראשון:

בלי חטיבות

עד כה זוכה דיין בתמיכתו של שר אחד בלבד: שמעון פרס. למרות שי במרוצת השנים האחרונות התרחק קצת פרס מדיין וגילה עצמאות, הוא מגלה ליאחרונה סימנים של התבטלות מפני דיין. חשבוננו של פרס הוא מובן ופשוט: אם יבחר דיין כראשה מממשלה, עשוי הוא, פרס, להתמנות כשר החוץ. תפקיד עליו הוא חולם מזה שנים. אבל בחוגי התומכים של דיין כבר החלה ההתארגנות לפעולה. מוקמים צוותים, נערכות פגישות. כל הכוחות מגויסים למערכה הגדולה.

לרשת את כסא ראשה מממשלה אחרי גולדה, הוא לא יזכה לשאת בתואר זה אף פעם. לכן פתח במלחמה תחת הסיסמה: **הכל או לא כלום. או ראשות הממשלה — או שהוא יפיש ולא יופיע ברשימת המערך לכנסת.**

דיין טרם השמיע איום זה בפומבי. אבל כל המהלכים שלו מצביעים על כך. הם נועדו להפחיד את ראשי העבודה מפני אפשרות כזו. ועכשיו היא השעה הטובה ביותר לאיומים כאלה. את המדינה מצוי גל של שוביניזם שטרם ידעה כמותו. מח"דלי הממשלה במלחמה בטירור גרמו לו זעזועים בדעת הקהל. סקרים ראשוניים שנערכו מבשרים שאילו היו נערכות בחירות היום, היו המפלגות הימניות קיצוניות זוכות בתוספת כוח מרשימה.

במצב כזה הדבר האחרון שהעבודה יכולה להרשות לעצמה היא פרישה של דיין מרשימת המועמדים, או איום שייקד לבחירות ברשימה עצמאית תחת דגל של סיפוח כל השטחים הכבושים, כולל דרום לבנון עד הדי-

גנים המהלכים הפוליטיים גם למקרה שגולדה תפרוש וקרב הירושה יתחיל. לפי יחסי הכוחות וההתרחקות בתוך מפלגת העבודה, ברור לחי"דוטין שאין בכוונת אנשי מפא"י לשעבר במפלגה, להשמיט מידיי הם את רפ"י השליטון. אין הם מתיכוונים להניח לא ליגאל אלון ולא למשה דיין לזחל יושב על כסא ראשה מממשלה, השייך להם לפי תפיסתם. התפקיד מיועד לפינסט ספיר. אם לא ירצה ספיר, כפי שהוא חוזר ומצייר, לקבל על עצמו את התפקיד בעיקר בגלל ההכרעות הגורליות הכרוכות בו, יימסר התפקיד לאיש מפא"י אחר. אפילו לאבא אבן, שהכשרתו היחידה לתפקיד היא היותו איש מפא"י לשעבר.

משה דיין יודע שביחסי הכוחות הנוכחיים בתוך מפלגת העבודה, כשהוא מייצג למעשה את אנשי רפ"י לשעבר, אין לו כל סיכוי להשיג תמיכה רצינית כלשהיא בתוך מפלגתו בקרב על השליטון. הסיכוי היחיד נשקף ממצב בו יבוטלו החטיבות הפנימיות בתוך המפלגה ורשימת המועמדים לכנסת תורכב לפי מפתח אישי ולא לפי מפתח חטיבתי.

היותו מייצג את אנשי רפ"י לשעבר הוא עקב אכילס של דיין, ממנו הוא מעוניין להיפטר, מה עוד שרפ"י כיום, כפי שהיא בתוך מפלגת העבודה, איבדה הרבה מכוחה מלפני שלוש שנים. הרבה אנשי, כמו יוסף אלמוגי למשל, שהוגדרו בתור אנשי רפ"י לשעבר, כבר אינם כאלה.

הכל, או

לא כלום

למשה דיין ברור שאיש לא יגיש לו את השליטון על צלחת. הוא חייב להילחם למענו. לכן יצא משה דיין למלחמה.

כמו שעשה ערב הבחירות של שנת 1969, כאשר התלבט עד הירגע האחרון אם להופיע ברשימה עצמאית כדי לסחוט הכתחות ועמדות: וכאשר אזהדיו ניהלו מערכה של "משה דיין לראשות הממשלה" — כן גם עתה, מנהל משה דיין את מלחמתו כאמצעות הפחדות, איומים, ועשיית צרות.

התפתחויותיו בסיטונות. משחקי הברר גו שלו, איומיו והצרות שהוא מתחיל לעשות, לגולדה, לאלון ולספיר — נועדו למעשה לצרכי סחיטה: כדי להשיג מקסימום של עמדות כוח שיבטיחו את מעמדו בעתיד.

נראה שדיין הגיע למסקנה כי זו ההזדמנות האחרונה שלו, וכי אם לא יצליח

דיין מיהר לביתו של סגן שאול מייד אחרי הפשיטה, בחברת צבא של צלמים ובחברת ידידתו, רחל כורס (רבינוביץ'). לצלמים שהוזעקו לצלם את המאורע, ניתנה הוראה להשמיט מהתמונות את תמונות הגברת רבינוביץ'. הצללית מסמנת את המקום בו ישבה.

משה דיין בחברת סגן שאול, הקצין הישראלי שהפך לגיבור הפשיטה הישראלית בלבנון לפני שלושה שבועות, כאשר זחלם עליו פיקד נותק מיחידתו בשטח אויב וחזר בשלום.

הדמות החסרה

דיוקנו של צבר תל-אביבי מתוסכל שהו

בשוד של יהלומים

היפי מגודל-שיער ופרוע דמותו של נתן זהבי כמי שניסה לחקות את סגנון ההיפים, ולהתחבר אל אנשי הבורהמה של תל-אביב.

הצלם נתן זהבי בתחילת הקאריירה העיתונאית שלו, כעוזר צלם מתחיל, בהיותו בן 17. כאן הוא נראה מחזיק מצלמה בידו, באחת ממסיבות הבורהמה החיפאית, אליה הגיע במיטגרת עבודתו כצלם. זהבי הירבה לצלם במסיבות הבורהמה.

צ'ה גבאר

לאסוף את היהלומים והתכשיטים, הופיעו בדלת החנות שני גברים מזויינים, מכוסים במסכות צמר. הם הדפו באיומי נשק את הזבניות, אספו במקומן את התכשיטים מחלון הראווה לעיניהם הנדהמות של

ה שעה היתה שבע בערב. בחלון הראווה של חנות התכשיטים ההדורה במרכז העיר הגרמנית פראנקפורט, הי שייכת לישראלי שירד לפני שנים מיספר מהארץ, הופיעו פניהן של שתיים מזבניות החנות.

ערב ערב, באותה שעה, ערב סגירת החנות, היו השתיים ניגשות אל חלון הראווה, מוציאות ממנו את התכשיטים הי יקרים שהוצגו לעיני העוברים ושבים במשך שעות היום, ומכניסות אותן אל הכספת שבירכתי החנות, המוגנת היטב מפני שודדים ופורצים.

היה צורך בשמירה קפדנית זו, שכן בחלון הראווה של החנות הוצגו כמה

עם יוסקה ג'י בתקופת שהותו בפאריס, ערב מילחמת ששתי-הימים, נראה נתן זהבי באחד מבתי-הקפה הפאריסאיים בחברת הפסיכופאט יוסף גבעון, המוכר בשם יוסקה ג'י, שסיפורי הבדיות שלו שיגעו את הארץ תקופה ארוכה. השניים הירבו להיפגש בזמן שהבי שהה בבירת צרפת, בה עבד כצלם.

עם איסר נתן זהבי ככחן, ליד איסר הראל, הממונה לשעבר על שירותי הביטחון וחיים בריזב, בהם נתקל ברחוב ונכנס לשיחה.

עוברים ושבים ולקוחות ששהו בחנות. תוך שניות מיספר הם אספו את שללם ומיהרו בריצה לעבר מכונת שהמתינה להם ליד המדרכה. בתוך המכונת ישבו שני גברים נוספים שפניהם כוסו במסיכות-צמר, מעין כובעי גרב המשמשים למחליקי-סקי.

המכונת נעלמה ברחוב הטואן שבמרכז פראנקפורט כשהזבניות פורצות מתוך הי חנות בזעקות שבר. אחד מעדי הראייה לשוד הספיק לרשום את מספרה של הי מכונת. למחרת, ביום השישי, עצרו רבבות ישראליים את נשימתם כאשר בי מהדורת החדשות של שידורי ישראל נמסר על מעצרו של שני ישראליים בי גרמניה. "או, הטירור הנגדי כבר מתחיל," אמרו לעצמם המאזינים לפני שהספיקו לשמוע את הידיעה עד תומה. "עוד כשלוש לשירותי הבטחון," קצצו אחרים.

המהפכן בתקופת שהותו בי ארצות-הברית נקלע נתן להפגנה של המפלגה הנאצית האמריקאית, נעצר על-ידי המישטרה אחרי שניסה להפריע להפגנה וקרע פלאקאטים.

מהיהלומים הגדולים והיפים ביותר באירופה, ביניהם יהלום בן 100 קאראט ששוויו מגיע ל-800 אלף לירות ישראליות. אבל ביום החמישי האחרון לא הגיע אותו יהלום אל כספת החנות. בדיוק בי רגע בו ניגשו הזבניות אל החלון כדי

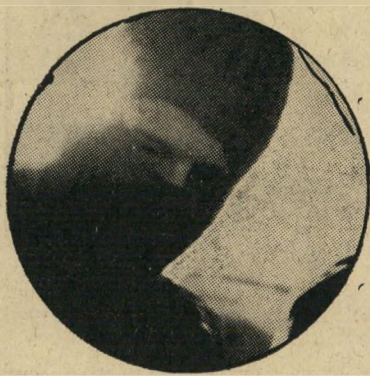

נער השעשועים נתן זהבי מוקף יפהפיות באחת מתחרויות מלכת המים, בתקופה בה שימש כעוזר צלם. באותם ימים היה נתן גבה הקומה ובעל הפנים הילדותיות נער שעשועים שאהב לבלות.

ב בשולי הבוהימה ונעצר השבוע כחשוד

במרכז פרנקפורט

שודד? נתן זהבי חבוש בכור בעיגרב, דומה לזה שלטענת מישטרת פרנקפורט נמצא אצלו בעקבות השוד בחנות היהלומים, כאשר נעצר בבית-זונות בחברת עבריו מוכר.

ה מ"כסית"

ליים. בחדרם מצאו בגדים ומסיכות-צמר מהסוג בו השתמשו השודדים. כן נמצאו בחדר דרכונייהם של שני ישראלים נוספים.

★ ילד תנובה ★

מישטרת פראנקפורט מסרה מייד לפירסום את שמות הארבעה. השניים המבוקשים: אליהו זאדה (22) ודוד טולידאנו (25); והשניים שנעצרו: יעקב יעקובוב (23) ונתן זהבי (25), שהציג את עצמו כע"י תונאי מתלאביב.

הם יכלו לנשום לרווחה כאשר נמסר סך הכל נעצרו שני הישראלים כחשוד בביצוע השוד בחנות היהלומים בפרנקפורט, שם נשדדו יהלומים בשווי ל של מיליון וחצי לירות ישראליות.

מחרת השוד, איתרה מישטרת פראנק ט את המכונית, שלדברי עדי-הראייה זו כה השודדים. היא חנתה ליד בית וות באחד מפרברי העיר, הידוע ל-טרה ככית-בושת בו מתגוררות פרור רבות. השוטרים הקיפו את הבניין, ו לתוכו, עצרו שני צעירים ישרא

שוד היהלומים

שלושה מהשמות לא אמרו כלום לאיש מלבד לחוקרי מישטרת ישראל. אבל השם הרביעי, שמו של נתן זהבי, גרם ודאי להתרגשות בחוגים רבים. שכן, למרות גילו הצעיר, מוכר הצעיר גבה-הקומה ובעל השיער הארוך בשיכבות שונות. נתן זהב הוא דמות מוכרת וידועה ב-חוגי העולם התחתון הישראלי ובין אנשי משטרת ישראל; בין יושבי קפה האמנים כסית ברחוב דיוגנוף בתלאביב ובקרב אורחי הבארים, מועדוני הלילה והדיסקוטקים של תלאביב; הוא מוכר למשתתפי ההפגנות המקצועיים ובין חוגי הפנתרים השחורים; הוא ידוע בין לוחמי אחת מיחידות הקומנדו המפורסמות של צה"ל כמו בחוגי העתונאים בישראל. סיפורו של הצבר התלאביבי שהתדרדר עד למעצר כחשוד בשוד מיליונים בחו"ל, הוא סיפור נוגע-ללב של אדם שכל ה-שערים היו פתוחים בפניו והוא בחר מכולם את השער הבלתי נכון.

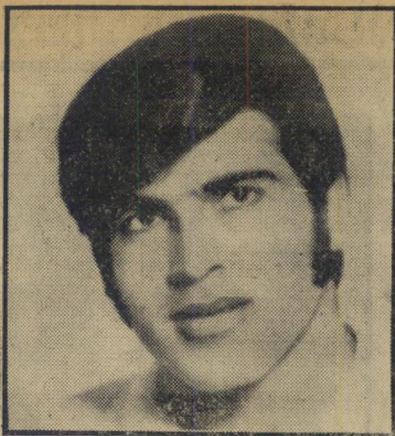
נתן זהבי הוא בן "למשפחה טובה" ישראלית אופיינית. הוריו, יוצאי פולין, ותיקים בארץ. חברי מפא"י נאמנים במשך שנים, האמונים על קריאת דבר מדי יום. האב, כיום בפנסיה, הוא מו"ל עובדי לשכת-המס של הסתדרות העובדים. האם,

ביום נתן זהבי, מחזיק בידותת מיקלע מעץ, חובש על פניו מסיכה, בתמונת שיחזור של השוד.

תמונה זו צולמה לפני שלוש שנים. נתן זהבי, גבה הקומה (משמאל) נראה כשהוא חובש מסיכת צמר, מאיים על שוטר מחופש, בתמונת שיחזור של שוד.

מסיכה

נתן זהבי בבית הבושת בפראנקפורט. ליד זהבי כשמסמאלו דוד טולידנו ואליהו זאדה, המוכרים למישרה כעבריינים. אליהו זאדה מבוקש גם כחשוד בשוד בבנק באש"ק. השוד נערך בחנות שנחשבה "כחות החכמים הבטוחה ביותר בכל גרמניה".

בחרה טובה

ארבעת הישראלים החשודים כי ביצעו את שוד היהלומים בפראנקפורט, בתצלומים שהפיצה ממשלת גרמניה המערבית. מימין נראה יעקב יעקובוב, סוחר מכונות מול-אביב, שנתפס יחד עם

(המשך מעמוד 21)

אשה נעמית-סבר, רכתידיבור ושופעת חמימות. ביתם של השניים, בצפון תל-אביב, הוא בית טיפוסי של משפחת עובד דים חרוצה ומבוססת. שני אחיו הגדולים של נתן הגיעו ל-עמדות בכירות. אחד מאחיו הוא מדען גרעיני. אח שני הוא מבקר ספרותי ועובד מדינה בכיר. נתן, בן הזקונים, היה בן ה-17 תפניות של המשפחה. לא חסר דבר מימיו. הוא גדל כנער פיקה, נבון, חריף-לשון ובעל קסם-אישי ההופך אותו לחביב כל חברה אליה הוא נקלע.

בקיצור: נתן היה "ילד תנובה" טיפוסי.

אל החשיש

נתן, שקיב חינוך חלוצי בסניף צפון של התנועה המאוחדת, שיחק גם כדורגל בקבוצת הכוח רמת-גן, שהוא נמנה על השרופים שבאוהדיה. בעקבות משבר גיל ההתבגרות שלו הפסיק את לימודיו התיכוניים אחרי הכיתה השישית. באותה תקופה, כשהיה בן 16, עשה את צעדיו הראשונים בעולם העיתונות.

נראה היה שהמלחמה, שהוא עצמו לא היה יכול להלחם בה, עשתה לנתן זהבי מה שעשתה להרבה אחרים. היא עוררה בו רגשות פטרוטיים חבויים. בהזדמנות ה-ראשונה חזר לארץ כשהוא מנסה להתייחס בחיים חדשים. הוא שב לעסוק במקצועות כצלם עיתונות וממאי 1968 הועסק כעובד שלא מן המניין. בצילומי-ספורט עבור העולם הזה. התמחותו הגדולה היתה: צילום התפרעויות במגרשי הכדורגל. כמה מהצילומים הטובים ביותר שצולמו באותן שנים בתחום זה, היו מעשה מצלמתו.

מעפע לפעם ניסה את כוחו גם בכתיבה. אולם יכולת ההבעה שלו בכתב, בניגוד לשטף הדיבור שלו, היתה קלושה ביותר. בדצמבר 1969 הופסקה עבודתו עבור עתון זה. הסיבה: התרשלות, עצלות והתרועעות עם טיפוסים מפוקפקים. כמו במקרה של סרוב צה"ל לגייסו, לא יכול היה נתן לסלות להעולם הזה את פטוריו. הוא הפך את שינאיתו להעולם הזה ולעורכיו לדגל.

נתן זהבי היה חסר משמעת עצמית של עבודה. חייה-החילה קסמו לו. הוא נטש את העיתונות והפך לציפור לילה. צ'ה גבארה של כסית" היה אורח קבוע בכל מועדוני הלילה והדיסקוטקים של תל-אביב. הוא ניסה להפוך את חייה-החילה גם לפרינסתו. תחילה ניסה את מזלו כשומר-סף בדיסקוטק סאני בתל-אביב. אבל נתן, למרות קומתו ולמרות שחצנותו, היה פחדן מדי טבעו. הוא לא יכול היה לשמש מחסום לבריונים האלימים שניסו להתפרץ למקום. הוא ניסה עימם בטובות, הפך ללידיס. אבל כשומר-סף לא האריך ימים.

אחר-כך הפך זהבי לבארמן במועדון עינבר ברחוב אבן-גבירול, שהיה שייך לכמה מאנשי כנופיות בתים לפני שהוצת והפך למאכלת אש. עד השעות הקטנות של הבוקר היה משתכר בדיסקוטקים של תל-אביב, כשהוא מתרחק ומגדף את המדינה, ראשיה ואת העולם הזה, משיע איומים של נקמה.

היה זה אופייני לצ'ה גבארה מכסית, שווא המליחמות והחילול, שהעריץ יותר מכל את אנשי הקומנדו הימי, היה מודגב בעבודתיהם ומתמסר כולו לפולחן הערצה שלהם.

גלות בעמק

את פרנסתו ניסה נתן להוציא בי-אולם ימים במשחקי קלפים, פוקר בעיקר. הוא הפסיד כספים רבים ונשאר חייב להרבה אנשים, בהם כמה מהממויות הידועות בעולם התחתון. אותה תקופה הגיעו למשרת תל-אביב ידיעות לפיהן נראה זהבי מתרועע בחברת סוחרים-מים. אנשי המדור המרכזי בתל-אביב, שי-קיבלו עליו ידיעות, לא רצו לעצור ול-העמידו למשפט. הם התחילו שטק ואל-בן-טובים, בחור טוב ביסודו, שהשליכתו לכלא עלולה רק להרוס אותו ואת עתידו. תחת זאת הציעו לו, לטובתו, לעזוב את תל-אביב, ולצאת לגלות למקום שם לא יוכל להתרועע עם העולם התחתון. כך יצא נתן לגלות בקיבוץ תל-יוסף בעמק יזרעאל, שם שהה מספר חודשים ועבד בענפי חקלאות שונים. בביקוריו הי-מעטים בעיר נראה היה שהקיבוץ משפיע לטובה על הצעיר, שגם בגיל 24 היה בעל התנהגות ילדותית. הוא נעשה שקט יותר, מאופק יותר. נראה היה שהוא עולה על הדרך הנכונה, להשתלב בחיים נורמליים. אלא שאם שוב אירע מאורע שהשפיע על חייו בצורה קיצונית. ח"כ שלום כהן עזב את העולם הזה כשהוא נשבע לנקום

יותר. המשכתי לעשן בחברות אחרות. לי-הפתעתי גיליתי שהרבה מאוד אנשים שלא הייתי מאמין שהם משתמשים בסם, מעשי-נים. עישנתי בדירותיהם של אמנים, רופי-אים ועורכי-דין.

"כיוון שהיו לי חיי לילה ענפים, הייתי מעשן כמה פעמים בשבוע. ואז, שלוש-שנים אחרי העישון הראשון, התחלתי להריגיש עייפות כללית. פעם, אחרי שעישנתי מספר פעמים במשך היום, הרגשתי שי-העסק הזה מפריע לי. אמרתי לעצמי: 'חבר-בי, גמרת עם זה'. מיום המחרת לא נג-עתי יותר בחשיש."

מה שקרה לנתן זהבי היה אופייני ל-צעירים ישראלים רבים שצה"ל סירב ל-גייסם. זו היתה פגיעה בגבריותו. הוא נר-סה להוכיח לעצמו את הגבריות בצורות אחרות. כמו עישון סמים, התנהגות פרו-עה, שתיית משקאות חריפים וסגנון די-בור שחצני ומעליב.

מכות לואצי

הוריו של זהבי, שחששו מהתדרדרו-תו, עשו נסיון להצילו. הם שלחו אר-תו לקרוב משפחה בארצות-הברית. בי-ספטמבר 1966 הגיע לדודו, בעל מכולת בשיקאגו, שם היה צריך להתגורר ולעבוד כעוזר בחנות. אבל שהייתו בארצות-הברית לא התארכה יותר משישה שבועות. היה זה כאשר היה זהבי עדי-ראיה ל-מיצעד הפגנה של המפלגה הנאצית הא-מריקאית של לינקולן ורוקול. סיפר אז זהבי: "כשראיתי את צלבי הקרס מור-מים, עלה לי הדם לראש. זינקתי קדימה, וחתכתי את שורות השוטרים שליוו את ההפגנה. הספקתי עוד לירות בפניהם של הנאצים ושני שוטרים בריאים תפסו אותי במרפקים והטילו אותי אחורה... אחר-כך קפצתי שוב לתוך השורות. באותו רגע לא ידעתי בדיוק מה קורה איתי. בכל אופן משכתי כרות צלב-קרס מידיו של נאצי וקרעתי אותה. הוא התנגד ואז הכיתי אותו. הכל כהרף עין. הכיתי והוכיתי. בעטו בי מהצדדים וההזרתי בעיטות."

בעקבות התפרעות זו בהפגנה הנאצית נעצר זהבי. כעבור שבועיים הועמד לדין. השופט התחשב, כלשון פסק-הדין בכך "שהוא צעיר מישראל שרבים מבני מ-פחתו הושמדו בשנות המלחמה על-ידי הנאצים... היתה זו הפעם הראשונה בחייו שראה נאצים וצלבי-קרס בידיהם. הוא אי-בד את עשתונותיו ופעל מתוך דחף שאינו ניתן לעצירה." גור-הדין: "שישה חודשים של התנהגות טובה."

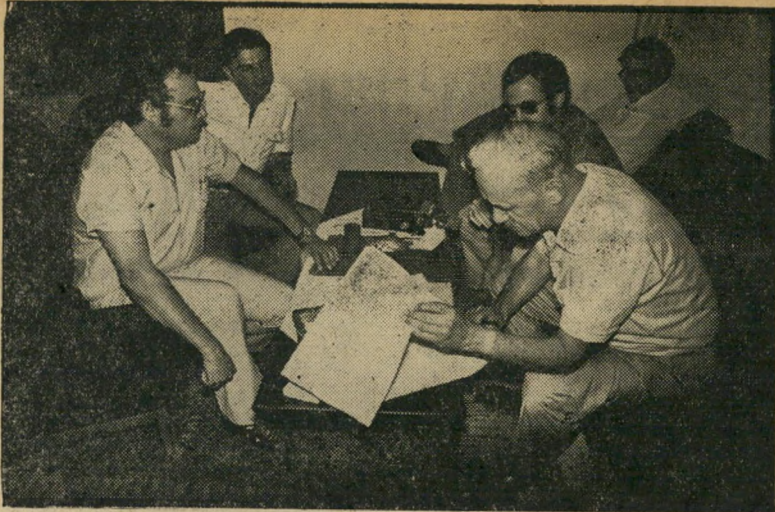
נתן זהבי חזר לישראל. אבל לא לזמן רב. טעם חוץ-לארץ ערב לחיכו. הוא אסף כספים וכעבור שבועות מספר יצא לפאריס. בפאריס התאכסן הצעיר בן ה-19 בעליית-גג שהעמיד לרשותו חבר ישי-ראלי. ניסה למצוא את מחייתו בצילומי-עיתונות. הימים היו ימי מרד הסטודנטים ונתן נסחף ברעיונות של המהפכנים הי-צעירים. עתה היה דג האדם אלילו החדש. ואז פרצה מלחמת שתי-הימים. הצ-עיר שהסתובב בפאריס בחוגי חצון והשי-מיע דיעות אנטי-ישראליות. קסץ על הי-הזמנות הראשונה שניתנה לו כדי לסייע למדינה. הוא העמיד את עצמו בהתנדבות לרשות הגרירות הישראליות. גייס כמו ישראלים רבים אחרים בפאריס לפקח על משלוחי הנשק שיצאו לישראל מגמל הי-תעופה באורלי. ולאט-אט את המטוסים הי-ישראלים שם. הוא עבד יום ולילה בהתי-להבות ובמסירות.

דובר מיפלה

נתן זהבי (משמאל) במסיבת עיתונאים בבית-סוקולוב בתל-אביב, שנערכה על-ידי מופלגת, הדמוקרטית הישראלית, שלא קמה בינתיים. ח"כ שלום כהן הציג את זהבי כדובר המיפלה. בזמנו טענו הפנתרים השחורים שהשניים הסיתו אותם להתפרע בהפגנות שהם עורכים.

בהמלצתו של שחקן נבחרת ישראל, יוסלה מרימוביץ', הוא התקבל כעיתונאי מתלמד במדור הספורט של העולם הזה. בתפקיד זה כיסה אירועי ספורט שונים. הועסק גם כעורר-צלם ולמד תוך כדי כך את מקצוע צילום-העיתונות. אלא שהוא לא החזיק מעמד זמן רב בתפקיד זה. ההריצות והשקידה לא היו אף פעם מתכונותיו הבולטות. הוא פרש מעבודתו בעיתון. החל עובד כשכיר אצל צלם עיתונות עצמאי כצלם של תחרויות כדורגל ומאורעות ספורט אחרים. כשמלאו לו 18 שנים הוא היה צריך להתייבב לשירות צבאי, חלה התפנית הי-

יו"ר תורן גרייק חותם על קבלת ציהמניעה *
ד"ר פריד היה נהנה

מסירת השלטון הביעדי בידי קנונייה של המפלגות הגדולות. אולם הורא הווינאי המנוח, זיגמונד פרויד, בודא היה נהנה אילו קרא את הבקשה שהוגשה על-ידי הבוסים לבית המישפט. בגלל שגיאת-דפוס, שהיא מעשה-כשל אופייני, דובר בה על "הוועד המקפח".

עסקים

האח הגדול לשירותך

שירות חדש בשוק הישראלי:

מודעות מיסחריות

באמצעות מחשב.

הרעיון עצמו היה מבריק: רוצה לקנות סוסיתא סטרישן, מודל 64, צבע לבן, שלושה כיווני אוויר? רוצה למכור דירה על הכרמל, ארבעה חדרים, מנוע חדש אחרי אובדן? רוצה להיפטר מהחובות? המלאכה שלך? רוצה להיפטר מהחובות? אינך צריך יותר לעבור על העיתונים, לנבור לאורך שורות אינסופיות של מודעות קטנות, צפופות-אותיות — כדי לי גלות אולי, אחרי חצי שעה, שלא מצאת שום דבר מתאים.

במקום זאת, אתה מרים טלפון, מחייג, מודיע מה בקשתך — ומחשב אלקטרוני מוסר לך, תוך דקות, אם יש בדבר כזה, ואם יש — את מיספר הטלפון איה יש. **קורא אלקטרוני**, הפעיל את הרעיון אולי חיון, כלכלן צעיר (28) יליד טריי-פולי, שעלה ארצה בגיל ארבע, לפני חצי שנה עלה העריון במוחו — ובשבוע שעבר הפך למציאות: בעזרת ידיד מיר הנסבורג, איש עסקים בשם ליאונרד כהן, אירגן את ההשקעה הדרושה לשכירת מחשב, מקום, וצוות, הקים חברה בשם אינפובנק — בנק אלקטרוני למידע, ויצא לחפש את האתגור.

לאט לאט, הצליח לשכנע יותר ויותר מפרסמים. בין הנקודות שהיון הדגיש: תמורת 9.65 ל"י, רשאי מפרסם למסור מודעה, שבניגוד לעיתונים, אינה מוגבלת במיספר המילים שלה, ונשארת בתוקף שבוע ימים, לעומת יום בלבד בעיתון. "קורא" המודעה זכאי למידע האזור כי מעי המחשב — חינוס אין כסף.

זהירות מופלגת. "כבר היום, כשי רכ התחלנו, יש לנו 800 כתובות והצעות במחשב" מספר חיון, בן למישפחה בת עשרה ילדים שאביה פועל פשוט. את המחשב עצמו, את צוות העובדים וסוכני המכירה, ואת שיטות העבודה, סרבו חיון בקפדנות להראות, שומר על כולם מאחורי דלת סגורה. "כדי לשמור על הסודיות", הוא מסביר.

אפשר אולי להבין את זהירות המופלגת. אם יכה רעיונו שורשים, עשוי יהיה את האלקטרוני הגדול, שעינו בכל, לפי גוג קשות במודעות המסחריות של העיר תונים. חיון ושותפו יודעים לספר כבר עתה על לחצים שהופעלו עליהם, ועל פעולות-נגד מיסחריות חריגות, בהתחשב בעובדה שהמודעה הקטנה משמשת מכרה זהב לעיתונים, מצד שני גילה אחד העיר תונים נכונות להיכנס לשותפות עם אלי חיון.

* מ"מ: אלכס מטיס, כתב שידורי ישראלי, גרייק, פרץ עופר, אמנון זכרונ.

התקשר מסיס לראשונה עם יו"ר רופאי קופת-חולים, ד"ר רם ישי, ושאל אותם אם יסכימו הרופאים לדחות את שבייתתם, אם יוצא צו-מניעה נגד כהונת ידליון. ישי השיב שאינו דיקטטור ואינו יכול להחליט לבדו, אך הוא מניח שהוצאת צו כזה יביא לדחיית השביתה. זאת היתה ה"קנונייה" הנוראית, שעליה דיבר לאחר מכן בן-הארון.

לפי הנוהל בישראל, יכול שופט להוציא צו כזה ב"מעמד צד אחד", בנוכחות הי עותרים בלבד, בלי נוכחות הצד השני, כשהעניין מחייב זאת. הדיון היה קצר ותמציתי. מני הוציא את הצו המבוקש. בזה לא נסתיימה המלאכה. השלישייה מיהרה לביתו של סטפן גרייק, פרטיון וחיק המכהן כמ"מ תורן של מרכז קופת-חולים, כדי למסור לו את הצו. לאחר מכן התקשרו עם ישי, הודיעו לו על ההחלטה, ביקשו לדחות את השביתה. תוך שתיים כבר בישר הרדיו כי השביתה נדחתה. "הוועד המקפח" תגובת הבוסים ההסתדרותיים היתה מזוהה ביותר.

לכאורה, היו צריכים לשמוח שהוצא צו כזה. ממילא התכונן ידליון להיכנס לתפקידו רק בעוד שלושה שבועות, והוא נמצא כעת בוועידה בחו"ל. הם יכלו לנצל את הזמן — כשנמנעה השביתה בגלל הצו — כדי להידיבר עם הרופאים, להסל את הסיכסוך, ובאותה שעה לדאוג כי מכאן והלאה יסתדרו הדברים בהתאם לתקנון. אולם הם לא עשו זאת. בעודם משמיעים דברי גידופים ובזיון בית-המישפט, הם הכינו באופן קדחתני בקשה נגדית, לי ביטול הצו שניתן. לפי דרישתם, נקבעה הישיבה כבר ביום רביעי זה.

לדבריהם, תוקן התקנון בחשאי, מבלי לתקן את חוברת-התקנון, המצוייה בבניין הוועדה-הפועל וקופת-חולים. לפי התיקון, הוסמך הוועדה-המפקח של קופת-חולים לקרוא לוועידת ההסתדרות בכל מועד הרצוי לו.

מובן שתקנה זו עצמה היא בלתי-חוקית. היה זה כאילו פירסמה הממשלה תקנה שתאפשר לה להבא לכנס את הכנסת, או למנוע את כינוסה, ככל העולה על רוחה. פירוש הדבר: ביטול כל שליטה דמוקרטית של נציגי הציבור על קופת-חולים.

יום חיון

הדלתות נותרו נעולות

במדינה

קופת-חולים

הקנוניה הנוראית

מהלך משפטי מפתיע

מנע סכד מרכבות חולים

והוציא את בן-הארון מכיוו.

כאשר שידר הרדיו את הידיעה, נשמו רבבות חולים וסובלים לרווחה. הם חששו כי למחרת היום יהיו שערי קופת-חולים נעולים, וכי מחלותיהם יישארו ללא טיפול. עתה הודיע הרדיו שהשביתה נדחתה. פחות שמחים היו הבוסים של ההסתדרות. הם רתחו מכעס — כאילו היתה שבייתת-הרופאים תענוג גדול, שנגזל מהם בודון. "עיסקה קנונייתית!" קרא בועם יצחק בן-הארון, בהתכונו למהלכים שהביאו לי-דחיית השביתה. גם הוועדה המרכזת של ההסתדרות תביעה מחאה חריפה.

אולם החולים לא התעניינו בועם בוסים. הם נהרו אל המירפאות — מבלי לדעת בדיוק מה גרם לכך שנשארו פתוחות.

טלפון בשבת. הדבר קרה בשבת, כאשר צילצל הטלפון בביתו של אברהם מטלון, מזכיר ביהמ"מ-מישפט המחוזי בתל-אביב. השעה היתה 10 בבוקר. עור-רדיון אמנון זיכרוני השמיע בקשה בלתי-רגילה. הוא ביקש להופיע, עוד בטרם צאת השבת. אצל השופט התורן, בביתו הפרטי, כדי לבקש צו-מניעה שיאסור על אשר ידליון להיכנס לתפקיד יו"ר מרכז קופת-חולים, אליו נבחר יום לפני כן.

מהי הדחיפות? תמה מטלון, המשרת בבית-המישפט עוד מימי הבריטים. "אם נקבל את הצו, אולי נוכל למנוע את שבייתת רופאי קופת-חולים העומדת לפרוץ מחר, ולמנוע סבל מהמוני חולים". השיב זיכרוני. אחרי שמטלון שמע את הטענות, קבע: "נתבאר אלי את הבקשה אחרי שתסיים לנסח אותה, ואז נראה". עד אותו רגע לא היה שום קשר בין בקשה זו ובין הרופאים. אלה תבעו שיו"ר מרכז קופת-חולים יהיה רופא. זיכרוני פעל בשם סיעת העולם הזה — כוח חדש בהסתדרות, שטענה כי בחירתו של ידליון אינה חוקית מבחינת תקנון קופת-חולים והסדרים הדמוקרטיים בהסתדרות.

הוועדה שלא היתה. היו לכך כמה נימוקים טובים:

● לפי תקנון קופת-חולים, חייבת להתכנס ועידה של קופת-חולים תוך שנה וחצי אחרי בחירת ועידת ההסתדרות. הוועידה בוחרת בוועד-מפקח. זה בוחר במרכז, המרכז בוחר ביו"ר.

● ועידת-ההסתדרות האחרונה נבחרה בקיץ 1969. אולם ועידת קופת-חולים לא נתכנסה מאז.

● לפי התקנון, חייבים הוועד-המפקח והמרכז של קופת-חולים להיבחר בהתאם להרכב הסיעתי של מוסדות ההסתדרות. אולם סיעת העולם הזה, שנבחרה להסתדרות לראשונה ב-1969, לא קיבלה כל ייצוג במוסדות הקופה. גם סיעות אחרות לא יוצגו בה.

● תוך הפרת התקנון, ממשיכים הגורמים הישנים של הקופה לפעול תוך הסכם פרטי בין המערך וגח"ל. המרכז שבחר בידליון פשוט אינו חוקי.

אלכס מטיס, חבר הוועד הפועל מטעם העולם הזה — כוח חדש, פנה אל ראשי קופת-חולים מייד עם היוודע דבר הכוונה לבחור בידליון. הוא הוזהר אותם שלפי התקנון אין בבחינת חוקית. אולם הבוסים לא התרגשו. הם רגילים לנהל את ההסדרות ואת קופת-חולים כאוות נפשם, דחו את האזהרה בבזוז.

בשבת נסתבר להם כי זילזול זה היה מוקדם מדי. הסיעה, שהחליטה להסתכן בהתנגשות חזיתית עם הבוסים כדי להביא לדמוקרטיזציה של ההסתדרות, החליטה לפעול.

מישפט עז המירפסת. אחרי הי-צהריים הגיע עור-רדיון זיכרוני, יחד עם מטיס ודובר הסיעה, המהנדס פרץ עופר, אל ביתו של מטלון. הלה עיין בבקשה המפורטת, התקשר עם השופט התורן, אליהו מני. הוא ביקש לקבל את העותרים. בשעה חמש הפכה מירפסת ביתו של השופט מני, ברחוב מוצקין בתל-אביב, לבית-מישפט ארעי. הוא עיין בבקשה שהוגשה בשם אורי אבנרי, אלכס מטיס וסיעת העולם הזה — כוח חדש בהסתדרות, חצר את העותרים. זיכרוני הוסיף מידע חשוב: בצהריים

בעתון ולהרוס אותו. הוא הוציא אז לאור, כשיתוף עם ידיעות אחרונות, את שבועון הנפל נוער 71, שנועד להתחרות בהעולם הזה. ואת מי גייס לעזרתו אם לא את נתן זהבי, חברו לשולחן משחקי הפוקר? מה שאיחד את הח"כ המתבגר ואת הי-צהיר המתוסכל היתה שנאתם הפאטולוגית גיה העולם הזה. כהן מינה את זהבי, היר לכללי התחביר והדקדוק העברי, לי-כתב הבכיר של שבועונו. זהבי הפך לעוזרו הראשי ולירי ימינו. הוא הופיע לצידו כי מסיבות עיתונאים ובהופעות פומביות. כא-שר הקים כהן את תנועת ד"י — תנועת הדמוקרטים הישראלים — הפך זהבי לי-דובר המפלגה.

שבועונו של כהן לא האריך ימים, פשט את הרגל כשהוא משאיר אחריי הפסדים במאות אלפי ל"י. הכתב הבכיר זהבי נשר אל ללא עבודה. אבל הוא היה כבר מוכה בתסביך הגדולות, ראה את עצמו כמהפכן וכמורד. כך הפך לאחד המסיתים העיקריים לפעולות הפנתרים השחורים בירושל-לים. שח"כ כהן ניסה להשליט עליהם, כאשר נמלטו שלושה ממנהיגי הפנתריים — סעדיה מרציאנו, צ'ארי ביטון ואלי אבינור — מידי המשטרה. היה זה זהבי שהחביאם בחורבה ליד הירקון, הופיע בסלוויה ובמסיבות עיתונאים כשהוא מדבר בשםם ומציג תנאים להסגרתם.

★ פרובוקציה ★

ב אחת תקופה ניסו שניים ממירי היגיי הפנתרים השחורים להתנער מר-אפטרופסותם הכפויה של כהן וזהבי. היו אלה ראובן אברג'יל וכוכבי שמש, שהא-שימו את כהן וזהבי בהסתת הפנתרים השחורים. בעקבות אחת ההפגנות, שעוררה תגובות שליליות בציבור אחרי שנשרפו בה ארובות מתים ותמונות של גולדה, טע-נו השניים: "הם עשו לנו פרובוקציה". העולם הזה פירסם את האשמות הפנתריים, ואז, כעבור זמן קצר, הוצתה המערכת ועלתה באש. חקירת ההצתה הוכיחה מעל לכל ספק, שהאש הוצתה על-ידי אנשים שזינו בקיאים בסידורי המערכת ובחשי-בות הארכיונים לעבודה התקינה בעיתון. באופן טבעי נפל החשד גם על נתן זהבי, מה עוד שבליל הדליקה הוא נראה באחד הדיסקוטקים בתל-אביב בחברתם של עבריינים הידועים גם כמציתים. זהבי הוזמן לחקירת המשטרה, הכחיש כל קשר להצתה, למרות שהבוא עדויות כי זמן רב לפני הדליקה הכריז במקומות פומי-יים, כשהיה שתי, כי יצית את מערכת העולם הזה. השוטרים לא האמינו לאלביי שלו, תבעו ממנו להיבדק במכונית-אמת. בתום החקירה לא נמצאו קל הוכחות ממ-שיות נגד זהבי, כשם שלא נמצאו לה-הוכחות נגד כל אדם אחר. תעלומת ההצ-תה נשארה בלתי מפורענת עד עצם היום.

כאן התל הפרק האחרון בקארירה של הצעיר המתוסכל. אחרי שניסה לפתוח בי-שפות דיסקוטק באלת אך סולק משם, הפך בן-לוייה קבוע לדמויות מוכרות לי-משטרה כעבריינים. הוא היה מצוי בכל הנעשה ומתרחש בעולם התחתון הישראלי. לעיתים קרובות היה בא לבתי-המשפט, לראות את ידידיו שנעצרו. כשהיה שיי-כור היה מתפאר ומספר בפרטי-פרטים על פריצות ומעשי-פשע אחרים עוד בטרם היתה המשטרה מגלה אותם.

הדברים הגיעו עד לידי כך, שבאחד הער-בים, שעה שחבורת עבריינים מוכרים הת-כנסה באחד הדיסקוטקים בתל-אביב, על-תה ההצתה למנות את נתן זהבי כ"דובר העולם התחתון", כדי שיגיב בהודעה משי-לו על כל הודעה שמסר דובר המשטרה. לא עבר זמן רב ונמדה היה שזהבי נכ-נס לתפקידו. לפני כחודשיים היה עד לי-התנפלות שוטרים אלימה על חשור, ניסה לדבריו להתערב, הוכה באכזריות על-ידי הבלשים. "עד כדי אובדן חושים", זהבי הגיש תלונה רשמית למפקד משטרת תל-אביב, דאג לפירסומה באמצעה התיקשורת. היתה זו מעין הכרות מלחמה על משי-טרת תל-אביב, שנהגה עד כה בזהבי כי-כפפות-של-משי, מתוך ידיעה שהוא עצמו אינו משתתף בפשעים הממורים שהוא יודע עליהם כה הרבה. הוא חשש שבהזי-דמנות הראשונה שתודמן לידעיה יסרעו ממנו שוטרי תל-אביב את החשבון.

היה זה מנהיגו, ח"כ שלום כהן, שיעץ לו לנסוע לחו"ל להתאורר ולהינפש. כהן גם סיע ועזר לו בסידורי הנסיעה לחו"ל. ימים מספר אחרי שהגיע לפרנקפורט, נע-צר זהבי בבית-בושת כחשוד בחברות בי-כנופיות השודדים הישראלית, שטענה הי-משטרה הגרמנית שדדה את תנות הילור-מים בפראנקפורט.

בגיל 45, הוא נטש את

אשתו ושתי בנותיו,

וכבר מהארץ.

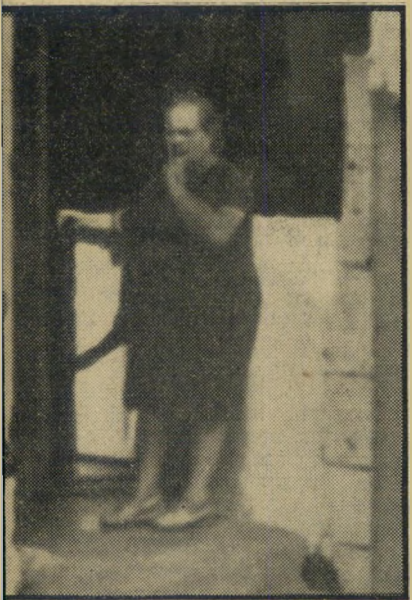
לאה אקהויז נעצרה במקומה כהלומת רעם. 24 שנים חלפו מאז ראתה בפעם האחרונה את הגבר שישב עתה, מולה, על הספסל בשדרה — אולם ללאה לא היה ספק בזהותו: „אתה אבא“, הכריזה נדהמת.

הזקן הממושקף נשא עיניו מופתע, גם הוא הכיר מייד את בתו, אותה נטש כא־שר היתה בת פחות מ־18. הוא הודה מיד באשמה.

רגעים ארוכים חלפו עד שהצליחה לאה להתאושש. „בוא“, היה הדבר הראשון

נוטש אקהויז ואשתו * השנייה לא ידעה מהראשונה,

הניה אקהויז (כיום)

והשלישית לא ידעה מהשנייה

שאמרה לאביה, „אני אקח אותך לראות את אמא“.

אלא שללאה נכונה הפתעה שנייה, א־כ־זרית. הגבר הזקן הגיע ראשו לשלילה, הוציא מכיסו תמונה של אשה ושלווה ילדים קטנים: „זאת המשפחה החדשה שלי“, אמר.

בחוסר כל, לאה, כיום כבר בעצמה סבתא, התיישבה כדי לא להתמוטט. היה זה בבוקר אחד בשנת 1948. כאשר אביה, משה אקהויז, יצא מהבית — ונעלם כ־אילו בלעה אותו האדמה. חקירה קצרה גילתה שהאב מכר בסתר את כל הרכוש הרב של המשפחה — בית־חרושת לשני מורים, שני בנייני דירות בחולון, המס־עדה המפורסמת מהיר ברחוב בן־יהודה

* בתקופה שטרם נטש.

כתב הטלוויזיה שעבודתו הופסקה

מציע את עצמו כממונה על הטלוויזיה

דור והבטיח לו תשלום עבור צילום זה. „אבל הצילום לא נועד לשידור, פשוט דאגתי לבנימיני לחלטורה“, סיפר דודאי לחוקרים. לדבריו, התחשב במצבו הכספי הקשה של הצלם, דאג לו מדי פעם לעבור דות צילום פרטיות מחוץ לעבודה. דודאי לא הכחיש כי הוא עצמו קיבל תשלום ומקבל תשלומים מלקת בת־דור. „אבל זה בתוקף תפקידי כיועץ־לענייני־קולנוע של הלהקה. אלה תשלומים עם קבלות שמנוכה מהם מס הכנסה — אז איזה שוחד זה יכול להיות?“

„החליטו

להרוס אותי!“

המצב הסתבך משום שבניגוד לבני ימינו העובד ברשות־השידור, מועסק דודאי לפי חוזה קבלני מיוחד. החוזה מצוין במפורש שהוא אינו יכול להחשב כעובד הרשות. לפיכך הוא יכול לעשות עבודות נוספות מחוץ לעבודתו ככתב מדע, וכ־דודאי, שהועסק בעיקר ככתב מדע, וכ־כתב חדשות בתל־אביב, הכין רק פעם אחת כתבה על לקת בת־דור לטלוויזיה. וגם זאת, כפי שטען, לפי הוראה שקיבל ממחלקת החדשות בירושלים. לעומת זאת היה מצבו של בנימיני

עובדים שנחשדו בקבלת־שוחד: „כל זמן שלא הוגש נגדם כתב־אישום אין כוונה להשעותם מתפקידם.“

אבל בשבוע שעבר, למרות שלא הוגש כל כתב־אישום נגד עמנואל דודאי ונגד הצלם יצחק בנימיני, הושעו השניים מ־עבודתם. עבודתו של דודאי כעובד־חוץ הופסקה ואילו בנימיני, שהוא עובד מדינה ותיק, הושעה מעבודתו עד לסיום החקירה.

מה קרה בינתיים, שגרם לשינוי ב־עמדת רשות־השידור?

למעשה לא אירע שום דבר. רבי־פקד משה כ"ץ, מהמטה־הארצי של משטרת־ישראל, שקיבל לידו את חקירת האשמות השוחד, היה סרוד בשבועות האחרונים בחקירת פרשת עמיחי פאגלין. הוא לא הספיק להתקדם בחקירת השוחד בטלוויזיה. אבל רשות־השידור, מפי הסמנכ"ל בנימין מיטל, לחצה על המשטרה לקבל איזה שהם מימצאים, מאחר שהפירסומים התכופים בעתונות על חקירת השוחד בין עובדי הטלוויזיה ערערו את מוראל ה־עובדים.

במקום מימצאי חקירה קיבלה הרשות מהמשטרה תמצית עובדות א־הרוק בלבד. על סמך תמצית זו, המבוססת רק על עדויות שנבנו בתחילת החקירה, שמה עצמה הרשות כשופטת והפסיקה את

הברי הוועד־המנהל של רשות־השידור עלולים לקבל את ההלם של חייהם כאשר ישבו בימים הקרובים לראיין את המוצמדים, שהציעו את עצמם במיכרו החיצוני הפתוח, למישרת הממונה על ה־טלוויזיה הישראלית. האיש האחד שהם יראיינו במסגרת זו הוא סגן־אלוף ישעיהו תדמור, מי שהושאל בזמנו מצה"ל לרשות־השידור כדי לנהל את הטלוויזיה ועתה נאלץ להציע את עצמו במיכרו כדי להא־ריך את תקופת כהונתו.

האיש השני, שיהיה קרוב לדאי מתחרהו היחיד של תדמור על התפקיד, הוא לא אחר מאשר עמנואל דודאי, מי שהיה עד לפני שבוע כתב מערכת החדשות של הטלוויזיה בתל־אביב.

הרקע להלם העלול לפקוד את חברי הוועד־המנהל: עמנואל דודאי הוא אותו כתב טלוויזיה שבמשך השבועות האחר־

הדודאי

עמנואל דודאי, מי ש־היה כתב הטלוויזיה הישראלית לענייני מדע וכתב מערכת תל־אביב של הטלוויזיה, שעבודתו הופסקה לפני שבוע על־ידי הנהלת רשות השידור.

נים שימש נושא לכותרות אין ספור ב־עתונים. הוא הכתב שהטלוויזיה ביטלה את חוזהו והפסיקה את עבודתו בשל החדשות כי במסגרת עבודתו בטלוויזיה קיבל טובות הנאה, העלוות להיראות כי תשלומי שוחד. שבוע אחד בלבד אחרי שהטלוויזיה ביטלה את העסקתו ככתב, הציע עמנואל דודאי, 33, נשוי ואב לבת, את עצמו כממונה על שידורי הטלוויזיה. הסיבה בגללה הופסק חוזהו ככתב, אינה יכולה להיות מוצגת כסיבה לא־קבלתו. כי מבחינה רשמית אין עדיין שום הוכחה שדודאי עבר איזו שהיא עבירה של קבלת טובת הנאה או שוחד תמורת כתבה ש־שידר בטלוויזיה.

הפירסומים

פגעו במוראל

ב־13 בחודש שעבר, הודיע ארי אבנר, דובר רשות־השידור, בתשובה לשאלות עתונאים על המשך העסקתם של

שוחד או

תכבישים?

חמור יותר. לא זאת בלבד שהוא לא ביקש את רשות הממונים עליו לבצע עבודות פרטיות, כפי שמחייב התקנון, אלא שהוא נחשד כי עשה את העבודות הפרטיות במצלמה ובחומר של הטלוויזיה.

מדוע הלך בנימיני, אם כן, וסיפר ל־טוביה סער על הפתק שנתן לו דודאי? על כך קיימות שתי גרסאות. אחת מהן טוענת כי אחד מכתבי הטלוויזיה היה עד למעמד בו מסר דודאי את הפתק לבנימיני. הוא תפס את הפתק מידיו, אילץ אותו להסביר את תוכנו וכפה עליו למסור על הפרשה לסער.

גירסה שניה מספרת כי פרץ ריב בין דודאי לבין הצלם, אחרי שהצלם לא הצליח לצלם כתבה על שיגור טילים נסיוניים שיצא לצלמה. הצלם, טוענת גירסה זו, חשש שדודאי יתלונן עליו והוא הקדים להתלונן על דודאי בענין אחר.

דודאי, שלכל הדיעות התגלה ככתב טלוויזיה נמרץ שהכין מספר כתבות אשר משכו תשומת־לב והצטיינו באומץ־איש, כמו הכתבה על הכנופיות השולטות ב־שווקים בתל־אביב, מאמין כי הוא נפל קורבן לקנזניה. „דרכתי על יכולות בטל־וויזיה, התרעתי על מחדלים וראיתי כל מיני דברים, אז החליטו להרוס אותי.“ במחשבה שניה הוא מוסיף: „אולי גם לעובדה שאני באתי לטלוויזיה מגח"ל יש קשר לכך.“

בינתיים ממשיך דודאי לבוא יום יום למערכת התל־אביבית. להפגין נוכחות, גם אם לא מטילים עליו הכנת כתבות, ואולי, מי יודע, הוא עוד עשוי לזכות במיכרו, ואז הוא יחזור לטלוויזיה כממונה.

ספק אם דודאי עצמו מאמין בכך. בכל אופן נראה שהוא לא יעזוב את הטלוויזיה לפני שיעמיד כמה מראשיה בפני מצבים בלתי נעימים, כמו הצורך לראיינו ל־מישרת הממונה.

עבודת הכתב והצלם. אלא שהשעייתם של שני העובדים לא השיבה על השאלה ה־עיקרית: האם שולמו או לא שולמו תשלומי שוחד לעובדים בטלוויזיה כדי שישדרו כתבות בנושאים מסויימים?

השאלה התעוררה באחד הימים, לפני חודשיים, במערכת החדשות בתל־אביב. אל חדרו של טוביה סער, ראש המערכת, הממונה על כתבי תל־אביב, נכנס הצלם יצחק בנימיני, כשבדיו פתק ובפיו סיפור מסמרי־שער. על הפתק היתה רשומה כתובת משרד לקת המחול בת־דור. לדברי בנימיני הורה לו דודאי לפנות למזכירה במשרד, זו תמסור לו פרטים ותגיד לו מה לצלם ותמורת הצילום יקבל סכום של 200 ל"י. „זאת לא הפעם הרא־שונה שאני עושה זאת עם דודאי“, סיפר בנימיני, עובד ותיק ברשות־השידור, שרק לאחרונה הפך מתארן לצלם חדשות.

העובדות נשמעו חמורות לטוביה סער. הוא מיהר לדווח עליהן לישעיהו תדמור. תדמור הזמין את דודאי לשיחה. אחרי השיחה היה זה דודאי שתבע לערוך חקירה פנימית בעקבות האשמות. תדמור לא ידע מה בדיוק לעשות. הוא רצה להתיעץ עם פרקליט רשות־השידור, אך זה נעדר מתארץ. תדמור, שדיווח למנכ"ל הרשות, שמאל אלמוג, המתין עם המשך הטיפול, כדי לערוך חקירה פנימית. עברו שבועות מספר עד שהענין הובא לידיעת פרקליט המדינה. זה לא היסט, הורה מיד למסור את הענין לחקירת המשטרה עוד לפני שנערכה חקירה פנימית ברשות־השידור.

המשטרה התלבשה על הפרשה במרץ, גבתה עדויות מפי כל הנוגעים בדבר, בדקה במכונת־מפת גם את דודאי וגם את בנימיני. הסתבר שהענין אינו פשוט כל כך כפי שהוא נראה ממבט ראשון. דודאי לא הכחיש שביקש מבנימיני לצלם קטע מהופעת לקת בת־

כשופט במילואים גזר דין מוות מבלי שנדרש ואילו עסקיו כאזרח גונו על ידי שופט עליון

„ריח של גזילה“

רק לעיתים רחוקות משתמש בית-המשפט העליון בפסקדין אזרחי במילים כה חריפות כפי שעשה השופט, כאשר דן בעניין של בנק ארץ-ישראל—ברייטנה ומנהל, יהושע בן-ציון.

כבר קודם לכן קבע נשיא בית-המשפט המחוזי, מקס קנת, שמעשיהם הם „מעילה באמון“ — הגדרה נוראה לגבי בנק ומנהלו. קנת הגדיר את מעשה הבנק בשם „שליחת יד בכספי הזולת“.

עלה עליו שופט בית-המשפט העליון, חיים כהן. הוא קבע שמעשה הבנק ומצורת הגנתו בבית-המשפט „גורף ריח של גזילה“.

אילו הנציית הבנק ב„מוזמתו“, אמר השופט, היתה „נעכרת בכך עבירה פלילית“.

על טענת הבנק בבית-המשפט הגיב השופט: „שיא של חוסר הגינות... לא אשחית מילים כדי להראות, שהי טענה כולה מופרכת מיסודה“.

ומי שמסוגל להשתמש בטענה כזאת: „אין נו ראוי לכהן בישראל לא כבנק ולא כנאמן“. השופט חיים כהן החליט להעביר מימצאים אלה ל„מפקח על הבנקים“.

המוזמה, שהוגדרה במילים כה בוטות, היתה פשוטה: יהושע בן-ציון השיג מיהודי בלגי השקעה בסך 100 אלף דולאר לשם השקעה באשדוד. תחת להחזיר את הכסף, רצה בן-ציון להשתמש בו כדי לפרוע חוב שהיה חייב איש אחר לגמרי — איש-העסקים עתיר-החובות יהודה זיס („היהודי זיס“) — לבנק שלו.

הבנק חייב להחזיר את הכסף. בן-ציון עצמו שוחרר אישית מחובה זו, מטעם פורמלי: הוא פעל בשם הבנק, ולא בשם עצמו.

אולם כל הערות השופט לגבי העיסקה—המוזימה—הגזילה חרות גם עליו. השופטים אף סירבו להחזיר לו את הוצאותיו.

ייתלה בצווארו

לא מכבר התפרסם בציבור יהושע בן-ציון אחר — שופט צבאי, שהשתתף בזרקי הסלוליות.

רק מעטים ידעו כי שני יהושע בן-ציון אחד הם — אותו בן-ציון רכימקללים הוא גם מנהל בנק, גם עורך-דין. וגם שופט צבאי דעת מצוא.

ולא סתם שופט צבאי.

היה זה בן-ציון — כאחד משלושת השופטים במישר פט חוטפות מטוס סבנה — שהתקשקש לגזור פסקדין מוות על המחבלות, בניגוד חותך לעמדתם השקולה של מוסדות הביטחון והתביעה עצמה. מכיוון שהיה במיעוט, לא נתקבלה דעתו.

אולם כעבור ימים מעטים נתמזל מזלו של בן-ציון, והוא היה נשיא בית-המשפט במישפט צבאי אחר — התביעה נגד יוסף מחמוד אחמד מנצור, צעיר ערבי מכפר טירה שהצטרף לחזית העממית והניח פצצה באור טובוס, שהתפוצצה מבלי להפיל, למרבה המזל, נפשות. לפני חודש הגיע מועד מתן גזרי-הדין. מי שהיה דאג להזמין את הטלוויזיה, וזו נחה ארוך כות על פניו של יהושע בן-ציון, שהקריא את גזרי-דינו בסופוק ניכר.

לא היה זה גזר-דין רגיל, יבש וענייני. בן-ציון, שהוא חסיד נלהב של תנועת ארץ-ישראל השלמה, השמיע בי אורני מאות אלפי הצופים נאות-תעמולה פרטי נלהב בזכות עונשי-המוות בישראל.

בסיגנון של מאמר ראשי בעיתון-ערב, מתח השופט הנכבד ביקורת חריפה על התביעה הצבאית, על שאינה דורשת עונשי-מוות — בידעו היטב שזוהי החלטה של ממשלת ישראל, על דעת צמרת המומחים הביטחוניים, הסבורים כי הטלת עונשי-מוות תשרת את המחבלים ותגביר את הטרור. לדעת בן-ציון, החלטה זו „עורדה“ פעור לוח רצח וחבלה.

על דיעה זו אפשר להתווכח, והוויכוח נטוש בזירה המיפלגתית. אולם בן-ציון החליט להעתיק את הוויכוח לאולם בית-המשפט.

תוך כדי כך הסתכסך בסתירות שאינן מעידות על כושר גיוני-מפלג: תחילה אמר שהנאשם חב תודה למדינת ישראל „על כל מה שהעניקה המדינה לו, לתור שבי כפרו ולערביי ישראל בכלל“ ואחר-כך קבע שהנאשם בבתי-הסוהר הם „לעיתים נוחים יותר מאשר היו רגילים להם מחוץ לכלא“.

המסקנה של בן-ציון, ואחד משני השופטים האחרים: „אנו מורים שהנאשם ייתלה בצווארו עד שימות“.

מישפט בלי חלמורה!

פרשת בן-ציון מעוררת בכל חריפותה שאלה יסור דית לגבי השיפוט הישראלי: האם מותר להפקיד בידי אנשים פרטיים, העוסקים בשיפוט כחאלטורה, את הסמכות להכריע על חייהם ומוותם של מאות אלפי בני אדם?

במדינת ישראל מופקד השיפוט בידי שופטים מקצועיים, שכל חייהם הם קודש לתפקיד נעלה זה. גם הם בשר-ודם, וקורה ששופט נעקץ בייחוש הפירסום העצמי, או מתקשה להפריד בין דיעותיו הפרטיות ובין חובותיו השיפוטיות.

אולם המיסגרת של מערכת-השיפוט המיקצועית, והרמה הגבוהה של מערכת זו, מבטיחות שנטיית כאלה יעברו רק לעיתים רחוקות את גבול המותר:

שופט-צבאי יהושע בן-ציון

לא כן המצב לגבי השיפוט הצבאית. חלק משופטיו עוסקים בזה כתור האלמורה, כשירות מילואים, בעודם ממשיכים להיות את חייהם כעורכי-דין פרטיים, ובמקרה של בן-ציון — גם כמנהל-בנק שמעשיו זוכים לביקורת קטלנית בבית-המשפט אחר.

מצב זה היה נסבל, איכשהו, לפני מילחמת ששת הימים. המישפטים הצבאיים היו מוגבלים במימפר, ובמישפטים החשובים באמת — כגון מישפט כפר-קאסם, מישפט מחתרת צריפין, וכו' — גויסו לצבא שופטים מיקצועיים רמדי-דרג מספסלי בתי-המשפט האזרחיים.

כל זה השתנה בעיקבות המיזחמה. בצד המיזמשל הצבאי קמה מערכת של שיפוט צבאי, החודשת על אובלסוסיה של למעשה ממיליון נפש כשטחים המוחזקים. גם בישראל עצמה השיפוט הצבאי הוגבר, כגלל עדיית עקומת הטרור.

כל זה היה ידוע גם לפני פרשת יהושע בן-ציון. אור לס נדמה שהיא מגדישה את הסיאה לעיני כל. אין פרשה זו אפיונית, כמובן, לשופטים צבאיים אחרים, שרובם המכריע עוסקים במלאכתה הרת-האחריות. אולם השאלה היא עקרונית:

מאחר שהמצב הנוכחי אינו עומד להשיג תנות במהרה, האם לא הגיעה השעה לבנות מערכת-שיפוט צבאית מיקצועית, על טהרת השופטים המיקצועיים, שיעסקו בשיפוט בלבד ולא יסתכסכו בעיסקות פרטיות מופקדות, בני הול תעמוזה חלופית מעל כס המישפט או כרדיפת פירסומת סתם?

אין לי ספק שיש להעסיק את הכנסת בסוגייה זו — לטובת המדינה, שמה הטוב בעולם, והרמה המוסרית של המישפט הישראלי.

אורי אבנרי

תכלו בחשבון הבנק שלי. תשאלו במס' עדה כמה אני חייב. אפילו את המישרד קיבלתי כהלואה מן הסוכנות. מה הם רוצים ממני?

זועמות הבנות: „כל מה שעבר עלינו — לא היה מספיק? אנוחנו עוד צריכים להיות עם אבא? כל הסיפורים שלו הם שקרים. מישרד מפואר במרכז חיפה, מזכירה שמקבלת 500 לירות לי חודש, בית חדש בקריית-אטא, שעלה שמונים אלף לירות — ואין לו גרוש על הנשמה? הוא גם גילה לנו שהוא עומד לקנות מכונית 37 אלף לירות.“

סבל על סבל. „כל הפעמים הישנים נפתחו“, בוכה בלה. „אמא לא יכולה להתחיל מעמד יותר, היא באה למכולת, אז שואלים אותה: גברת אקהויו, זאת את מהעיתון? אי-אפשר להשאיר אותה עכשיו לבדה בבית. עשרים שנה דאגנו לה, תמכנו בה, היא לא הסכימה לעבור לגור אלננו. רצתה לשמור על הכבוד, על פינה משלה. להיות עצמאית. עכשיו כל המתח הזה, עורכי-דין, בית-מישפט, עיתונאים, גם אחותי נשברה.“

זה קורה במישפחות הכי הגונות. מתגרשים, זה גורל. אבל צריך לשבת ליד שולחן ולהתחלק. הם חיו עשרים שנים (המשך בעמוד 26)

ללא ספק, כיום, בגיל 70, מתגוררת עדיין הגיה אקהויו בחדר יחיד, בקומת קרקע, לשם עקרה אחרי שבעלה ברח מהארץ. על כסא רעוע, באחת הפינות, ניצבת פתילית נפט ישנה, ולידה פרי גידור. זה המיטבת בפניה אחרת, שולחן ישי, זה חדר האוכל. בפניה שלישית, המיטה. חדר השינה, הרווח המעט שבין ההיטים משמש כחדר אורחים. בגינה ניצב ברו מים, זוהי המלחת. צריף עץ מטולא, בקצה החצר, הוא השיירותים.

מה רוצים ממני. חיש קל, גילו הרבנות אבהיו אינו מתכוונן לגקוף אצי בע כדי לתקן את העוול. כל מה שרצה, זה להרוויח זמן:

„אל תלחצו עלי יותר מדי“, היה חוזר ואומר, כל אחת שדובר על פיציניים, לבסוף, פנו הבנות לעורר-הדין החלי-אביני אברהם קלר, הוציאו נגד האב צו-עיוכוב יציאה מן הארץ. כדי שלא יברח עוד פעם, לבית-המישפט הוגשה גנדו תביעה על דמי-מונות של אלף לירות לחודש — בעד כל השנים שנעדר מן הארץ. כן נדרשה העברת מחצית רכושו לאשתו הראשונה.

משה אקהויו מתמרמר: „מה הם חושבים שאני מיליונר? אני בן אדם עני. חי על קצבה של 360 ל"י לחודש. חסר“

כעולה חדש, אך מייד אסף רגליים ושב לצרפת, כאשר נודע לו שמשפחתו עלתה על עקבותיו.

הפעם, בא כתייר, הביא עימו את המש' פחה החדשה ואת רכושו. זה היה לפני שמונה חודשים. הוא פתח ברחוב הנבי אים בחיפה מישרד מפואר לתיוור דירות, רכש בית בקריית-אטא. לא ידע שנכדתו ונינו גרים בשכנות.

כך, בשמו החדש, אויגן דווינסקי, האמין כי יצליח להיות את חייו החדשים בארץ הישנה.

ימים מיספר אחרי הפגישה הגורלית עם בתו לאה, הגיעה גם בתו השנייה, בלה, למישרדו בחיפה. איך היתה ההר-גשה? „אחרי כל מה שעשה לנו, הוא עדיין אבא“.

המזכירה שאלה לשמה, והיא התביישה לספר מי היא באמת, כשנכנסה אל חדרו, הם נפלו איש בזרועות השני, „לא רציתי שתחזור אל אמא“, מספרת בלה. הרב שיתמוד בה, שיפצה אותה בעד כל השכל והכאבים של כל השנים.

הוא התרגש מאוד. האמנתי שהוא כנה. הוא הסכים איתי שאמא היא אשתו ההר-קית. הוא אמר לי: „כל מה שעשיתי לה, לא הגיע לה. אני חטאתי. היתתי רע אליה.“

בת-לאבי — והשאיר את אשתו הגיה ושתי בנותיו לא רק בחוסר אב, אלא גם בחוסר כל.

ועדיין לא נסתיימה מסכת ההפתעות. השבוע, ימים ספורים בלבד לאחר ש' מצאה לאה את האב האובד, התגלה כי אביה לא הסתפק בשתי משפחות, חיפש לעצמו, בשבועות האחרונים, אשה שלי-שית — באמצעות מודעות בעיתונות.

קריירה חדשה. „כמו אבא שמת, ניסיתי לשכוח אותו“, נזכרה השבע לאה בסיוט מלפני 24 שנים. „כשהוא ברח, נשאננו לגל קורת גג. אני ואחותי היינו מתחת לגל 18. פרנסה לא היתה. רצינו לפתוח דף חדש בחיים. להתגבר על הי צער.“

„אמא, שהיתה אשה יפה ובריאה — הפכה בן-לילה לשבר כלי. מאז היא אשה חולנית, בקושי עומדת על הרגליים. עשרים שנה הם חיו כל כך יפה, כמו זוג יונים, ופתאום, הוא עזב אותנו. יצא מהבית לגלע — ולא חזר. השאיר אותנו לרעוב.“

משה אקהויו לא הסתיר דבר, כאשר הפגישו הגורל מחדש עם בתו. הוא סיפר כיצד ברח לצרפת, הקים שם חברה קבי לנית, הכיר את ז'קלין, ונולדו להם שלושה בנים. פעם בא לארץ — לבדו —

ריד: כאשר הסיטו את הארון המפוייה, שהפריע בעד התקדמותם לתוך החדר הי שרוף, המעלה עשן עדיין — ניגלו לנגד עיניהם, מתחתיו, גופותיהם השרופות של שני ילדים קטנים.

כעבור זמן קצר, עצרה המישטרה את הוריהם של התינוקות לחקירה. החדש: כי הם אלה ששרפו את ילדיהם.

הרקע לחדש היו חיי המישטרה המסור בכים של ההורים. אבי הילדים שנשרפו, צבעי חיפאי בשם איברהים אבו־קמיר, חי בבית הקטן, בן שני החדרים, שבשכונת ואדי סינה, עם שתי נשים: אשתו החוקית סובחיה, והידועה בציבור שלו טרה, בת ה־19, מאשתו החוקית נולדו ל־איברהים — שהוא כיום בן 25 — ארבעה ילדים. מסרה, ילד נוסף, וכרגע היא ב־הריון נוסף.

לא פעם התפוצץ המשולש טעו־המ־תח במריבות עזות, שהצריכו לפעמים את התערבות המישטרה.

שרפו אותנו. התינוקות שנשרפו היו שייכים לשתי הנשים: חוסיין בן השני־תיים היה של סובחיה, בדואן בן השנה — של טרה.

המישטרה לא שכחה, כי לפני כשלוש שנים אירע אסון דומה בבית איברהים: אחת מבנותיו, בת שלוש וחצי, ניסתה בדליקה.

איברהים וסובחיה נלקחו לחקירה. טרו לבית־חולים. במשך שבוע ימים, היה חשש חמור כי תפיל, כתוצאה מההלם: "זה היה נורא ואיום", סיפרה השבוע, "זה היה הילד הראשון שלי".

"זה היה נורא ואיום", סיפרה סובחיה, "כל השבוע החזיקו אותנו במישטרה. כל הזמן הם אמרו לנו שאנחנו שרפנו את הילדים שלנו. איך אפשר? איך זה ש־אנחנו נשרוף את הילדים שלנו? בכיתי שם כל הזמן. שרפו לנו את הנשמה.

הוא רק אגדה. מיבנה המישטרה הערבית הוא רעוע. היחסים בבית הערבי הרגיל אינם בריאים. האב כופה דעתו, כשליט יחיד, על כל בני הבית. הילדים מכבדים את אביהם עד גיל עשרים בלבד — בגלל פחד. זאת משפחה חולה."

החביבו של שוקר עבד (25), ערבי ישראלי תושב מעיליה, שליך נהריה, הוא ניפון פרות קדושות. בעוד חבריו מתפורים לבתיהם או לבתי־הקפה, אחרי עבודתם, עולה שוקר על האוטובוס לתל־אביב הרחוקה, לשם השלמת לימודי ה־תואר השני בפילוסופיה. מכאן, ברור ש־שוקר אובד לחשוב. ותוצאות מחשבתו די אכזריות לפעמים:

"המורה הערבי גומר את יום עבודתו, נכנס לקפה, מתיישב למצוץ נרגילה. זוהי הדוגמה החינוכית שהוא נותן לתלמידיו. שלא לדבר כבר על רמתו המקצועית, הנמוכה להחריד. פלא שרמתו של הערבי הממוצע נמוכה כל כך?"

שוקר, העובד כמורה תיכון בטייבה, מכיר בבעייה המיוחדת כיום את ערביי ישראל. אולם מסרב להיכנע לה: "נכון שאנחנו, ערביי ישראל, חיים בצל מישטר ותרבות זרים. אז מה? זו סיבה שלא להעתיק מהם את הצדדים החיוביים שלהם? זו סיבה שלא להעתיק מהיהודים את אורח חייהם המודרני? את התפיסה של הפרדת הדת מהמדינה — שגם אם אינה מוגדרת כעיקרון בישראל, הריהי מוגשמת יותר מאשר ברחוב הערבי?"

שמי עדיין ושמי תחתון. לדעתו של שוקר, ההתקדמות של הערבים היא שתביא את השלום. לא התפתחות פוליטית: "בתל־אביב לא יודעים את זה." אומר הוא, "אבל היהודי מטיל עלינו מורא. לא רק היהודי מסתכל על הערבי מלמעלה למטה. מה שמור יותר — זה שהערבי מסתכל על היהודי מלמטה למעלה. היום כבר למשל ישנם הורים ערביים המעדיפים שבנם יתחתן עם יהודיה. רגש העלינות של היהודים ורגש ה־נחיתות של הערבים — הם המקיימים

ניצולים סאח ומונה אחרי שריפת הגוף —

(המשך מעמוד 25)

נפלאות ביחד. את הכוכבים הוא הוריד בשבילה מהשמים. אני לא צריכה שום דבר ממנו. מה שהוא חייב — זה בשביל אמא. אמרתי לו: אמא, ערב חג היום, תשאיר לאמא חמישים לירות! לא נתן. במקום זה, הלך ופירסם בעיתונים שהוא הזמין את הבת לארוחת צהריים שעלתה 44 ל"י. קודם כל — היא עלתה רק 21 ל"י. אבל זה לא חשוב. הוא נתן ארוחה לבת שהוא לא ראה ולא דאג לה 24 שנים. אז הוא מתגאה בזה בעיתונות. טרגדיה שנייה. לבנות גם אין טע־נות נגד אשתו השנייה של אביהן. זקלין דו־ינסקי. הן בטוחות שהיא לקחה אותו בשביל הכסף. "איזה אשה צרפתייה ת־קח סבא עם נינים? היא בת 45. הכן הבכור שלהם בן עשר, ושני התאומים בני שמונה."

לגבי ילדים אלה, קיימת טרגדיה שנייה. ביום החמישי האחרון הביא הבן הבכור עיתון לאמו, זקלין. הצביע על תמונת המישטרה שהתפרסמה בו, שאלה אחת ה־תה בפיו: למה? למה הילדים בבית־הספר מצביעים עליו, צוחקים שיש לו אבא זקן, זורקים עליו אבנים.

זקלין מיהרה לשכנח, ביקשה לתרגם את הסיפור בעיתון. לדבריה, לא ידעה דבר מכל העניין. בעלה סיפר לה שהיתה לו חברה בארץ־ישראל ושתי בנות. היא היתה בטוחה שמעולם לא נישא. אף אחד גם לא סיפר לה שנפתחה תביעה מישפ־טית נגד בעלה — על־ידי אשתו החוקית: "אולי אקח את הילדים ואסע לצרפת". מילמלה השבוע, נדהמת ושבורה כולה. "אסור היה לפרסם את התמונה של היל־דים בעיתון. הילדים לא אשמים. הגדול בא ואמר לי: אמא, אני לא רוצה ללכת לבית הספר. הילדים בבית הספר עו־שים לו את המוות."

אולם, נראה היה כי שתי הטרגדיות, שגורם הבעל העליו לשתי משפחותיו, לא היו הסוף. השבוע, התגלה כי אקהיו פיר־סם מודעות נישואין בעיתונים, סיפר ל־מועמדות שנענו לו בדיוק את הסיפור שסיפר לפני 20 שנה לזקלין: כי יש לו ידועה בציבור עם שלושה ילדים — אולם הוא מתכוון לעזובה ומבקש להתחתן. על סמך ביצועיו בעבר, יש להניח, כי היה מצליח בתוכניתו, מקים, בגיל 70,

הבית בו נשרפו שני הילדים — שריפת הנשמה

את הפער האמיתי בין שני העמים. ועד שפער זה לא יוחלס — לא יושג השלום."

אסונות

שתי גופות שרופות

"איך יכזו לחשוד בננו,

שאנחנו שרפנו

את הילדים שלנו?"

המחזה שניגלה לעיני הכבאים היה מח־

מישטרה שלישית — לולא הפגישו הגו־רל עם בתו הבכירה ממשפחתו הראשונה.

דיעות

מופץ הברות הקדושות

רגש העיונות של היהודים,

ורגש הנחיתות של הערבים —

הם המחסום האמיתי לשלום.

"השם הטוב של המישטרה הערבית —

"גם לפני שלוש שנים מתה לי ילדה באש, איעדה, שיחקה בגפרורים כשאנחנו לא היינו בבית. ושרפה את כל הבית."

הגירוי האחרון. וזהו בדיוק, גילו ה־חוקרים, לאחר שבוע של סיוט, מה ש־קרה גם הפעם. שני הפספוסים, שישנו על מיוזונים על הריצפה, התעוררו משנתם, בבוקר יום השישי, החלו משחקים ב־קופסת גפרורים שמצאו. בידו המפוחמת של חוסיין בן השנתיים, גילו חוקרי ה־מכון הפתולוגי שרידי גפרור שרוף.

רחל מרחלת על כל העולם

מתנת חתונה מקורית

ושם מרשים לדיילת להתחתן רק אחרי ארבע שנות עבודה, הסביר יגאל, שרק בשבוע שעבר השתחרר מצה"ל, לאחר שגמר את הסכינו בעתודה האקדמאית. ומה עוד ראיתי שם בחתונה? אה, כן: את **ערנה לב ויהודה ברקן** — בנפ' נ, ובכלל, את כולם, אתם יודעים.

מי מציץ מאחורי העין השלישית?

אחד הדברים האחרונים שמישל אופטובסקי הספיק לעשות, לפני ש- **גיורא גודיק** ברח מהארץ — היה לשאת את בתו, **אידית**, לאשה. זה היה אמנם בנישואים אזרחיים, בהולנד, אבל זה בסדר. זה חזק אצלם כאילו הם עשו את זה מתחת לחופה. ואחד הדברים האחרונים שמישל הספיק לעשות השבוע, היה לפתוח בדיזני

גוף מקום בשם העין השלישית, ביחד עם עוד תריסר חברה כמו הבמאי **ז'אק קטמור**, הצלם **אורי כגן**, הי- שחקנית **יעל לביב** וכדומים. מקום יפה, שנועד לקהל שיועד לראות דברים בעין שלישית, ושעסקו בכל מיני פעילויות אמנותיות ותרבותיות, אתם יודעים.

אלא מה? יפה יפה, עולה כסף, ב' יחוד כשהוא בדיזניגוף. אומנם הסכום מתחלק בין הרבה בעלים — אבל בכל זאת היה כל אחד צריך להשקיע סכום לא מבוטל.

ומאיפה היה למישל סכום לא מבוטל? אמנם מישל — שלפני אי- דית היה נשוי לצעירה חדרתית, מ' מנה יש לו בת קטנה — היה אחד הי- שותפים בלהקת-הקצב מנגו, אולם גם

חידה: מה עושה מהנדס אווירונאוטי, שנשבר לו מההנדסה והוא נהיה במאי קולנוע.

תשובה: זה תלוי בבראדס. אם זה למשל **הוארד יוז** המפורסם, אז הוא משתמש בידע האווירונאוטי שלו כדי ל' תכנן כמו ידיו, בתפקידו כבמאי, חזייה חדשה לכוכבת שלו, שמעוררת סנסציה ברחבי העולם. גם החזייה וגם הכוכבת, אני מתכוונת.

אבל אם זה **יגאל שילון**, אז הוא הולך ועושה סרט — על מטוסים. גם כן הגיוני, לא?

מלבד מטוסים, תהיה בסרט של יגאל גם נערת-זוהר תל-אביבית נודעת —

אידית גודיק

על, ומהמשכורת הזאת קשה לפתוח אפילו עין ראשונה, לא רק שלישית. האם תהיה זו אם כן טעות מצידי לסבור שהזוג הצעיר נעזר בחותן הע- שיר? ואם זו לא טעות — תארו לכם כמה ימצא-חן הדבר בעיני נשיו של גודיק, היושבים פה בארץ ומחכים לר- אות גרוש מכל החובות שלהם, בעוד הוא משתקע בגולה הרחוקה, משקיע כספים בעסקים אוונגרדיים של חתנו ה- טרי.

כמובן, הכל אם.

זהבה עינבר

זהבה עינבר. הקשר שלה לסרט כפול: ראשית, היא דיילת באל-על, וזה כבר משייך אותה לנושא. שנית, החל מיט השני האחרון היא אשתו של יגאל, וזה בהחלט משייך אותה לסרט.

בכך, קיים יגאל (26), אחיו של **דן שילון** המפורסם, את הבטחתו לאשתו, הצעירה ממנו בשנה. דהיינו: שבכל סרט שיעשה, יכניס גם אותה. אתם מכירים נשים רבות שזכו למתנה מקורית כזו מ' בעליהן? או אפילו לא מבעליהן? השיילונים החדשים נאלצו לחכות הרבה עד שזכו לראות את החופה מעל ראשם. רצינו שזהבה תמשיך לעבוד באל-על,

ובענה

חתונה במכנסים

קצרים

החתונה נערכה בדיוק כמו שאמרתי לכם שתיערך (**מהחופשה לחופה, העולם הזה 1892**). ביום שלישי שעבר, בחצר הווילה המפוארת של הורי החתן בסביון, באו **יהודית סודה ורפי ארי** בברית הנישואין, כדברי הכתוב. יהודית, 'יפהייה' כתמיד גם בתיספור' תה הקצוצה החדשה, הדהימה אותי קצת במקסי החוס-כהה שלה. זאת הפעם הי- ראשונה בחיי, נדמה לי, שאני רואה שמי לת חתונה בחוס.

אבל לפחות זה התמזג עם מכנסי הי- קטיפה הירוקים של הבעל, שרעמתו הי- תה שופעת יותר משל אשתו.

אבל גם הבעל וגם אשתו היו כלום לעומת **אורי זוהר**, שהגיע לחתונה ב' מכנסיים קצרים.

טוב, העיקר שבמכנסיים.

חיי כלב

כשבעל מלון נפטון האילתי **רוג'יר קוסטר** התחתן, לפני ימים מיספר, עם אשתו הצעירה והנחמדה, **רונה**, הוא לא ידע לאיזה צרות הוא מכניס את עצמו.

צרה אחת ויחידה, בעצם, אבל ארו- רה. לרונה יש כלב תחש — אתם יוד- עים, מהנקניקים המהלכים האלה.

אז עד החתונה, הוא עשה רושם של כלב נחמד ושקט, שצריך רק להיזהר לא להקוץ אותו בטעות.

אך מאז החתונה, הוא השתנה ללא הכר. נראה שהחופה השפיעה עליו ל- רעה, והדפרסיה הנוראה שלו מתבטאת בתוקפנות לא רגילה.

הוא לא מרשה לרוג'יר להתקרב ל- רונה, וכל השינועיים לא עוזרים. כא- שר הזוג הטרי מבקש להתייחד, או אפילו להחליף נשיקה — הם מוכרחים לדאוג לסלק קודם את התחש הממאיר הזה, אחרת הוא עושה להם את הי- מוות.

אם תשאלו אותי — לפסיכיאטר. ו- יפה שעה אחת קודם.

יהודית סודה ובעלה

במדינה

משטרה

איך לשגע את האזרח?

"סע בלי רשיון" אמרו השוטרים לנהג — והגישו נגדו דו"ח על שנסע בלי רשיון.

יוסף חסון (52) עצר את הפיאט קופה שלו לצד הדרך. השוטר שנוסף לו בידו קרב אל חלון המכונית: "את הרשיונות בבקשה". ביקש השוטר באדיבות. "אין לי שום רשיון ביד, הסביר הנהג לשוטר. "כל המיסמכים שלי נמצאים אצל סגן-ניצב אברהם תורג'מן, סגן מפקד מש"טרת ירושלים, לבירור. יש לי אישור לנסוע בינתיים בלי הרשיונות".

"חכה", הורה השוטר. "אני אברר". **בלי חיכמות.** הלך השוטר, בירר, וחזר: "דיברתי עם המטה", הודיע לנהג. "הם אומרים שהמיסמכים כבר הוחזרו לך. אני מבקש לראות אותם".

"חשבתי בהתחלה שהוא עובד עלי", סיפר השבוע חסון בהתמרמרות. "אבל אז ראיתי שהוא רציני. זה שוטר כזה שלא מבין חוכמות. נסייתי שוב פעם להסביר לו שבמטה שם טעו, ושעדיין לא קיבלתי בחזרה את המיסמכים, אבל שום דבר לא הועיל לי".

משגיעים. עכשיו, אין חסון יודע מה עליו לעשות: "אניגני מבין איך הם יכולים לשגע ככה אורח. לא מספיק שלקחו ממני את הרשיונות בגלל הבירור רים שלהם, ושלחו אותי לנסוע בלי רשיון גות. בגלל זה יש לי כל הזמן בעיות עם שוטרי תנועה — אלא עכשיו אצטרך להתרוצץ כדי להוציא מיסמכים חדשים. איזו מין משטרה זאת, שלא יכולה לשמור על מיסמכים שנותנים לה?"

חקירות

לאן נעלם השטר?

הקופאית הואשמה בגניבה —

למרות שלא חסר

כסף בקופה.

בינואר 1970, נתגלתה גניבה בכלבו שלום, והממונה על קציני הביטחון, חשד ברות מנחם. * החקירה הפנימית נסגרה, לאחר שרות הכתישה מכל וכל את האשמה, ופרט לאותו חשד לא נמצאה כל הוכחה אחרת.

שישה חודשים לאחר מכן, ראה קצין ביטחון, דוד חצואל, את רות כשהיא מטמינה שטר של עשר לירות בארנק. הוא הזמין אותה לחקירה במשרדו, וצייר אף את אלימלך מחלב, קצין-ביטחון אחר. במשך כל זמן החקירה, ביקשה רות לקרוא לניסים צ'צ'יק, מנהל ועד-העובדים, כדי שיהיה נוכח בחדר. הנוהל הפנימי קובע, כי מנהל-הוועד חייב להיות נוכח בחקירה, כדי לשמור על זכויות הנחקר. בקשתה זו לא מולאה.

בהמשך החקירה עזב חצואל את החדר, והשאיר את העניינים בידיו של מחלב. זה גילה אהדה רבה לרות, והבטיח שאם תכתוב התנצלות, ישתיק את כל הפרשה. רות הכתישה בתוקף כל אשמת גניבה, והסבירה, שהכניסה עשר לירות לארנק, לאחר שקודם לכן, פרטה שטר של חמישים לירות לאחד הקונים, וכפי שקרה פעמים רבות בעבר, נגמרו השטרות בקופה, והיא השלימה את העודף מכספה.

מאוחר יותר, במשך החקירה נבדקה הקופה, וסכום הכסף בה נמצא מתאים. **סתירות.** אסונה של רות בת ה-55, החל בכך שהסכימה לכתוב את ההתנצלות.

ברגע שהתמה על המכתב, מסר אותו מחלב ליהושע, זה הועיק מיד את המשי"טרה, ומכתב ההתנצלות הוצג בביהמ"ש. עורכי-דין אברבנל פושר חקר את חצ'אל ואת מחלב. בעדותם נתגלו סתירות. בבית-המשפט, שנתיים לאחר המיקרה, סיפר חצ'ואל, לראשונה, שרות לא הדפיסה במכונה הרושמת מכירה בסך של עשר לירות. בכך ניסה להסביר כיצד לא חסר באותו יום כסף בקופה.

הוא התקשה יותר להסביר, למה לא ניגש לקונה, ולקח ממנו את החבילה הבלתי מודפסת, שהיתה עשויה להיות ההוכחה הטובה ביותר לגניבה. עתה, יצטרך בית-המשפט להחליט למי היה שייך השטר של העשירייה.

* השם הוסווה.

גלוח מהנה עם פנים מחייכות...

פיליפס שם דבר למכונות גלוח חשמליות

PHILIPS
פיליפס תאיר שוה יותר

סרפוס שמי

Merci

את הרי יודעת
ש
מתאים לך
מתאים לך מאד!

גרבוניים • גמישוניים

ספוט טוטו

12X21X

מינימום פרס ראשון 150 אלף

(כולל העברה)

325 אלף

(כולל העברה)

עשה לך מנהג קבוע -

המאבק הראשון הח' כיעורו — ואת תהיי דווקא המפסידה. אבל אל יאוש. זו לא טראגדיה, כי אנשים רבים, בבית, במקום-העסקים או במחנה. חברתך הטובה ביותר תתגלה, פעם נוספת, כמקור אמיתי של עזרה. בני

סלח
21 במרס - 20 באפריל

טלה: עיסקה רצינית עשויה להתבטל אם לא תדעו לוותר בלב שלם ולשתף אחרים ברווחים. ליבשו משהו בצבע תכלת והזיהור מצננת, דווקא ב" תקופה זו: אתם עלולים להפ" סיד בגללה הרבה יותר מכרגיל.

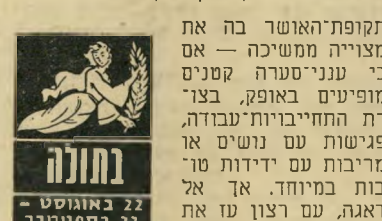
ונדיית-לב. אל תרבי לצאת ביחידות.

רומן טוער, משוגע נפתח בפניך, בת סרטן, אם יהיו לך רק העיניים לראות את ה" איש, הנראה כבלתי נכון. זה יתחיל בריב, זה יימשך בסערה, זה יגיע לשיאו באהבה גדולה. גם בענייני-כס" פים יש סערות, אבל לא דווקא שליליות: דע לעמוד על שלך, אך ברכות ובאצילות מסוימת. שמור על עצמך מבעיות קיבה — ואל תתן למועד טיום הביטוח. שלך לחלוק. זה מסוכן. כי הנוהגים-הסר" טניים חייבים להיזהר השבוע בנסיעותיהם.

צורת הדיבור הברורה והמרשימה שלך בימים אלה, תזכה אותך ב" יתרון ובכושר לשכנע אחרים לרעיונותיך ה" באים עכשיו לידי בי" טוי מעשי, בתנאי ש" אתה מאמין בהם בלב שלם. ידידה ממזל דגים שתפגוש עשויה להיות לך אשת שיחה מעניינת. אתה עלול להיסחף בשי" חותיך על דת ומוסר וליצור בה את הרשע של מטיפ דתי, המנסה לחנך את כל הסובבים אותו לערכים נע" לים. זהו הזמן להיערכות לקראת העתיד.

מעינית. אתה עלול להיסחף בשי" חותיך על דת ומוסר וליצור בה את הרשע של מטיפ דתי, המנסה לחנך את כל הסובבים אותו לערכים נע" לים. זהו הזמן להיערכות לקראת העתיד.

תקופת-האורשר בה את מצוייה ממשיכה — אם ענני-סערה קטנים מופיעים באופק, בצו" רת התחייבויות-עבודה, פגישות עם נושים או מריבות עם ידידות טו" בות במיוחד. אך אל דאגה, עם רצון עז את עשויה לצאת מכל זה בשלום. אם את עוסקת בשני. זמנים מקבילים — דעי לגמור עם אחד מהם, או לפחות להסוות אותו, כך

שלא יגרסו להתפוררות כל החבילה ולא תצאי קרחת מכאן ומכאן. זהו חודש מסובך ומוטב שתתחילי אותו ברגל ימין.

חילוקי-דעות סוערים יגרמו לך למפח" נפש. אין דבר: שר" חה לאור ירח, באמ" צע השבוע תשפר את המצב עד אין-הכר. יתכן אפילו שזה יגרסו להתלקחות הקשר למי" מדים רציניים ביותר, קנייה אשר תעשי ביום שישי עשויה להוביל אותך להיכרות חדשה. הישמרי מרכילות של ידידותיך. לבשי בהיר.

דווקא משום שאת חופשייה בהשקפתך, ובתלי-קשורה במעשיך, קל מאוד לתפוס אותך במלכודת, או ל" חייב אותך לעשות מה שאינך רוצה. זה מביא, אומנם, לאוולטייד ו" לאפס-מעשה מצידיך — אבל מי רוצה בכל ה" צרות הללו! לכן, מו" טב שתחשבי יחד איתו מה אתם רוצים באמת, מתוך ויתור הדדי או לפחות אי" הסכמה הדדית. דברים ברורים יחסכו לכם צרות. הישמרי מצננת. לבשי ורוד.

המשבר הכספי אליו נקלע עיסקך, יש" פיע בצורה קשה. על מצבך הכספי האישי. בקשר לכן, היזהר מ" לעשות מעשים נמהרים, עליהם אתה עלול להת" חרט מאוחר יותר. אל תתבייש להודות באד" ני ידידיך כי מצב טיס" קד גרוע. לעומת-זאת, אל תעו לנסות לח" כל בין הכפופים לך.

צרתך הגדולה שאתה רוצה המון, מוכן אפילו לסבול לשם כך, אך אינך יודע

ללכת עד הסוף, מתי שצריך. השבוע תיפול בידך הזדמנות להתי" גבר על חולשתך זו; אם תחמיץ אותה ה" פעם, מי יודע מתי שוב יעלה בידך לעלות על דרך המלך. במישור חיי-האהבה, אתה נכ" נס החודש לחילוף גבוה. טעם ונוסג ככל שתוכל, חיים רק פעם אחת. גם את, בת גדי, השבוע יהיה רומאנטי עבורך.

גדי
21 בדצמבר - 19 בינואר

השבוע מתחילה בעייה בה תצטרך לנקוט ביוזמה, שוב ושוב. על כן מוטב שתתכנן בזה" רות את צעדיך הבאים. בת דלי: הזהרי במיו" חד משחיה ומספורט" מים! אל תאכלי לפני שאת הולכת לים. כוח" המשיכה שלך יגבר, לקראת סוף השבוע. אחרי מוצאי-שבת תגבר השפעתך. למשך זמן קצר. לבשי צבעוני.

תתפלא על שכל-כך הרבה אנשים מת- קשים להבינך. הצרה איתך, שאתה נמ" נה על ה"זאבים הבו" דדים" ואינך מרבה לשתף לאחרונה את הקרובים לך בבעיות המעיקות עליך באמת. צפויה לך השבוע פעילות הקשורה בעבו" דתי-כפיים. מעשהו של אדם יקר לך יכאיב לך למרות שלא התי" כוון לכך. תצטרכי לעודד את בן-זוגך בפעילות, שבסופו של דבר תביא אושר לשניכם גם יחד.

דגים
19 בפברואר - 20 במרס

קשת
23 בנובמבר - 20 בדצמבר

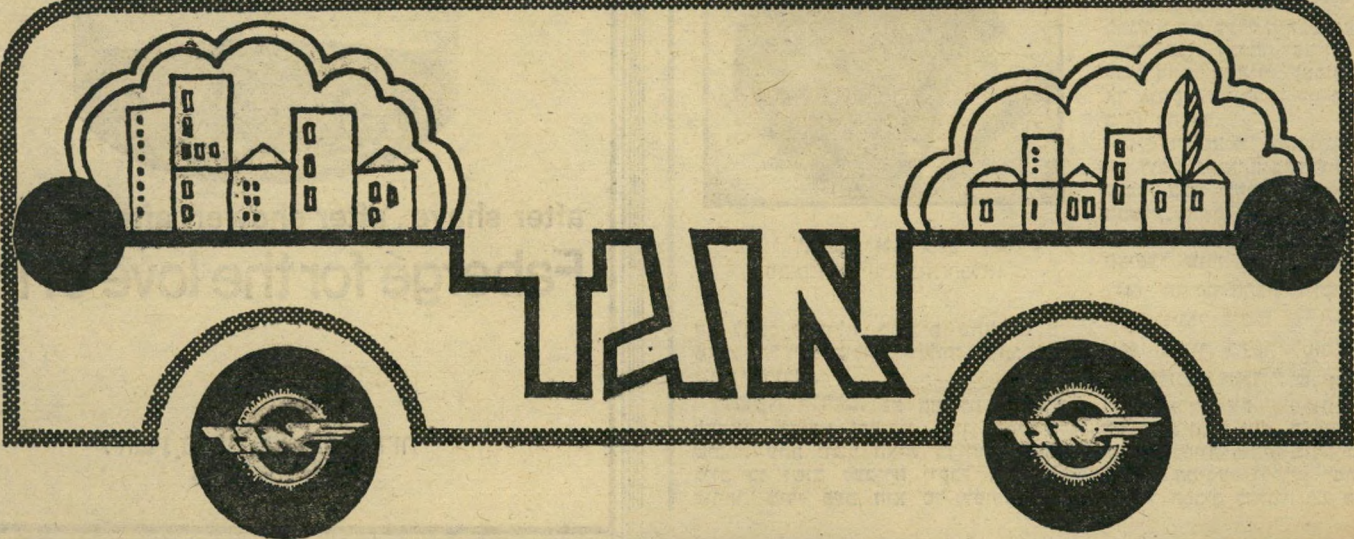
תקופת-האורשר בה את מצוייה ממשיכה — אם ענני-סערה קטנים מופיעים באופק, בצו" רת התחייבויות-עבודה, פגישות עם נושים או מריבות עם ידידות טו" בות במיוחד. אך אל דאגה, עם רצון עז את עשויה לצאת מכל זה בשלום. אם את עוסקת בשני. זמנים מקבילים — דעי לגמור עם אחד מהם, או לפחות להסוות אותו, כך

לא אגיד לך להשוויץ, אבל קצת פירסומת עצמית צנועה לא תזיק בכלל למעמדך ואומ" נם, השבוע הוא המתי" אים ביותר לעסוק ב" עמדתך הציבורית או ביחסך עם הסביבה, בן תאומים, פרשה נשכחת עלולה להטריד אותך, בת תאומים, בצורת מיכתב, מיסמך או רכילות המגי" עה מהרחוב אי-אפשר להימנע מזה וכן אין להתעלם מזה: אבל, מאידך-גיסא מסוכן להגיב בזעם. היי שקולה

תאומים
21 במאי - 20 ביוני

הקו הבטוח בין שתי נקודות

החרושת, שם מתגוררים 130 הפועלים, ה' מונעים הוצאת סחורות מן המפעל. אברג'יל אינו הפועל היחיד שהתעלמות בעלי המפעל הותירה אותו במצב קשה. כמוהו מתחבטים גם שמעון אלמקאייס (תשעה ילדים בבית) אלי אלמאליס (שמונה ילדים) ורבים אחרים.

מספר פועלים אשר חזו בשבועות ה' אחרונים את עומס החובות המצפה להם כשתסתיים השביתה, מיהרו אל קבלני הבניין שבעיירה וביקשו תעסוקה כפוע' לים. עובדים אחרים נטשו לחלוטין את כיסאות ישראל.

השביתה פרצה בתהילת ספטמבר. בעלי המפעל, רוברט אשראף ומישל

יוזם ומנהיג — צאן
— איש איש —

אזובי, הם עולים ממרוקו, שהראשון שבהם היה ידידו האישי של הגנרל אופקיר (שהתאבד לפני כחודש) ושל המלך חאסאן. אשראף ידוע כבעל מהלכים בחוגי הכלכלה בצרפת. לפני כשנה הסתיר בחווילתו ה' מרווחת באשקלון את ידידו קלוד ליפסקי, ויש אומרים גם את המיליונר המרוקאי-יהודי, הנרי אוהאנה, אשר ביקש מקלט בישראל.

שיקוף מוטעה. אשראף, אזובי ומש' קיעים אוסטררים נקטו לפני כשלושה חודשים בצעד מוטעה שגרר אחריו את סיכסוך העבודה בשדרות והביא לשביתה בת למעלה מ'40 יום. הבעלים השקיעו ארבעה מיליון ל"י ב' פיתוח מפעל הרהיטים לייצוא, סכום ש' היה מיועד על דעת משרד המיכחך וה' תעשייה להשקעה לטווח ארוך. ההשקעה נעשתה ללא ידיעת גורמים ממשלתיים והותירה את המעסיקים בסוף אוגוסט חסרי אמצעים לתשלום שכר העבודה לפועלים.

130 העובדים החלו לרטון ומזכיר מר' עצת הפועלים במקום, יעקב אלקבץ, נטל את מאבקם לידי. המזכיר הנמרץ פתח במגעים עם בעלי המפעל אך ללא הועיל. בד בבד הגיש ועדה-עובדים תביעה לבית-הדין המחוזי לעבודה בבאר-שבע, אך התיק יובא לדיון רק ביום שני הקרוב ב'16 לחודש.

משרד המיכחך והתעשייה, אשר מישש את דופק השביתה בשדרות, חושש כי הוא עומד בפני מפעל נוסף שאין לבטוח בבעליו. חשש זה היה מבוסס על מידע שהיה בידי אנשי המיכחך לפיו אירעו במפעל שורה של מהדלים ביניהם:

- תקופת הרצה ארוכה מדי.
- ניהול כושל.
- בעיות בקשר לטיב התוצרת.

מיוחדת האחרונים. אלה היו גם הסי' בות שגררו את כיסאות ישראל לסכך השביתה. ובכל זאת, החליט משרד המי' חר ותתעשייה, שהיה מודע למחדלים ללכת לקראת המפעל ולסייע להתאוששותו. ה' משרד הסכים להלוות 2.5 מיליון לבעלים.

שביתות

כשהגדולים רבים -

הקטנים רעבים

בגד מידחמה בין שתי קבוצות

משקיעים, מגיעים

פועלים כשדרות עד פתיחה.

צביה ויצחק אברג'יל לא קיימו בראש השנה את סעודת החג המסורתית. השטר בן 10 הלירות, שנותר ערב החגים בכיסו של הנכה בן ה'29 משדרות, לא הספיק כדי לרכוש מיצרכים לחג.

יכוון שצרות באות בשלשות, אושפזה באותה עת אשתו בבית-החולים באשקלון, ובנו שרון אושפו במוסד לילדים מפגרים בהרי ירושלים. אברג'יל נותר בביתו, עם בנו מאיר אשר שאל את אביו: „אבא למה אין אוכל בבית?”

האיש הגיע עד פת לחם בגלל הלנת שכר בת למעלה מחודשיים. מיפעל כיסאות ישראל, בו הוא מועסק, לא פרע מאוגוסט את שכר העבודה ל'130 פועליו. תוצאה ישירה של הלנת השכר: האשה, צביה, שנוקקה בערב ראש-השנה לטיפול דחוף בבית-החולים, נידחתה מחדר המיון באשקלון, בטענה כי אין ביכולתה לפרוע את דמי-הטיפול. קופת-החולים, בה רשום יצחק, סירבה לשאת בנטל, שכן המפעל לא העביר גם את תשלומי הביטוח הרפואי של עובדיו.

האשה נעצרה. לאחר דין ודברים והתחשבות במצבה, אושפזה בכל זאת. אולם, כאשר עמדה על סף שיחרורה נאמר לה כי אם לא תפרע את החוב, תוגש תלונה למיטרה.

החוב לא נפרע ובית-החולים נקט ב' צעדים משפטיים. האשה נעצרה על-ידי המיטרה ותלונתה הועברה לבית-מישפט השלום באשקלון.

השופט גלעד גלעדי שמע כי אין בכוחה לשלם לבית-החולים ונתן לה שהות בת עשרה ימים לתשלום — ולא — תיכנס פקודת המעצר לחוקף מחודש.

השבוע קיבלה הפקודה תוקף, וצביה אברג'יל, הנראית כנערה בת 15, צפויה בכל רגע למעצר במיטרת שדרות.

„ואני אתן למיטרה לעצור אותה,” אומר בעלה כשדמעות חונקות את גרונו. „משום שאין לי 165 לירות לבית-החולים.” סכום זה נשמע כיום אגדי עבור ה' מחסנאי הנכה משדרות. רק השבוע נעתרו שני בנקים בעיירה להלוות לו סכומי כסף כדי שיוכל לפרוע את זל"י שהוא

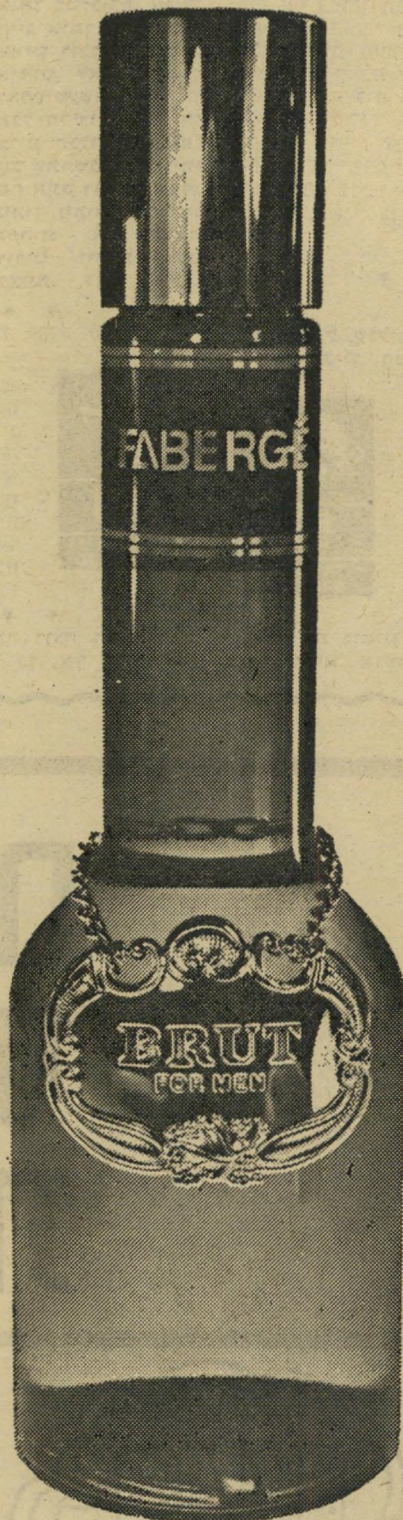
שובת אברג'יל

מבית-החולים לבית-הכלא

חב לבעל המכולת. הריבית שתצטבר מ' מאות הלירות שלוה, תלווה אותו עוד שנים ארוכות.

תשעה ילדים. גם החובות שיצטרך להתחזר לידידיו וקרוביו, יהיו לנטל על שיכמו. עתה יושב האיש בדירתו ומצפה ליום בו ישוב לעבודה ויקבל את מש' כורתו. מידי פעם הוא סר לפתח בית

מתנה יקרה לגבר יקר Brut

after shave . after shower . after anything!
Fabergé for the love of life.

להשיג בפרפומריות מובחרות
מופץ ע"י לון

בת אור

להבות האופיינית לו אנשים כאלוף אברהם יפה (שאז עוד היה אלוף לא במלחמה) גבריאל דורון, מנהל הגליה הקל דאז בקול ישראל, ברוך גופר מנהל גן החיות התל-אביבי, ואישים אחרים.

בדחיפה משותפת החלה השמורה לקרום חיות וגדרות בתחילת 1964, בד בבד עם ייסודה של רשות שמורות הטבע בראשותו של אברהם יפה. הקו המנחה באיסוף ה- חיות, היה שיחזור מחדש של עדרי החיות התנ"כיים, שחיו בארץ ובאזור מימי האבות ואילך.

השמורה נמצאת כיום בשלבי צמיחה. אחת הסיבות העיקריות לגידול האיטי — כסף. השמורה נבנית בכספי תרומות בלבד. בלי סובסידיות, בלי מענקים ממשלתיים — הכל על סהרת הלב הטוב והכיס הרחב. מתקבלות תרומות גדולות מאוהדים בחו"ל ובארץ ותרומות קטנות יותר, אם כי חשובות לא פחות, מציידיים בארץ, אשר בכל שנה נוהגים לתרום סכום "כאשר ידבנו ליבו", בעת חידוש רישיון הצייד שלהם.

כמה עזרה ראם? מתוך 32 אלף הדומים גודרו כבר 12 אלף. מאחורי הגדרות ניתן לראות עתה עדר יפה של פראים, שהם סוג של חמורי בר קדומים, דישונים שהם זן נדיר של אנטילופות בעלות קרני ענק המיסתלסלות אל-על, יענים — עופות בגודל גמלים ובצורה דומה, עדר מרהיב של צבאים מסוג גולה דורקס ואחרים.

לאחרונה הטילו היענים ביצים, בשעה טובה, ודור חדש של עופות ענק אלה התבקע בישראל.

דוגמה למחירים שעל הרשות להשליש עבור החיות, יש בסיפור הבא:

בחודש יוני 1970, הגיעו שלושות ה- הסברה של אגודת חיבר (כולן פועלות

בימים חמים אין טוב ממקלחת עם בת אור

הסבון ללא סבון של תיא המנקה, מרענן ומרחיק זיעה למשך כל היום.

ריח האורנים הטבעי והקצף השופע של בת אור, יפיגו ממך את החום ויעניקו לך הרגשה נעימה.

והמליץ בפני הבנק לפיתוח התעשייה על מתן הלוואה בסך מיליון נוסף.

השבוע השיג אלבקן עבור הפועלים תשלום של כ-200 ל"י מקרן השביתות של ההסתדרות. הסתכנות כסאות ישראל אינה כרוכה רק בהשקעות יתר. מסתבר כי הבעלים האוסטריים והישראליים נאב-קים על השליטה במפעל.

כיום מחזיקים אשראף ואוזבי ב-70 אחוז מהמניות. יחסי כוחות אלה אינם לרווחם של המשקיעים הזרים, שבידם רק 30 אחוזים.

מאחורי הקלעים, ותוך התעלמות מ- דחקות העובדים, מתנהל מאבק עיקש בין הבעלים האוסטריים, הדורשים בתוקף כי יינתנו להם 52 אחוזים מן המניות. רק אז, אומרים הם, יממנו את שכר הפועלים הממאנים לשוב לעבודה. והפועלים טוענים כי לא ישובו עד אשר לא יקבלו שכרם.

בעלי חיים סאפארי בדרך לאילת

פארק ענק של חיות המשומטות

פרא, הודו ומוקם

בארץ, צפונית לאילת.

איך הרעיון לברך בבוקר טוב ראם מקורן, בלי מחיצות של גדר וכלובים? או לקחת חלק בתחרות ריצה חסרת תקווה עם יען, בסביבתו הטבעית? או אולי מעדיף משהו צייד-מצלמה? בבקשה — עדר דישונים שועש מרחוק. יעלה על המכונית, ירדוף, ישיג וירכיץ צילומיו. כל אלה רעיונות קוסמים וטובים, ה- עתידים לצאת תוך שנה-שנתיים מגדר רעיונות בלבד. בקרוב לא יאלץ הישראלי חובב החי, להרחיק נדוד לסאפארי אפי-

דישון ב"חיבר" — כאשר ידבנו ליבו.

ריקאי. הסאפארי ימתין לו כאן בבית. במרחק עשרות קילומטרים ממרכז הארץ, משני צידי כביש הערבה, קוראים למקום חיבר, הוא נמצא כ-40 קילומטר צפונית לאילת, מיושבתה ואילך, וכולל 32,000 דונם אדמת מלחה מידברית, אשר לא תיצלח לכל הקלאות, אולם צמחייתה ותנאי אקלימה מתאימים במיוחד לחיות שמילאו את ישראל בימי התנ"ך.

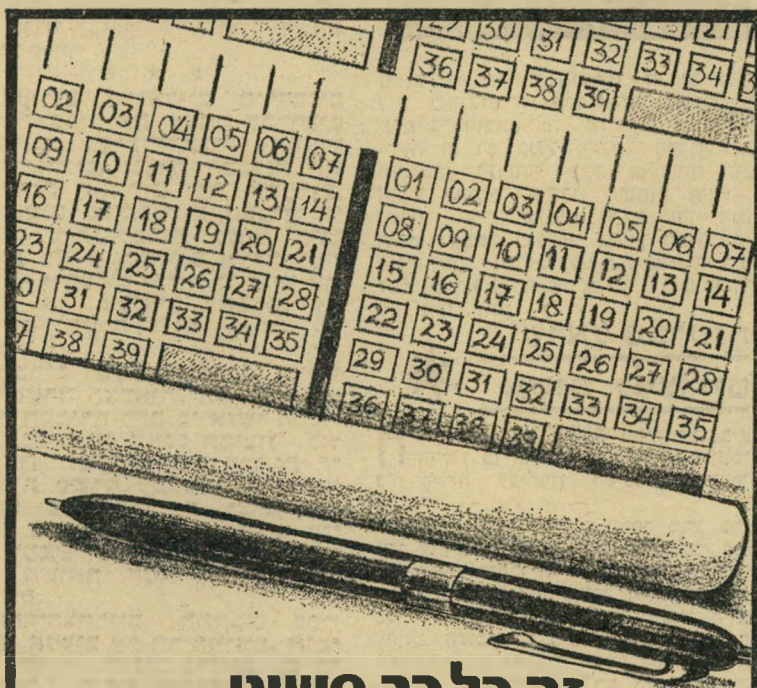
הלב והכיס. יוזם הרעיון הוא אורי צאן. צבר בן 48, המשמש כיום כראש אגף הגנת חיי-הבר ברשות שמורות הטבע, אורי, פלמחניק לשעבר ובוגר הפקולטה לזואולוגיה באוניברסיטת תל-אביב, נמצא ועובד ברשות זה 21 שנה.

רעיון השמורה המיברית צץ במוחו עוד ב-1960. הוא הצליח להדביק בהתי-

בהתנדבות מלאה), לקרן על שם פרץ נפתלי. הנמצאת בהנהלתו של עקיבא לוינסקי. לאחר מיספר פגישות השתכנע נאמן הקרן, ותרם לאגודה 36,000 ל"י. כמה עדלים ניקנו בסכום הזה? כמה קילומטרים של גדרות הוקמו?

ובכן — זהו מחירם המדויק של צמד ראמים, שהוצעו לאגודה עליידי סוחר-חיות מהולנד. הראמים הנדירים ויקרי הערך, נקנו מייד והוטסו ארצה. את מחיר ה- הטסה — 15,000 ל"י — תרמה חברת אל על.

כך שכל מי שרוצה בשנים הקרובות לבלות סופשבוע בין עדרים שועטים, ייכבד וייגש למישרדי רשות שמורות הטבע, ויברר אם יש בידו לעשות משהו לזרוו התהליך.

זה כל כך פשוט...

מה יותר קל מלהשתתף בהגולת הלוטו. תמורת 50 אגורות תוכל לסמן 6 מספרים בכל אחת משתי הטבלאות שבטופס.

עשה חישוב פשוט פעולה בת שניות ספורות, מביאה לך סיכויי השתתפות בזכייה בת 75,000 לירות בפרס הראשון ואלפי לירות ביתר הפרסים.

זה כל כך פשוט...

עשויים להציל את מצריים

משואה גדולה המאימת עליה

דגל ישראל
בסכר אסואן

בשעה עשר בבוקר קיבל ראש-המשלה משה דיין את הנציג המיוחד של האו"ם, הרוזן הנגסטרס, ומסר לו על החלטת ממשלת ישראל להציע לרפובליקה הערבית המאוחדת מטעני נופץ גרעיניים כדי לסתום באמצעותם בקיעים שנתגלו בקר קעית אגם נאצר. "לפי השקפתי", אמר השבדי, "יש הג' זמה רבה בשמועות על ההתפתחויות האחרונות בסכר הגבוה באסואן. עם זאת אני מבחין בחוסר טעם מסויים...". "לא ביקשתי לשמוע את השקפותיך ה' אישיות הרוזן הנגסטרס". "למרות זאת, אני מוצא טעם לפגם לשחק בתקוות ובפחדים של אומה אשר...". דיין שילב את ידיו מאחורי גבו ואמר בשקט: "ביקשנו את שירותיך כמתווך, לא יותר מזה. אני חוזר: אנחנו מוכנים לעזור לממשלת הרפובליקה הערבית ה' מאוחדת, כדי לאטום את הבקיעים וכדי למנוע בריחה נוספת של מים מהאגם". "באיזה סתיר?" שאל הנגסטרס. "לסיפוק העצמי שלנו בלבד, נאמר זאת כך, הכבוד הלאומי שלנו תובע מאיתנו להציע זאת".

★ ★ ★
צעירים ישראלים מירושלים וחפיפה ככלו את עצמם לברושים ועצינות בבית הקברות היהודי בהר הזיתים, ונערה הטמניה את מפתחות האזיקים ליד השערים. פקאטים שהמפגינים הצמידו ל' חומת בית הקברות נשאז סיס' מאות כמו: 'מצריים זקוקה לעז' רה — ירושלים יכולה להושיט או' תה', או 'טכנאים לאסואן, לא חיילים לתעלה!' או 'פיוס — עכשו!'

עובדים ושבים הנחקר עזירי המישטרה הצבאית. הוצעה המפי' גינה הכשרה להם כי אנשי הקבו' צה נמנים על האגף הקיצוני של חחדות, תנועת הנוער הדתית ה' תובעת פשרה עם מצריים. המפי' גינים בבית הקברות יצומו עז' אשר ממשלת ישראל תושיט עז' רה לממשלה המצרית כדי למנוע את השואה המאיימת על עמק הנילוס.

אחרי הצהריים, התקבצו כמה אדפי אנשים על הר הזיתים. תומי כי חחדות חילקו כרוזים עם ה' ציטטה: 'בנפול אויבך על תשמח ובהיכשלו אל יגד ליבך'...

★ ★ ★
לדעת אנשי הממשלה הפורמנטרית הבריטית שביקרה בישראל וטירה בתל אביב, ירושלים, באר שבע ובהאחיות בבקעת הירדן, יצרו המאורעות באסואן תפנית בדעת הקהל הישראלית, שבקושי ניתן היה לחזותה כמה חודשים קודם לכן. דובר הממשלה, חבר פרלמנט בשם ג'ורג'ל ברודמן, התייחס במסיבת העיתונאים למיספר קיבוצניקים צעירים ש' דיברו על משפחה גדולה אחת של העמים השמיים. ועדת הפעולה להצלת מצריים הקמה בבאר שבע שליד מדעני אטום ישראלים. הדים על נטיות דומות הגיעו מחוגי הצבא ומקרב הרבנים האדוקים. כשנשאל על המניעים מאחורי שינוי זה, הכריז ברודמן על קיומו של דחף

מיוחד של אחווה אנושית. חלקים גדולי באוכלוסייה הישראלית משוכנעים עתה כי חובתה של ישראל היא לסייע, ויהיה זה רק בגלל יכולתה הטכנולוגית והמדעית הגבוהה. מצב מאורעות זה, היכול להביא לפיתרון העימות הערבי-ישראלי, חייב לזכות בהכרה. זהו רגע היסטורי, טען ברודמן, באופן תה'הכרתי חשים אזרחי ישראל ללא ספק שהם חייבים לכפר באיזו צורה שהיא על כיבוש האד' מות הערבות.

ישראל מבריחה
אטום למצריים

חזון אחרית-הימים מפיו של נביא חדש? בריחה צינית של הוזה? תוכנית סודית לפיתרון הסיכסוך במזרח-התיכון? הקטעים הנ"ל לקוחים מספר מדע בד' יוגי שתרוממו האנגלי יצא לאור לפני חר' דש בארצות-הברית, ואשר שנה קודם לכן כבר ראה אור בשפה הגרמנית. זהו ספרו של העיתונאי הגרמני מיכאל היים אסואן, העוסק במצבים תיאורטיים העליר לים להתרחש בעקבות הקמת הסכר הגבוה באסואן שבמצריים. לקורא הישראלי יש בו עניין מיוחד, שכן מלבד העובדה ש' עטיפת הספר מציגה דגל ישראלי התקוע בסלע ליד סכר אסואן, ממלאת ישראל תפקיד חשוב בעלילה הדימונית של הספר. תקופת התרחשות העלילה היא בלתי מוגדרת, אבל היא אינה רחוקה מהתקופה הנוכחית, שכן גיבורי העלילה העיקריים הם דמויות חיות במרחב. אגואר אלי סאדאת הוא עדיין נשיא מצריים ואילו בישראל ראש-הממשלה משה דיין כששר הביטחון שלו אינה אלא גולדה מאיר. בתעלה עדיין שוררת הפסקת-אש, אבל היחסים עם ישראל אינם מעניינים כל-כך את המצרים כמו המתחולל באגם נאצר הגדול, שמיימי נאגרים עלידי סכר אסואן. מן הסתם בגלל טעות בחישובים בבניין הסכר, מתגלים בקיעים בתשתית הסכר, דרכם מחלחלים מי האגם, גובה פני-המים באגם יורד בהדרגה. הסכנה המאיימת על

מצריים היא שהבקיעים יתרחבו, הסכר יתמוטט, מי האגם יפרצו אל עמק הנילוס ויציפו תוך מיספר שעות את העמק כולו כשהם מטביעים תחתם את כל אוצרות מצריים ותושביה. מצריים מבקשת את עזרת העולם כ' למנוע את השואה. אנשי מדע קובעים כי יש רק דרך אחת למנוע את השיטפון הגדול ביותר שידעה ההיסטוריה מעודה: לבצע שורה של פיצוצים גרעיניים בשקע הגיאולוגי שבין סכר אסואן לבין ים-סוף. פיצוצים אלה יגרמו לשורה של רעידות אדמה, אשר כתוצאה מהם יתאחו הבקיעים בתשתית הסכר.

אלא שאף מדינה אינה מוכנה לספק למצריים את הפצצות הגרעיניות כדי לבצע את תוכנית המדענים. רוב המדי' נות חוששות שמצריים תנצל את הפצצות כדי לפגוע בישראל. בשעה זו, כשנראה שאין מפת אחר, מסכימה ממשלת מצ' ריים לקבל את הצעת העזרה הנדיבה של ישראל. בסודיות, ללא ידיעת העם המצרי וללא ידיעת היועצים הסובייטים, מבריחה ישראל למצריים פצצות אטומיות, מומחי גרעין ואלפי טכנאים, המבצעים את הפי' צוצים ומצילים את מצריים משואה. סוף טוב — הכל טוב. אבל איפה הסוף ואיפה הטוב?

זו רק התחלת המעשייה. היים, שהת' חיל את סיפור המתח הבדיוני שלו באוויר רת אחווה ושלום, מבהיר מיד שישראל עשתה טעות נוראה בהושיטה יד לעזרה לשכנה מהנילוס. המצרים הם כפויי טובה, שאינם מבינים שום שפה אחרת מלבד הכוח. זמן קצר אחרי הצלחה של מצ' ריים, יוצאים ההמונים המצריים נגד מור' שיעינים הישראליים, ה'ורשים במצריים את מעמדם, כוחם והשפעתם של היועצים הסובייטים. עורכים בהם פוגרומים ומל' חמות-קודש עד שממשלת ישראל נאלצת לערוך מהדורה חדשה של יציאת-מצ' ריים — הפעם ברכבת אווירית בדיוק בדרך בה גורשו היועצים הרוסים. מיכאל היים אינו משאיר את המצרים הרעים ללא עונש. כל מה שאירע עד כה הוא רק חצי הראשון של הסיפור. החצי השני, בו יש לישראל רק תפקיד פעוט, עוסק בצרה חדשה המתרגשת על מצריים בעקבות סכר אסואן.

מדען איטלקי מורים אל אגם נאצר חור מר כימי חדש שהמציא, המונע את היאדות המים. כתוצאה מכך גואים מי האגם ושוב נשקפת סכנה שהם יציפו את הסכר ויטביעו את כל עמק הנילוס. שוב מסתבר שהשיטה היחידה למנוע את האסון נמצאת בידי ישראל: בהמצאה שהמציא המדען הישראלי בויקו, העוסק בגידולי מים, אלא שהפעם מסרבת מצ' ריים לקבל את העזרה הישראלית. לעומת זאת היא שולחת שלושה חבלנים לגנוב את ההמצאה. הם נתפסים כצפוי, וכך, סוף-סוף, באה מצריים על עונ' שה: מי אגם נאצר גולשים מעל הסכר ומצפים את כל עמק הנילוס. תגובת העולם?

אה, גם את זה מנבא מיכאל היים. העולם כולו מורים אל אגן ה'ההתיכון אוניות מלאות סיד כדי לרסס את החופים; שגויות המצרים לא יזהמו את החופים ולא יפיצו, חס וחלילה, מחלות בשאר הארצות.

מיבנים

העתיד טמון בביצים

פיתוח יחידות-דיור מיוחדות,

קדוה לבנייה

ומצוידות בכל הנוחות.

מדענים או חוקרים, הנוודים למקומות נידחים, לא ייאלצו עוד לגור באוהלים, או בכיפות פלסטיק מתנפחות. אנשי המכון המחקרי לעיצוב מיבני ציבור, בלנינגרד שברוסיה, פתרו את בעיית קשיי-הדיור בדרך מקורית. "ביקשנו לפתח בית שהיה קל, חזק, נוח להעברה וטליטול, ומצויד בכל אבי' זרי הנוחות המודרניים". מספר סרגיי ורין-ניקוב אחד המעצבים במכון. "חומר הבנייה שבחרנו היה בטון מחווק בכמה שכבות של רשתות כרז, והצורה ש' הענקנו למיבנה — צורת הביצה".

למה דווקא ביצה? פיתרון לזוגות צעירים. מחקרים בנושא הוכיחו כי המיבנה האליפטי של הביצה, הוא בעל ההתנגדות הגבוהה ב' יותר ללחץ חיצוני, ומתאים במיוחד לת- נאים, הקשים השוררים באזורים הארק- טיים.

מישקל המיבנה על הריהוט והציוד שבו, הוא המישה טונות בלבד. דבר ה' מאפשר העברה נוחה בדרך האוויר, הים, או היבשה.

לצורך הקמתה אין ביצת-המגורים זק' קה ליסודות, די לה בחפירה שטוחה מרופדת בחול.

ההמצאה שיחברה את ברית-המועצות מהרבה כאביראש, פיתוח כריית המחצ' בים והפקת הנפט בסיביר ובאזורים מרוח' קים אחרים, נבלם בעיקר בשל חוסר תנאי דיור מתאימים לעובדים.

אולי תבאנה הביצים את הרסואה לי- כאביראש המתמידים של משרד השי' כון הישראלי. יש לשער שהרבה זוגות צעירים ישוכנעו בקלות על-ידי הסיס' מה: "העתיד טמון בביצים!"

מחשבים

המחשב בדרך למכולת

מחשב כים זעיר, שמישקלו

349 גרם,

מיוצר ונמצא למכירה.

יתכן ובקרוב יישמע בבתי-הדו'שיח: "מוישה אני יוצאת למכולת!". או, קיי, ריבקה, רק אל תשכחי לק' חת את המחשב!". חברה אמריקאית בשם מכשירי בומאר, הוציאה לאחרונה מחשב שגודלו ככף-יד, קל ונייד. בארצות-הברית הפך ה' קטן ללהיט. רוכשים אותו בלהיטות סטודנטים, אנשי עסקים, קניינים וחברות מיסחריות.

גיידותו וקלותו של המיני-מחשב מסייעת להם, לדבריהם, בחיי היום-יום. המחשב מופעל באמצעות מצברים ו' הוא מסוגל לבצע פעולות חיבור וחיסור, כפל וחילוק במספרים שאינם עולים על שמונה ספרות.

אין להקל בערכו של הגמד, שכן על אף ממדיו, הוא יכול לדייק בחילוק עד לשמונה מקומות אחרי הנקודה!

תחבורה

קרני הרנטגן

ממשכיות לשרוק

צילום צמיגים חדשים

בקרני X

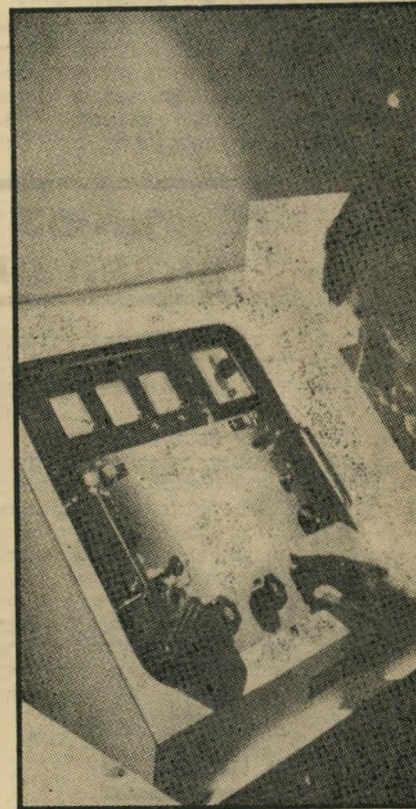
לצורך גיקוי פגמים בייצור.

לאחר שהוכיחו עצמם בשירות הרפר' אה ובחיפוש לכינשק בנמלי תעופה, נתגלה שימוש חדש לקרני-הרנטגן. חברת ווסטינגהאוז פיתחה מיתקן ל- בדיקת צמיגים, הפועל בדיוק על אותו עיקרון של המכונה לגילוי שברים וג' דולים בגוף האדם. המכשיר נמצא בחדר מצופה עופרת,

...גם בעשם

דלילה

בו מועלה הצמיג על כן ומוקרן בקרני X. מצלמת טלוויזיה במעגל סגור, מעבירה את הצילום לחדר סמוך, שם נמצא טכנאי הסוקר את המסך. באמצעות התמונה הוא מגלה בצמיג פגמים, כמו קריעה במיתרים, חללים בגומי, או גופים זרים שנקלעו לצמיג. כיום נרכש המיתקן של ווטסינגהאוז

טכנאי צופה במסך
בחדר מצופה עופרת

ונמצא בשימוש אצל רוב יצרני הצמיגים בארצות הברית.

מכוונות

איך לחסל

שגיאות דפוס!

מכונת כתיבה בעלת מות.

מתקנת שגיאות

דפני הרפסה, ומכונה

העתקים דפי הזמנה.

חלומה של כל מזכירה עומד להתגשם. נגמרו שגיאות דפוס. נגמרו הדפסות חוזרות ונישנות בגלל טעות אחת קטנה, שהוציאה את הבוס מכליו. מכונת הכתיבה החושבת — מוחקת אחת ולתמיד את עידן הפחד מטעות הדפוס. המכונה מבוססת על עקרונות שפותחו עבור מחשבים אלקטרוניים. החומר הנדפס מועלה אוטומטית על סרט מגנטי. על הנייר יופיע רק לאחר אישור הכתבנית.

תחילה מופיע לפניה על מסך, תוך כדי כתיבה, תוכן ההדפסה. לשסיימה להדפיס, עברה על הכתוב הנשקף מן המסך, נותנת היא את האישור להדפסה על-ידי לחיצת כפתור.

מרגע זה ואילך מודפס החומר על הנייר במהירות הבלתי אנושית של 140 מילים בדקה.

להדביק ולשלוש. לצורכי יעול — בשעה שהמכונה עוסקת בהדפסה מכנית של החומר, יכולה המזכירה, בעלת היד השוואתית, להדפיס חומר חדש על הסרט המגנטי — וחוזר חלילה.

אין כל צורך בנייר פחם להעתקת החומר. המכונה הדפסת העתקים מתוך זיכרון המגנטי ככל שתבקש.

צמודה למכונה מחסנית זיכרון, בה מאוכסנים עד 30 דפים של חומר. לכל דף קוד משלו, ובשעת הצורך יכולה המזכירה לקבל עותק ממנו. על-ידי הוראה מנה אדיבה מן המכונה, בעזרת מיספר הוויתור של הדף.

הדבר היחיד שהמכונה אינה עושה, הוא להכניס את המיכתב המודפס למעטפה, להדביק בול מתאים ולשלוש.

חברת דגמים חדשים
לעת עתה בכמות מצומצמת

2002-1250-1258
1352 • SL-1256

שרות מיוחד לעולים חדשים!
מקלט הטלוויזיה הטוב בעולם

הסטראו עם הסנסור היחיד בעולם
המיוצר אך ורק ע"י ITT שאוב-לורנץ

ITT
SCHAUB-LORENZ

סוכנים בלעדים: כינורי בע"מ, פוץ 4 ת"א

התיאטרון הקטן מציג:

דליה פרידלנד (ובימה) **ואב רווח** (הקומיקאי)

בוטיק השקרים

כתב וביים: יואל זילברג
עריכת: יולטר

יפו — אלהמברה, יום ד', 11.10, ב" 8.30.
יפו — אלהמברה, יום ה', 12.10, ב" 8.30.
חולון — ארמון, יום ו', 13.10, ב" 9.00.
תל-אביב — בית ארלוזורוב, מוצ"ש 9.30 — 7.30.
קרית-שמונה — שניר, יום ב', 16.10, ב" 9.00.
חררה — חוף, יום ג', 17.10, ב" 9.00.
כרטיסים: "לאן" ו"רוקוקו" וביתר המשרדים.
הפצה ראשית: "לאן", טלפון 231655.

מפיק: יצחק בן-ישימון, טל. 344044

(המשך מעמוד 17)

עמדה האמריקאית לעמדה הישראלית.

כאן התלהט הדיון בין הנציגים הערבים ובין הנציגים הדיפלומטיים הערבים.

אנשיהצבא אמרו: שיכדול ה' טכנולוגיה וקליטת הנשק האלקטרוני לא יושגו אלא בפעולה.

לפני 67' היה הצבא המצרי נחשל בי אנשיו ובאירגונו. אולם כאשר העימות דהף אותנו להפעלת הנשק החדש, חשנו

קלאסיות, שהוכרעו עלידי הצבאות. את תוצאות המיחמה המודרנית יקבע המחשב, לא על פי מוסר פרי החטיבות ומאגרי הנשק, כי אם על פי אחוז המסוגלים לקדום את הקידמה הטכנולוגית.

גרמניה, שאין לה צבא, יש לה מעמד חזק יותר מאשר ספרד ופורטוגל, ואפילו בריטניה וצרפת. למרות פצצות האטום שלהן, יפאן היא מדינה גדולה, למרות ש' חוקתה, שנקבעה לאחר התבוסה, אוסרת עליה להקים צבא. היידע הוא עתה ה' נשק החזק ביותר. המדינות המתקדמות

אם נעסוק בפיתוח יכבוש צה"ל את המרחב"

משתדלות עתה להיפטר מנשקן השיגור, תי, וכוחותיהן הצבאיים המיקצועיים עור שים לפיתוח כושרם המדעי ויכולתם ה' אנושית.

בריטניה הוציאה כוחותיה הצבאיים מ' מיזרח לסואץ, למרות נכונות של כמה נסיכים במפרץ לשלם את הוצאת נוכ' חותם שם בהעדרם להשאיר שם צבא בריטי מיקצועי בעל טכנולוגיה מתקדמת. הניסיון שלאחר מלחמת העולם השנייה הוכיח, כי העליונות היתה מנת חלקן של החברות שוויתרו על רעיון המיל' חמות הקלאסיות. בהעדרן להשיג קידמה מדעית, ההוכחה לכך: שקיעת הדולר והליש"ט, וייסוף היאן היפאני והמאק ה' גרמני.

מי מתעשר

מעיסקות נשק?

הנציגים הצבאיים השיבו: זוהי תוכנית מרהיבה אך אפסלוגית. מכי וון שאינה לוקחת בחשבון את הגורם הישראלי.

ישראל לא תעמוד בחיבוקידיים ותחכה עד שהערבים יקימו מדי' נות מודרניות.

אם הערבים אינם חופשיים לנהוג כי רצונם כיום, בצל כוחותיהם הצבאיים — מה יהיה המצב אם נפרק את הצבאות ונשקוד על הקמת מיפעלים ובתיספר? האם לא ניסינו זאת?

כפי שאמר נאצר יותר מפעם: בתקופה שבין 52'—55', ניסינו להתפתח בשלום, עד שגילינו ש' אין אפשרות לכך כשעז נבדולותינו נמצא אויב לאומני, החורם על אימפריה, שאינה יכולה לקום אלא על חורבננו.

הנציגים הדיפלומטיים אמרו: אין מי שקורא לפירוק הנשק של האומה הער' בית, אנו קוראים להבנת אופי ההת' פתחות, אליה פונה העולם המתקדם. נס' תיימה תקופת החברות המיליטריסטיות, והחלה תקופת החברות המדעיות.

אם נסיון הפיתוח בשלום בשנים 1955—1952 לא איפשר לנו לעמוד מול ישראל, הרי הנסיון להקים כוח צבאי מסורתי,

הנציגים הצבאיים השיבו: הדי' בורים על פיתוחות השלום כאים להגיש את כוונות השלום שלנו ככפי דעתהקה העולמית, אולם אנו משוכנעים שישראל לא תקבל את החלטת מועצתהביטחון.

הנציגים הדיפלומטיים נאחזו בנקודה זו ואמרו: אם כן מדוע איננו מכריזים בפני העולם שאנו מקבלים את החלטת מועצתהביטחון 242, ובי ישראל, החייבת לבצעה — מטרבת לעשות זאת? ואילו אנו איננו צריכים לבצעו בשלום, ואיננו יכולים לכפותו במילחמה. לכן לא נתר פייס עם ישראל, ולא נכיר בה. אולם לא ננהל את המלחמה עימה עתה. שכן

"מוהיג' ערב מתעשרים מקניית נשק בעולם"

מ'55 ועד 67', לא השיג תוצאה טובה יותר.

אנו קוראים לגילוי דרך שלישית, ש' תגשים פיתוח החברה הערבית בצל ה' עימות, הרחק מביובו הכנסותינו בעיס' קות'נשק, שצרפת, בריטניה, איטליה, שווייץ, בלגיה וספרד עומדות בתור כדי לערוך איתנו. אפילו ארצות'הברית גיל' תה נכונות לרוקן מחסניה מנשק, שאבד עליו הכלה, לטובת סוכנים שישמחו על מכשירים אלה, כמו שהתינוקות שמחים לשחק במטוסים ובטנקים ובמילחמות דמ' יוניות.

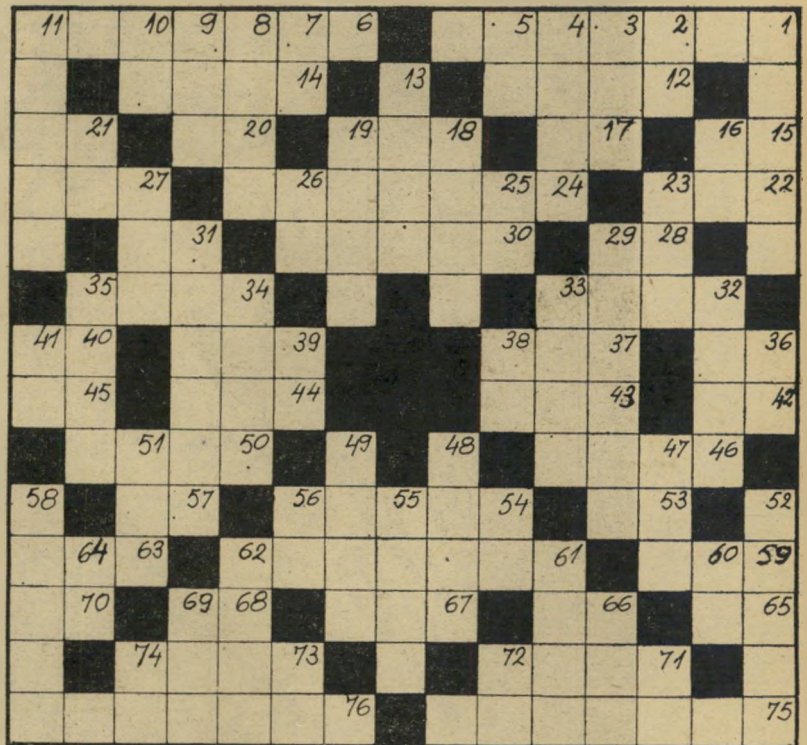
חשוב יותר: הם שמחים על הרווחים החשובים ודמייהעמלה שהם משיגים הודות לעיסקות הנשק.

המלחמה היא מיושנת

הדיפלומטים המשיכו ואמרו: ה' עולם עבר את שלב המלחמות ה'

1832

העולם הזה תשובץ

מאונך:

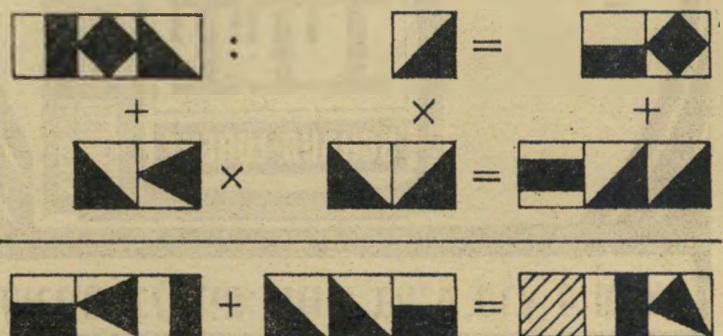
(1) מדינה אירופית. (2) פי החיה. (3) שפ' חה. (4) סופר צרפתי (אני מאשים). (5) מצבה. (7) אל מצרי קדום. (8) חבל התי' יישובתי בדרום הארץ. (9) ארצו של עוג. (10) קולב. (11) משקה אלכוהולי. (13) מין עץ, קשור לחג נוצרי. (16) מושג גיאוג' רפי. (18) חודש עברי. (19) נגב. (21) ממז' כירי האר'ם. (23) עליו אין להתווכח. (25) חומל. (26) קריאת צער. (27) סוג תבואה. (29) אל שליח רומי. (31) אזור בלבנון לו ניתן בישראל כינוי חדש. (32) משבעת המינים. (33) חכם. (34) הממשלה החליטה לקיים אותו השנה. (35) גוומה, הפלגה. (36) שקר. (38) משא כבד. (39) תו נגינה. (41) אומר. (47) זבל. (48) שאינו מבריק, או מזהיר, שגונו כהה. (49) דקדנציה. (51) צי. (52) אחד הרמטכ'לים. (54) זקן. (55) שארית. (56) עמוד מים. (58) עיר ב' גדה המערבית אליה אסור על הרב כהנא להכנס. (60) אמונה. (61) חודש עברי. (62) תנור שיוצקים בו כלי זכוכית. (64) שקט. (66) כינוי לישראל. (69) טליסמא. (71) אחור' ריים. (72) מרחף באוויר. (73) חזור. (74) גבוה.

מאונך:

(1) פדרציה בדרום מזרח אסיה. (6) מצביא בריטי, נלחם נגד צבא לואי ה' ארבעה'עשר. (12) מחצית הדף. (14) עתה. (15) מילת בקשה. (17) תבלין מזרחי. (18) חוסר ידיעה ורדית שפלוני עשה עוון. (20) מטבע יפני. (21) סוג קרקע. (22) גופש. (24) מלך פרסי הקשור ביהדות. (27) סר' ללה. (28) לאום. (30) מטוס סובייטי. (31) נולד טרם זמנו. (32) מתכת. (34) דורון. (36) תבואה. (37) שאינו ארעי. (39) חלק בפנים. (40) קול גברי. (42) תו נגינה. (43) רחוב ניריורקי ידוע. (44) חיה ממשפחת הצבאים. (45) קמין. (46) סוג של אמן. (50) עושה חביות. (52) מנחה. (54) גיבור תנ"כי. (57) אחד השבטים. (59) אסור להיקלע בינו לבין הפטיש. (61) שם מקום בסיני שהתפרסם בפרשת נתיבי נפט. (63) תקווה. (65) ידית. (66) טנא. (67) כופר. (68) פורים קטן (ר"ת). (70) תואר כבוד ברי' טי. (71) יחידת זמן. (73) ה..... אחי אנר כי ז'. (75) קיבוץ בצפון הארץ. (76) בירה ערבית.

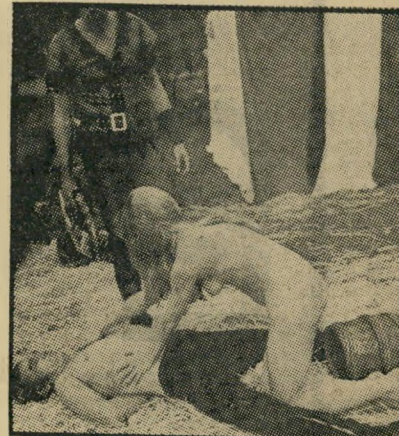
חשובץ 1832

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק, יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע

השודד העליון מיערות שרוד, אשר גנב מעשרים וחילק את השלל בין העניים, היה מאז ומתמיד חביב על אולפני הקולנוע, וכמה מאלילי הקהל המצליחים ביותר גילמו אותו במשך הדורות. שני המפורסמים ביותר היו דאגלס פירבנקס וארול פלין. אלא שזה היה לפני זמן רב, ומסתבר ששנות השבעים מרגישות גם הן צורך להקדיש ממיטב יצירותיהן לרובין הוד הגדול.

לאחרונה הופקו שתי גרסאות שונות, שמאפיינות את ימי הפורענות בהם אנו חיים. מצד אחד, רובין הוד בעולם החיות, תוצרת אולפני דיסני, הוא שועל ערם

רובין הוד מעורב מחוץ לשעות העבודה

ופיקה, וידידו ליטל ג'ון, אינו אלא הדוב החמוד שדומה להפליא לזה מספר הג'ונגל לעומת זאת, גרסה מעודכנת ומודרנית הרבה יותר, שאינה עוסקת כל כך במה שעשה רובין הוד עם כלי הזיין שלו, אלא במה שהעסיק אותו בשעות הפנאי. הסרט נקרא מעליו הנועזים של רובין הוד, וההתבוננות בו מלמדת מרוע החליטו הרצונות במדינות רבות בעולם, בפעם הראשונה, שרובין הוד היא דמות לא מומלצת לנוער.

תדריר

תל-אביב

★ ★ כות'הולים (סטודיו, ארצות הברית) — בית'הולים אמריקאי כבית מטבחיים, מאוכלס מטורפים מכל הסוגים. לא מגובש במיוחד וחסר עלילה של ממש. מי שמוכן להתאשפז אחרי סרט זה, זקוק לטיפול פסיכיאטרי.

★ ★ ★ הליצנים (תכנת, איטליה) — סרט תיעודי של פליני על אמנות הליצנות בקירקס, והרגשות העמוקים שהיא מעוררת בפליני. חובה לחובבי הסרט הרטוב.

★ ★ ★ צבא הצללים (פרית, צרפת) — כמה אפיוזות ממלחמת המחתרת הרצרפתית נגד הכובש הנאצי, עשויים ברמת אמנות ומשחקים להפליא. אווירה קודרת וכבדה, כרגיל בסרטי של ז'אן פיארי מלולו.

ירושלים

★ ★ ★ דקמרון (הבירה, איטליה) — פאזיליני נעזר בספריו של בוקאצ'ו כדי לשים ללעג את כל האווילות האנושיות באשר היא. מרגיז אולי בורגנים ושמרנים, אבל מי שאינו בא לסרט בדעות קדומות, ילקק את השפתניים.

★ ★ נערת הטלפון וההבדש (ירושלים, ארצות הברית) — ג'יין פונדה ודונאלד סאתרלנד בסיפור מתח, החושף פעם נוספת את אשפות ניו יורק על האמללים המתגוררים בתוכו.

חיפה

★ ★ השוד האנגלי (אורה, ארצות הברית) — וורן באטי וקולדי האון גונבים מגנבים, בסרט פשע משעשע ורמפוקה, המבלבל לגמרי את צופיו בחצי הראשון אבל מסביר את עצמו בהמשך.

כני

הלשין?

הספירה לאחור (מקסים, תל-אביב, צרפת) — סרט גאנגסטרים זה מתעלה בהרבה מעל למישחק הממוצעת של בני מינו, במה שנוגע לבימוי, למישחק ולאווירה שהוא יוצר על הבד.

הסיפור אופייני לסוג זה של סרטים. גאנגסטר אשר נתפס, בגלל הלשנה, חוזר לאחר 10 שנים לתבוע את נקמתו, ואת נקמת אחיו שנהרג בהתנגשות שקדמה למאסר. החשודים הם ארבעה השותפים לשוד, שהפכו בינתיים לאנשי שים מסודרים ובעלי אמצעים. איש אינו יודע מי מביניהם הוא המלשין. אלא שזה אינו מטריד את האסיר לשעבר. הוא מתחיל את סמירתו לאחר בין החשודים, לעיניהם החרדות או הסקרניות של מנהיגי עולם תחתון בדימוס, ידידים ואויבים לשעבר.

רוזה פיגו, שהיה פעם שחקן וזה הסרט הראשון שביים, הצליח להגיש סרט שלם בכל המובנים. הסיפור מתנהל בקצב והמתח אינו מרפה לכל אורכו, הדמויות המאכלסות אותו מעניינות ותלת-מימדיות, האווירה דחוסה וכבדה, ויש בו מספיק זרות ורגעים יוצאי דופן כדי שסרט זה ייראה שונה ומעניין מבני סוגו האחרים. הדור קרב בבית-החרושת למראות זכר ודאי זמן רב.

פיגו זוכה לעזרה רבה מכל אלה, אשר שיתפו עימו פעולה בסרט. ביניהם הצלם ז'אן טורניה והמלחין ג'ורג' דלרי. אולם במיוחד יש לציין אוסף מעולה של שחקנים, שהעניקו כל אחד לפי דרכו עומק לדמויות שגילמו. סרג'

סרג' רג'יאני: הנוקם הגיע

רג'יאני הוא גיבור הסרט, מישל בוקה הוא איש ביטוח מוזר ומטורף למחצה שעוקב אחריו כל הזמן, שארל ואנל הוא מנהיג עולם תחתון לשעבר, משותק ומרותק לכיסאו, סימון סיניורה היא אשתו, והדוברת שלו, ז'אן מורו היא אהובתו לשעבר של רג'יאני, מארסל בוזופי ואנדרה פוס הם שניים מתוך ארבעת החשודים בהלשנה, כל אלה וגם האחרים המשתתפים, שותפים במידה שווה להצלחתו.

ספאגטי

בנוי עגבניות

חופן דינמיט (מוגרבי, תל-אביב, איטליה) — אם אומרים לאדם פעמים רבות שהוא גאון, סופו שיאמין בכך. זה מה שקרה לרסג'יו לאונה, האיש העתיק פעם סרט של אקירה קרוסאוהו ("יוג'ימבו") אל המערב הפרוע, הוציא ממנו אמנם את המשמעות המקורית, אבל לעומת זאת הכניס הרבה מאוד גוויות במיץ עגבניות, ובכך עזר למצוא את המימוש להצלחה מסחרית הידועה כ"ספאגטי במיץ עגבניות", או בשפה פשוטה יותר, מערבונים נוסח איטליה.

אז היה ליאונה צנוע וחתם עוד בשם בדוי על הסרט. היום הוא חושב כנראה את עצמו לאישיות סוג א', ולא זו בלבד שהוא חותם את שמו, אלא שהוא גם נוטל על עצמו הפקות מונומנטליות, שההבדל ביניהם ולבין מה שעשה בתחילת דרכו הוא בתוספת יומרה, תוספת חומרי נפץ לפיצוץ נופי ספרד, שם הוא מצלם את סרטי, תוספת ניצבים שרצים לכל הכיוונים, ותוספת כמה טונות של עגבניות מעוכות.

הסיפור, כידוע הוא חסר כל חשיבות אצל ליאונה. כאן מדובר בשודד מקסיקני (רוד שטייגר) ומורד איתו (ג'יימס קובורן), הנקלעים לתוך מהפיכה מקסיקנית. זהו משום שהאופנה דורשת תודעה פוליטית, וחוף מזה, היה פעם אחד בשם ריצ'ארד ברוקס שעשה גם הוא סרט על מקצוענים, במהפיכה המקסיקנית, ואפשר להסתמך עליו. חשוב יותר חוש ההומור המפורסם של ליאונה, המת-

שטייגר (משמאל) וקובורן: הרבה גוויות

בטא בכך שגיבוריו זוללים בגסות רוח את מזונם. יצירת המתח בסרטי, נעשית לא על-ידי סיפור העלילה, אלא על-ידי מישחק אין סופר של צילומים קרובים. מתח אצל ליאונה זה בערך כך: פרצוף בוהה, פרצוף שני בוהה, אקדה, פרצוף שלישי בוהה, אקדה, שוב הפרצוף הראשון, שוב השני, וכו', עד שאחרי כרבע שעה באה הירייה וגואלת את הקהל מאחד הפרצופים.

התרכות

ב"פופ"

פסטיבל באנג'לה-דש (תל-אביב, תל-אביב, ארצות הברית) — הומור הוא עניין חשוב מאוד. כך למשל, כל מי שמסוגל לקשור את השם באנג'לה-דש עם המילה פסטיבל, בטוח שלא יסבול לעולם מדיכאון נפישי כדי לדייק, מוטב אולי לציין שהסרט נקרא במקור "פסטיבל למען באנג'לה-דש".

אשר למה שקורה בסרט עצמו: צילום מאורע, שאורגן על-ידי ג'ורג' האריסון במאדיסון סקוואר גארדן הניו-יורק, ואשר כל הכנסותיו הוקדשו לעזרת נפגעי הטבח בבאני קי, אלה-דש. הסרט אינו מנסה בשום פנים ואופן להיות תעודה סוציאלית. יש אמנם צילומים ספורים מבאנג'לה-דש, אבל מישקלם מועט, ולמען האמת, נוכחותם בסרט אינה חיונית. הסרט מגיש מופע, "פופ" עטור כוכבים, אשר ימשוך קהל גדול ככל האפשר, ישלם הרבה כסף עבור הכרטיסים, וכסף זה יגיע בסופו של דבר לבאנג'לה-דש. מבחינה זו, יש להניח שהמיבצע הוכתר בהצלחה. נוסף

להאריסון עצמו, שמופיע כאן בהבלטה, ומזמר גם את "אלי הטוב" וגם את "באנג'לה-דש", אפשר להנות כאן גם מן הנגינה הוירטואוזית של ראוי שנקר, ושל להקות, ומהופעות אורח של כוכבי "פופ", מפורסמים כמו ביילי פרסטון (שותפים של החיפושיות ב"חזור"), ליאון ראסל (שהופיע בהבלטה גם ב"כלבים שוטים ואנגלים"), רינו

האריסון: פיזמונים למילחמה ברעב

סטאר, שמתופף ושר בעת ובעונה אחת, בוב דילאן, אריק קלאפטון ועוד. אמנם התקלטות הן פחות ממשווחות, אפי' לו מתוך התחשבות שהמדובר בהקלטת מופע פומבי, אשר למלאכת הצילום והעריכה, נעשו כבר דברים מבריקים יותר ב"וודסטוק" וב"תן לי מחסה". אך זה אינו סרט לחסידי קולנוע משובה, אלא לחסידי "פופ" משובה.

סוף סוף גם אתה תוכל להגיע לדירה עם תכנית החסכון החדשה "יתרון דירה" המעניקה משכנתא כפולה

- * תכנית החסכון החדשה "יתרון דירה", היא התכנית היחידה המאפשרת לך לחסוך במשך תקופה של 12 שנה סכומים חודשיים עד לסך כולל של -20,000 ל"י. חסכונותיך צמודים והרביית פטורה ממס
- * רק תכנית "יתרון דירה" מעניקה לך אפשרות לקבלת משכנתא כפולה לרכישת דירה. כבר לאחר 5 שנות חסכון, המשכנתא היא בסכום כפול מקרן חסכונותיך
- * המשכנתא הכפולה עד לסך -40,000 שתקבל תהיה בלתי צמודה תשא ריבית בשיעור 9% לשנה בלבד, ותעמוד לפרעון בתשלומים נוחים במשך תקופה עד ל-18 שנה
- * אם לא תנצל את זכותך לקבלת משכנתא, תיהנה ממענק בגובה של 1% על סכום הפקדויותיך לכל שנת חסכון. תכנית "יתרון דירה" מאפשרת לך להגיע, איפוא, למענק כולל של 12%.
- כל זאת בנוסף לרביית גבוהה וברירת הצמדה על ערך כספיך במסגרת תכנית "יתרון דירה" הנך יכול להפקיד במשך השנה הראשונה לחסכון גם סכום התחלתי שברשותך, עד ל-6,000 ל"י, ולהמשיך בחסכון בתשלומים חודשיים לפי יכולתך.
- אם תרצה לפרוש מתכנית "יתרון דירה" תוכל למשוך את הכספים העומדים לזכותך (כולל הרווחים שהצטברו עד לתאריך המשיכה) בכל עת לאחר מתן הודעה מוקדמת של 30 יום בלבד.
- אם ברצונך לקבל עלון הסברה לביתך, מלא נא תלוש זה ושלחו בדואר:

לכבוד ת. ד. 456 תל-אביב.
א. נ.
אבקש לשלוח אלי בדואר עלון
הסברה על התכנית יתרון דירה
שם.....
כתובת.....
טלפון.....

פרטים בכל אחד מ-180 סניפי בנק דיסקונט ובנק ברקליס דיסקונט

עוזי עומד לפני גיוסו לצ.ה.ל....

שירותו הצבאי יחלוף, ולא ירחק היום בו יקים לעצמו משפחה.

הוריו רוצים שלעוזי תהיה דירה נאה בבוא העת, ולכן החליטו להצטרף כבר היום לתכנית החסכון "יתרון דירה".

הם חוסכים עבורו מדי חודש סך של -150 ל"י ואף הפקידו בעת פתיחת החשבון סכום חד פעמי של -2,000 ל"י.

בתום שירותו הצבאי ימשיך עוזי עצמו בחסכון 4 שנים נוספות, עת יקים לעצמו משפחה.

לאחר 7 שנות חסכון - יעמדו לזכותו אמצעים בסך 49,277.59 ל"י אשר יהוו בסיס לרכישת דירה.

סך האמצעים מורכב מקרן, ריבית והלוואה בתנאים מיוחדים. ההלוואה תפרע במשך 12 שנים בריבית בלתי צמודה של 9% בלבד

* סכום זה עשוי בהחלט להיות גבוה יותר בשל ההצמדה למדד

תכנית החסכון "יתרון דירה", היא התכנית הרב גונית המותאמת לחסכון לרווק ולבעל משפחה, לילדים ולנכדים. דאג לעתידך ולעתיד היקרים לך. הצטרף לתכנית החסכון "יתרון דירה".

בנק דיסקונט לישראל בנק ברקליס דיסקונט

דוקי הוניגמן, 17

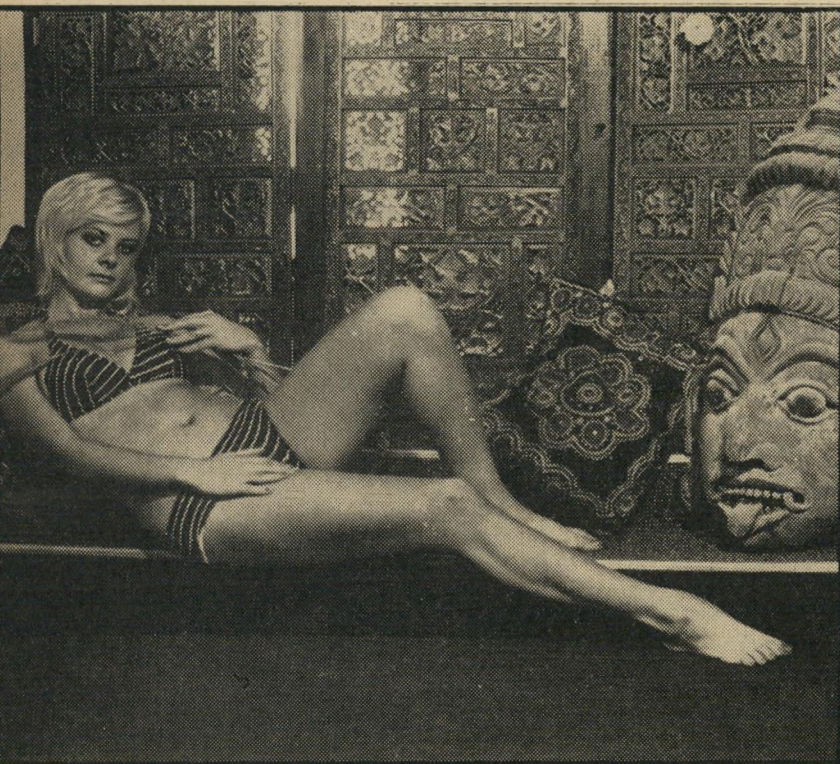

מיכל יעקב, 15 וחצי

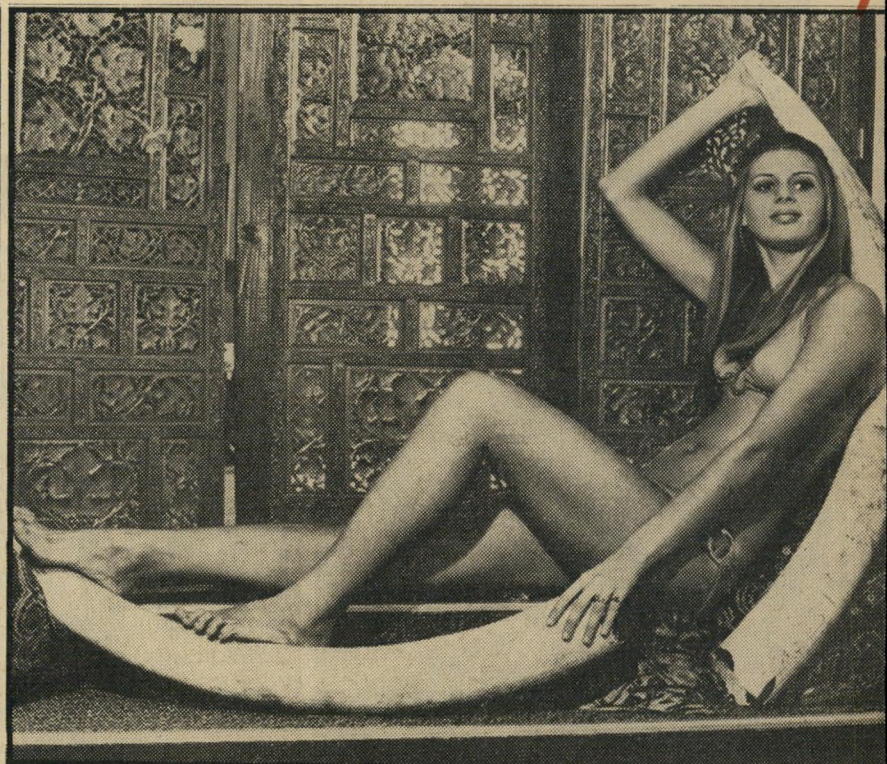

יעל אלקלעי, 17 וחצי

המועמדות הסופיות לתואר מלכת המים 1972

נאירה ארזי, 17 וחצי

ענת שמיר, 16 וחצי

צילה וינר, 19

שרה לבנון, 19

המועמדות הסופיות לתואר מלכת המים 1972

גולן שיר, 18

שרון קורלנד, 16

ארלט בן-דובי, 18

סילביה אביגזר, 18

אביבה שוורץ, 18

איריס עובדיה, 18

המועמדות הסופיות לתואר מלכת המים 1972

דנה כץ, 18

עליזה קליין, 17

דבי אביגזר, 16

העולם הזה

סיפורו של:

נתן זהבי

תושב „כסית” שנעצר

בבית בועת בפרנקפורט

חשוד

בשוד המיליונים

בגרמניה

זהבי בעת שיחזור שוד